

પ્રાપ્તિ તારીખ: ૦૯/૦૯/૨૦૧૧

નોંધ્યા તારીખ: ૦૯/૦૯/૨૦૧૧

ફેસલ તારીખ: ૧૫/૦૪/૨૦૨૬

સમય - વર્ષ માસ દિવસ.

૧૪ ૦૭ ૦૬

મે. માંગરોલના ચીફ જ્યુડીશીયલ મેજિસ્ટ્રેટ સાહેબશ્રીની કોર્ટમાં.મુ.માંગરોલ

ફોજદારી કેસ નંબર : ૩૬૩૯/૨૦૨૧

આંક : -

ફરીયાદી		શ્રી સરકાર
		વિરુદ્ધ
આરોપીઓ	૧	ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલ. રહે. ૩૦, શીવાપાર્ક સોસાયટી, નોવા એપેક્ષ એપાર્ટમેન્ટની સામે, આનંદમહલ રોડ, સુરત.
	૨	મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલ. રહે. ૯, ગોવર્ધન પાર્ક સોસાયટી, જહાંગીરપુરા, સુરત.
ગુન્હો		ઈ.પી.કો.ક. ૪૬૫, ૪૬૭, ૪૬૮, ૪૭૧, ૪૦૬ તથા ૧૨૦(બી) મુજબ.
ફરીયાદપક્ષ		વિધવાન એ.પી.પી. શ્રી એસ.આર. વસાવા.
બચાવપક્ષે		વિધવાન વકીલ શ્રી એસ.એમ. કાપડીયા.

-:: ઠરાવ ::-

(૧) ફરિયાદપક્ષના કેસની ટૂંકમાં હકીકત એવી છે કે, આ કામના આરોપીઓએ ગુનાહીત કાવતરું રચી મોજે તરસાડીના રે.સ. નં.૩૪૭ થી નોંધાયેલ જમીનમાં પાડવામાં આવેલ પ્લોટો પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧, ૧૬૨ ફરીયાદી તથા આરોપીઓના સંયુક્ત માલીકોના હોય અને ફરીયાદી તા.૧૩.૪.૧૯૮૯ ના રોજ ઇટલીમાં અલહની જહાજ ઉપર નોકરી ઉપર હોય તેમ છતાં તેઓની ખોટી સહી કરી બનાવટી દસ્તાવેજ બનાવી તેનો ખરા તરીકે ઉપયોગ કરી પુરેપુરો વેચાણ અવેજ મેળવી વેચી દઈ ફરીયાદી સાથે વિશ્વાસઘાત, છેતરપીંડી કરી ગુનો કરી, ઈ.પી.કો.ક. ૪૬૫, ૪૬૭, ૪૬૮, ૪૭૧, ૪૦૬ તથા ૧૨૦(બી) મુજબનો ગુનો કર્યાનો આક્ષેપ છે.

(૦૨) સદર કામના ફરીયાદીએ પોલીસ સ્ટેશનમાં ફરીયાદ આપતાં પોલીસે કોસંબા પો.સ્ટે. ગુ.રજી. નંબર ફસ્ટ - ૯૦/૨૦૧૧ થી ગુનો નોંધી તપાસના અંતે આરોપીઓ સામે શીક્ષાપાત્ર ગુનાનું ચાર્જશીટ અત્રેની કોર્ટમાં ઈન્સાફી કાર્યવાહી થવા સારૂ રજુ કરેલ છે.

(૦૩) અદાલતમાં ચાર્જશીટ રજુ થતાં તેને ફોજદારી રજીસ્ટરે નોંધી આરોપીને સમન્સ કાઢવામાં આવતાં એને ધોરણસર બજી જતાં આરોપી નામ. કોર્ટમાં હાજર થતાં તેઓને પોલીસ તપાસનાં કાગળોની નકલો આપવામાં આવી છે. ત્યારબાદ અન્ય આરોપીઓ સામે આંક-૧૬ થી તહોમતનામું ફરમાવતાં તેઓએ ગુનો કર્યાનો ઈન્કાર કરતાં તેઓનાં નિવેદનો નોંધી ત્યારબાદ ફરીયાદપક્ષનો પુરાવો નોંધવામાં આવેલ છે.

(૦૪) આ કામમાં ફરીયાદપક્ષ તરફથી પોતાનો કેસ શંકા રહીત પુરવાર કરવા સારૂ નીચે મુજબનો મૌખિક અને દસ્તાવેજી પુરાવો રજુ કરેલ છે.

અ. મૌખિક પુરાવાઓ.

- (૦૧) આંક-૪૨ થી પંચ સાહેદ સૌકતખાન સરદારખાન પઠાણ.
- (૦૨) આંક-૫૫-એ થી પંચ સાહેદ લક્ષ્મણભાઈ બેચરભાઈ પરમાર.
- (૦૩) આંક- ૫૭ થી પંચ સાહેદ આરીફ ઇબ્રાહીમ પટેલ.
- (૦૪) આંક- ૫૮ થી સાહેદ મહંમદ ઇકબાલ અબ્દુલ કાદેર પટેલ.
- (૦૫) આંક- ૬૧ થી સાહેદ મરીયમબીબી મોહમદ ઇકબાલ પટેલ.
- (૦૬) આંક- ૬૨ થી સાહેદ શબ્બીર અહેમદ પટેલ.
- (૦૭) આંક- ૬૪ થી સાહેદ મુસ્તુફા અબ્બાસભાઈ તપીયા.
- (૦૮) આંક- ૬૫ થી સાહેદ રાજેશભાઈ ઠાકોરભાઈ મોદી.
- (૦૯) આંક- ૬૯ થી સાહેદ કાન્તીભાઈ પરભુભાઈ પરમાર.
- (૧૦) આંક- ૭૦ થી ત.ક.અમલદાર વાસુદેવભાઈ ભલાભાઈ ભરવાડ.
- (૧૧) આંક- ૭૯ થી સાહેદ ઘનાજી હોથાજી વાઘેલા.

બ. દસ્તાવેજ પુરાવાઓ.

- (૦૧) આંક -૪૩, ૪૪ થી ફરીયાદીના સહીના નમુના અંગેના પંચનામા.
- (૦૨) આંક-૪૫, ૪૬ થી ફરીયાદીના કુદરતી હસ્તાક્ષર લીધા અંગેનાં પંચનામા.
- (૦૩) આંક- ૪૭ થી આરોપીના શરીર સ્થિતીના તથા તેઓની પાસેથી કુદરતી હસ્તાક્ષરનું લખાણ લીધા અંગેનું પંચનામું.
- (૦૪) આંક-૪૮, ૪૯ થી આરોપીના કુદરતી હસ્તાક્ષર લીધા અંગેનું પંચનામું.
- (૦૫) આંક-૫૦ થી ૫૩ સુધીના આરોપીની સહીના નમુના અંગેના પંચનામા.
- (૦૬) આંક-૫૪ થી દસ્તાવેજ રજુ કર્યા અંગેનું પંચનામું.
- (૦૭) આંક-૫૫ થી નોન વેલ્યુએબલ મુદામાલ રજીસ્ટર નં. ૧૪/૨૦૨૦.
- (૦૮) આંક- ૫૮ થી ગુનાવાળી જગ્યાનું પંચનામું.
- (૦૯) આંક-૭૧ થી ફોર્વર્ડીંગ પત્ર તથા ચેક લીસ્ટ.
- (૧૦) આંક-૭૨ થી દસ્તાવેજનો પરીક્ષણ રીપોર્ટ.

(૧૧) આંક-૭૩ થી અસલ એફ.આઈ.આર.

(૧૨) આંક-૭૪ થી અસલ અભિપ્રાય.

(૧૩) આંક-૭૫ થી ફોર્વર્ડીંગ પત્ર.

(૦૫) ફરીયાદ પક્ષ તરફથી ઉપર મુજબનો સાક્ષી પુરાવો રજુ થયા બાદ આરોપીઓનું ક્રિ.પ્રો.કોડની કલમ-૩૧૩ મુજબનો વધારાનો જવાબ નોંધવામાં આવેલ તેમજ તેઓ દ્વારા લેખિતમાં ખુલાસા રજુ કરવામાં આવેલ તેમાં તેઓએ ફરીયાદપક્ષના કેસનો ઇન્કાર કરેલ છે અને વિશેષમાં જણાવેલ છે કે, તેઓની સામે ખોટો કેસ કરવામાં આવેલ છે. ત્યારબાદ બન્ને પક્ષનાં વિ.વ.શ્રીઓની દલીલો સાંભળવામાં આવી છે. આ કામ જજમેન્ટ માટે રાખવામાં આવેલ છે.

(૬) કેસની હકીકતો બંને વિ.વ.શ્રીઓની દલીલોમાં સદરહુ કામે ફરીયાદ પક્ષ તરફે આંક- ૮૬ થી તેમની લેખિત દલીલો રજુ કરેલ છે, જેની વિગતો જોવામાં આવે તો ફરીયાદીએ હાલની ફરીયાદ આરોપી વિરુદ્ધ કોસંબા પોલીસ સ્ટેશન ૧-ગુના રજુ. નં. ૪૧/૨૦૧૧ થી તા. ૨૨-૦૩-૨૦૧૧ ના અરસામાં ઇન્ડિયન પીનલ કોડની કલમ-૪૬૭,, ૪૭૧, ૪૦૬, ૪૬૫, ૧૨૦ બી અન્વયે દાખલ કરેલી છે. જેમાં ફરીયાદીએ આરોપી વિરુદ્ધ આક્ષેપોકરેલ છે કે, ફરીયાદી અને તેના બે ભાઈઓ ધીરુભાઈ મગનભાઈ તથા મહેશભાઈ મગનભાઈનાઓએ ભેગામળીને સને-૧૯૮૪ની સાલમાં તા.૦૭-૦૩-૧૯૮૪ ના અરસામાં સુરત ડિસ્ટ્રીક્ટ, માંગરોળ સબ-ડિસ્ટ્રીક્ટના મોજે-તરસાડીના રેવન્યુ સર્વે નં.૩૪૭થી નોંધાયેલી જમીનમાં પાડવામાં આવેલા પ્લોટો પૈકી પ્લોટ નંબર-૧૬૦, ૧૬૧, ૧૬૨ સંયુક્ત માલિકીમાં ખરીદ કરેલા અને કબજેદાર બનેલા અને જે-તે વખતે વેચાણ દસ્તાવેજ પણ કરાવેલ હતો અને ત્યારબાદ ફરીયાદી સને-૨૦૦૧ ની સાલ સુધીમાં સતત નોકરી અર્થે બહારગામ રહેલા અને નિવૃત્ત થતા, સહિયારી માલિકીના ઉપરોક્ત ત્રણેય પ્લોટ બાબતે ફરીયાદીએ તેના બંને ભાઈઓને પૂછતાં, તેઓએ કોઈ સંતોષકારક જવાબ આપેલ નહિ તેથી અને તેઓને જાણવા

મળેલ કે તેઓની સહિયારી માલિકીના પ્લોટોની તેઓના બે ભાઈઓએ ભેગા મળી ફરીયાદીની ખોટી સહિ કરીને ૧૯૮૯ ની સાલમાં તા.૧૩-૦૪-૧૯૮૯ના રોજ શબ્બીર અહમદ પટેલ તથા મરીયમ મહોમદ ઈકબાલ પટેલ, રહે. ખોલવડ, તા. કામરેજ, જી. સુરતનાઓને રૂ.૩૫,૦૦૦/-માં વેચી દીધેલાની હકીકત જાણવા મળેલ હતી, જે દસ્તાવેજની નકલ તેઓએ મેળવી ખાત્રી કરતા તેમાં છેલ્લા પાના ઉપર અનુક્રમ નં.૨ માં સહિ કરનાર તરીકે ફરીયાદીનું નામ-સહી હતી, તે વેચાણ દસ્તાવેજ તા.૧૩-૦૪-૧૯૮૯ ના રોજ થયેલ હતોઅને તે સમયે ફરીયાદી ખરેખર તેઓની નોકરી ઉપર ફોરેન (ઈટાલી) ખાતે તા.૦૮-૧૧-૧૯૮૮ થી તા. ૨૬-૦૯-૧૯૮૯ સુધી હતા એટલે કે નવ માસ જેટલો સમય ફરીયાદી ઈટાલીમાં હતા. જેથી દસ્તાવેજનાં સમયે ફરીયાદીની હાજરી ઈટાલીમાં અલહની જહાજ ઉપર પમ્પમેન તરીકે નોકરી ઉપર ફરજ બજાવતા હતા. આ વખતે તેઓની સાથે અલહની જહાજ ઉપર તેઓ સાથેના સહ કર્મચારી નગીનભાઈ પ્રભુભાઈ પટેલ, રહેવાસી: મગદલા, જી.સુરતનાઓ પણ ફરજ ઉપર તેજ સમય દરમ્યાનમાં હાજર હતા. જેથી ફરીયાદીએ તેમના બંને ભાઈઓ વિરુદ્ધ તેઓની સહિયારી મિલકતના પ્લોટનો તેઓ ઈટાલી હતા તે વખતે ગુનાહિત કાવતરું રચીને, ફરીયાદીની ખોટી સહિઓ કરીને બનાવટી દસ્તાવેજ બનાવી તેમજ તેનો ખરા તરીકે ઉપયોગ કરી, પુરેપુરો વેચાણ અવેજ મેળવી ફરીયાદી સાથે વિશ્વાસઘાત તથા છેતરપીડી કરેલ હોવાની ફરીયાદ રજુ કરેલ છે.

આંક- ૨૧ થી ફરીયાદી કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલની જુબાની છે, જેમાં તેઓએ મૌખિક પુરાવો રજુ કરેલ છે તેમા તેઓની ઉપરોક્ત કરેલ ફરીયાદને વિગતવાર મૌખિક તેમજ દસ્તાવેજી પુરાવાઓથી સમર્થન આપેલ છે. આંક- ૩૪ થી ફરીયાદી તર્ફ નગીનભાઈ પ્રભુભાઈ પટેલની સરતપાસ આપેલ છે, જેમાં તેઓ ફરીયાદીના આક્ષેપોને સ્પષ્ટ સમર્થન આપે છે. આંક- ૫૯ થી મોહમદ ઈકબાલ અબ્દુલ કાદર પટેલની જુબાની છે જેમાં તેઓ સદર વેચાણ દસ્તાવેજમાં વેચાણ કરનારની ઓળખાણ આપનાર તરીકેની તેમની સહિ ઓળખી બતાવેલ છે. આંક- ૬૧ થી મરીયમબીબી મોહમદ ઈકબાલ પટેલની જુબાની છે જેમાં તેઓના પતિના મોહમદ ઈકબાલનાઓએ ઓળખાણ

આપનાર તરીકેની સહી ઓળખી બતાવેલ છે અને તેઓ વધુમાં જણાવે છે કે વધુ સમય થઈ ગયેલ હોવાથી આ કામના આરોપીઓને ઓળખી શકે નહીં તેમ જણાવેલ છે. આંક-૬૨ થી શબ્દીર અહેમદ પટેલની જુબાની છે, સદરહુ દસ્તાવેજમાં ઓળખાણ અંગેની સહિમાં તેમના બનેલી મોહમદ ઈકબાલની ઓળખી બતાવેલ છે અને તેઓ વધુમાં જણાવે છે કે વધુ સમય થઈ ગયેલ હોવાથી આ કામના આરોપીઓને ઓળખી શકે નહીં તેમ જણાવેલ છે. આંક-૬૪ થી મુસ્તુફા અબાસભાઈ તપીયાની જુબાની છે, જેમાં તેઓએ સદરહુ અસલ વેચાણ દસ્તાવેજ પોલીસ સમક્ષ રજુ કરેલ છે તે ઓળખી બતાવેલ છે. આંક-૬૫ થી રાજેશભાઈ ઠાકોરભાઈ મોદીની જુબાની છે, જેમાં તેઓએ જણાવેલ છે કે દસ્તાવેજમાં વેચાણ આપનારાઓની સહીની સામે તેઓની કરેલ ઓળખાણ આપનાર તરીકેની સહિ ઓળખી બતાવેલ છે. આંક-૬૮ થી પી.એસ.ઓ કાંતિભાઈ પરભુભાઈ પરમારની જુબાની છે, જેમાં તેઓએ સદર ફરીયાદ સમયે કોસંબા પોલીસ સ્ટેશનમાં હોઈ તે વખતે સદર ફરીયાદીએ ફરીયાદ આપવા આવેલા અને તેઓની રૂબરૂમાં ફરીયાદ થયેલ જેમાં ફરીયાદીની સહિ તેઓ ઓળખી બતાવેલ છે. આંક-૭૦ થી એફ.એસ.એલ. અધિકારી વાસુદેવભાઈ ભલાભાઈ ભરવાડની જુબાની છે, જેમાં સદર જમીન દસ્તાવેજમાં તકરારી સહિઓનું વિજ્ઞાનીક સાધનોની મદદથી પરીક્ષણ કરી તે અંગેનો અસલ ઓપીનીયન રીપોર્ટ કોર્ટમાં આંક-૭૩ થી રજુ કરેલ છે. આંક-૭૮ થી આઈ.ઓ ધનાજી હોથાજી વાઘેલાની જુબાની છે, જેમાં તેઓની રૂબરૂમાં આરોપીઓની સહિ તેમજ શરીર સ્થિતિનું પંચનામું તથા પંચોની સહિઓ તેમની રૂબરૂમાં થયેલ તે સદર ત.ક. અમલદાર ઓળખી બતાવેલ છે તેમજ આ કામના આરોપીઓ નામ. કોર્ટમાં હાજર હોઈ તેઓ તેમને ઓળખી બતાવેલ છે.

વધુમાં તેઓ જણાવે છે કે ફરીયાદી વેચાણ દસ્તાવેજ થયો તે સમયે તેઓ ઇટાલી મુકામે અલહની જહાજ પર ફરજ બજાવતા હતા જે તેમની સર્વિસબુક તથા ફાઈનલ વેજીસ એકાઉન્ટથી પુરવાર થાય છે અને તે સમયે સબ રજીસ્ટાર કચેરી માંગરોળ મુકામે થયેલ દસ્તાવેજ ખોટી રીતે વેચાણ કરેલ છે તેમજ તેમાં કરેલ સહિ ખોટી અને બોગસ હોવાનું જણાવે છે. વધુમાં તેઓ

જણાવે છે કે વાદગ્રસ્ત પ્લોટના ત્રણેય માલિકોની સાચી ઓળખ મજકુર સાહેદોને ન હતી, માત્ર આરોપી નં. ૨ મહેશભાઈ થકી સમગ્ર વેચાણ વ્યવહાર પરીપુર્ણ થયેલો અને તે સંજોગોમાં રાજેશભાઈ અને સલીમભાઈએ દસ્તાવેજમાં સાક્ષી તરીકે સહી કરેલી જ્યારે મોહમ્મદ ઇકબાલ ફરીયાદીને નામ. કોર્ટ રૂબરૂ ઓળખી શકેલ નથી જે એ હકીકત સાબિત કરે છે કે, મજકુર સાહેદની ફરીયાદી સાથે અગાઉ કોઈ મુલકાત થયેલ ન હતી અને આરોપીઓને ઓળખી બતાવે જે હકીકત સાબિત કરે છે કે મજકુર બંને આરોપીઓની હાજરીમાં વાદગ્રસ્ત દસ્તાવેજ એકઠીકચુટ થયેલો. વધુમાં તેઓ જણાવે છે કે ત.ક. અમલદારનો પુરાવો વંચાણે લેતાં તેમાં જણાવેલ છે કે ફરીયાદી ઇટાલી ગયા ન હતા અને ફરીયાદ દફતરે થયેલી પરંતુ સદર બાબતના મૌખિક પુરાવાને કોઈપણ જાતના દસ્તાવેજી આધાર પુરાવાથી સમર્થન મળેલ નથી. વધુમાં તેઓ જણાવે છે કે ફરીયાદી ફરીયાદના તમામ આક્ષેપો પુરવાર કરવામાં સફળ થયા હોઈ નામ. કોર્ટ સમક્ષ સબબ આરોપીઓને આક્ષેપિત ગુનાના ચાર્જમાં દોષિત ઠેરવી યોગ્ય સજા ફરમાવવા અરજ ગુજારેલ છે.

ફરીયાદી પક્ષ તરફે નીચે મુજબ ના ચુકાદાઓ રજુ કરેલ છે.

(૧) Hamidulla Bismillakhan Navab and Others V/S State of Gujarat

17. Before parting with this judgment, we are constrained to observe here that the learned Addl. Sessions Judge committed an error in bringing on record in the evidence of P.S.I. Sajjansinh Parmar pw. 19 'exh. 71 what came to the knowledge of the said officer during the investigation of other Sessions case. In the evidence of said P.S.L, it is stated at para-3 as follows:

P.S.I, should not have permitted to state in the evidence recorded in Sessions Case No. 6/86 what came to his knowledge during the course of the investigation of other case. The learned Judge fell in to error in allowing this to be brought on record of this case.

It is also stated by P.S.I. Sajjansinh Parmar at para-4 as follows:

This is also not permissible. Any part of a statement of a witness before the Investigating Officer can be brought on record only by way of contradiction as per Section 162 of the Code, that came to the knowledge of the Investigating Officer while recording the statement of a witness cannot be allowed to be brought on record as allowed in the present case by the learned Addl. Sessions Judge. A question is first required to be put to the witness about the contradiction, if any, between the evidence of the witness and his statement recorded by the Investigating Officer and if the witness denies then that contradiction has to be proved by the evidence of Police Officer who has to look into the statement of the witness and give reply in that regard. A general statement as is brought on record at para-4 of the deposition of P.S.I., could not and should not have been permitted.

(२) Ismail Fakir Mayat V/S State of Gujarat

2. In the case of *Tori Singh V/s. State of U. P.* AIR 1962 S.C. 399 the Supreme Court was concerned with a rough sketch map prepared by the Investigating Police Officer on the basis of statements made to him by witnesses during the course of the investigation showing the place where the deceased was hit and also the place where the witnesses were at the time of the incident and it was held by the Supreme Court that such a Sketch would not be admissible in evidence in view of the provisions of sec. 162 Cr. P. C. for it was in effect nothing more than the statement of the Sub-Inspector that the eye-witnesses told him that the deceased was at such and such a place at the time when he was hit the sketch map was admissible so far as it indicated all that the Sub-Inspector saw himself at the spot but any mark put on the sketch-map

based on the statements made by the witnesses to the Sub-Inspector would be inadmissible in view of the clear provisions of sec. 162 Cr. P. C. as it would be no more than a statement made to the police during investigation and therefore such marks cannot be used to found any argument as to the improbability of the deceased being hit on that part of the body where he was actually injured if he was standing at the spot marked on the sketch map. The Supreme Court considered the earlier decision of the Supreme Court in the case of Satna Singh Vis. State of Punjab AIR 1956 S.C. 526; in that earlier case the Supreme Court had occasion to consider the admissibility of a plan drawn to scale by a draftsman in which after ascertaining from the witnesses where exactly the assailants and the victims stood at the time of the commission of offence the draftsman put down the places in the map and it was held that such a plan drawn to scale was admissible if the witnesses corroborated the statement of the draftsman that they showed him the places and would not be hit by sec. 162 of the Code of Criminal Procedure. In Santa Singh's case there was also a sketch prepared by the Sub-Inspector which was ruled out as inadmissible under sec. 162 Cr. P. C. We have come across recently many cases in which this question of the proof of plans arises and we wish to make the legal position on this aspect quite clear and we shall therefore set out the principles relating to the proof of such plans of scenes of offence in the light of these two decisions:--

- (1) If the plan is prepared by a Sub-Inspector or a Police Officer or an Investigating Officer on the basis of statements made to him by witnesses in the course of the investigation the sketch or the plan would be hit by the provisions of sec. 162 Cr. P. C and would clearly be inadmissible.
- (2) If the plan is prepared by a regular draftsman and is drawn according to scale the draftsman can prove the plan only as regards

what he himself has seen at the spot and the distances that he has measured at the spot.

(3) Various points and spots marked on the plan relating to the state of affairs as it existed at the time of the incident in question cannot be proved by the plan-maker. Even if a particular witness who subsequently is examined at the time of the trial made a certain statement to the plan-maker then the exact situation of that particular spot or that particular indication shown on the plan has to be proved through the mouth of that witness from the witness-box in the Court and not by means of an explanatory note attached by the plan-maker to the plan.

(4) The explanatory note made by the plan-maker in so far as such note refers to anything other than what the plan-maker has himself seen at the time of visiting the scene of offence is clearly inadmissible in evidence as hit by the rule against hearsay evidence.

(5) If the prosecution or anyone wants to rely on any particular indication given on the plan as indicating the state of affairs at the time of the incident in question the plan must be shown to the witnesses who have personal knowledge about those facts and through them the information regarding those markings on the plan must be brought on record.

(6) The person who gave instructions to the plan-maker for preparing the plan must be called as a witness so as to ascertain the source of his knowledge at the time when he gave instructions and the source of information which he passed on to the plan-maker.

(3) Kanbi Vaghji Savji V/S State of Gujarat

4. Another point raised by Mr. Shah was that this witness towards the end of his deposition has admitted that his police statement was read over to him during the recess time, and when his evidence was

recorded after recess of that very day by the learned Sessions Judge, such evidence, according to him, would not only become inadmissible by reason of being hit by the provisions of Sec. 162 of the Criminal Procedure Code, but at any rate no value whatever can be attached by the Court to the same. In support of that proposition he invited a reference to an unreported judgment delivered on 22-11-1963 in Criminal Appeal No. 543 of 1962 (Guj) by a Division Bench of this Court where such a question had come to be considered. In that case one eye-witness Ladhu Jivraj s had admitted before the Court in cross-examination that on the morning of the day on which he was examined before the Sessions Court, one Head Constable Jillubha had read over his complaint and his statement before the police. A point was raised in that appeal that the evidence of such a witness was not admissible in law, and even if it was, very little value could be attached to his evidence in the case. While considering that aspect of law, Divan, J., speaking for the Court, upheld that contention after referring to Sec. 162 of the Criminal Procedure Code, and agreed with the principle laid down in two casesone of Zahiruddin V/s. Emperor, 49 Bom LR 521 (AIR 1947 PC 75), and another unreported judgment of the Bombay High Court in Criminal Appeal No. 480 of 1952, delivered by Vyas, J., as he then was, on September 29, 1953 (Bom) speaking for the Court. The point has considerable importance and it affects the evidence of witnesses given in criminal cases before different Courts. Sec. 162 provides that "no statement made by any person to a police officer in the course of an investigation under this Chapter shall, if reduced into writing be signed by the person making it; nor shall any statement or any record thereof, whether in a police diary or otherwise, or any part of such statement or record, be used for any purpose (save as hereinafter provided) at any inquiry or trial in respect of any offence under investigation at the time when such

statement was made. Broadly speaking, it prohibits signing of a statement by the person making it, and no use of such a statement arises in this case. It further prohibits the use of any statement recorded by the police in any inquiry or trial, and the question is whether it contemplates forbidding a person to refresh his memory by reading any such statement, before he gave evidence in Court. In other words, whether it can be said to be a use made of a statement by the person making in the trial, so as to render his entire evidence inadmissible and if not whether it loses its evidentiary value in any manner. Since the decision derives its force from the Privy Council case, we would refer to it first. In 49 Bom LR 521 which was a trap-case, a witness to the search was one Mr. Roy, a magistrate, and his statement was recorded by the police. It was signed by him in spite of a prohibition contained in Section 162 of the Criminal Procedure Code. Then while giving evidence in Court he refreshed his memory by actually looking into that statement and in that it was urged that Sec. 162 of the Criminal Procedure Code was contravened inasmuch it was signed by him, and secondly, he had actually made use of it in a trial while giving evidence before the Court, and that, therefore, his evidence was inadmissible in law it being hit by Sec. 162 of the Criminal Procedure Code. Their Lordships of the Privy Council took the view that as to first prohibition, that if the contravention consists in signing of a statement made in writing to the police, the evidence of the witness who signed it does not become inadmissible as there are no words either in the section or elsewhere in the statute which express or imply such a consequence. They further observed that: "the value of his evidence may be seriously impaired as a consequence of the contravention of this statutory safeguard against improper practices."

Then their Lordships have observed as under:

"The use by a witness while he is giving evidence of a statement made by him to the police raises different considerations. The categorical prohibition of such use would be merely disregarded if reliance were to be placed on the evidence of a witness who had made material use of the statement when he was giving evidence at the trial. When, therefore, the Magistrate or presiding Judge discovers that a witness has made material use of such a statement, it is his duty under the section to disregard the evidence of that witness as admissible"

Those observations have the bearing in respect of Mr. Roy using his police statement while actually giving evidence in Court obviously on that basis, as a note was made below his evidence by the Court that he had made substantial and material use of signed statement given by him to the police. In those circumstances, it was held that it was not a case of irregularity curable under Sec. 537 of the Criminal Procedure Code as found by the High Court in appeal, but since it was impossible to say what Mr. Roy's evidence would have been if he had not used the statement to aid his memory, as also that prejudice may not have been suffered by the accused, and in view of the statute clearly prohibiting any such use of the statement, his evidence was inadmissible in law. That judgment came to be considered by the Division Bench of the Bombay High Court consisting of Bavdekar and Vyas, JJ., in Criminal Appeal No 480 of 1952 (Bom). In that case, the witness in question had her statement before the police read out to her by the police officer before her evidence was recorded in the Court of Session. That witness also stated in her evidence that even before she was taken in the Court of the Committing Magistrate as a prosecution witness her police statement had been read out to her by the police. Her statement was recorded by the Magistrate under Sec. 164 of the Criminal Procedure Code and even at that stage her police statement had been read out to her. It was held by the Division Bench

in that case that the fact that the police statement of the witness had been read out to her before she stepped into the witness box in the Court of Session would render her evidence inadmissible in law and in this connection the Division Bench relied upon the judgment in 49 Bom LR 521. The Division Bench has then observed

"In order that the observations of their Lordships made by them in the above mentioned case may be attracted, the police statement of a witness need not necessarily be in his hands or before his eyes at the time of giving evidence in the Court Speaking for myself, I have no doubt that their Lordships observations would apply with equal force even if a witness made a mental use of his police statement, which was just previously read out to him, because by reason of such mental use, the witness's evidence was bound to be moulded by or modelled on his police statement"

After taking support of those two decisions, the Division Bench of this Court observed as under:

"We agree with what has been observed in the above two cases. Even if it is held that the evidence of a witness whose police statement has been read out to him a short time before he steps into the witness box, does not become inadmissible, the value to be attached to such a witness would be very little, because when the witness deposes to the particular incident from the witness box he or she would not be deposing from the recollection of that incident but from what has been read out from the police statement a short time before the deposition started. Under these circumstances in the first place the entire evidence of Ladhu Jivraj becomes inadmissible in evidence and even if it be held that it is admissible in evidence no value whatsoever can be attached to the word of this witness Ladhu Jivraj."

Now, Mr. D. K Shah, the learned advocate for the accused, does not want us to go to an extent that the evidence of such a witness whose

police statement was read over to him before he gave evidence in Court will be inadmissible in law in the sense that it is hit by the provisions contained in Sec. 162 of the Criminal Procedure Code and we think, rightly so, as it, would be a question as to how for such use of a statement made before the police can be said to be the use in any trial before the Court, so as to be hit by Sec. 162 of the Criminal Procedure Code, and more particularly as the Privy Council case on which support is taken in the Bombay case, shows that the witness in that case had in his hand his statement before police and used it while giving evidence before the Court. Besides, as the decision of the Division Bench of this Court goes, we feel, that the Division Bench did not perhaps intend to lay down a rule of law that evidence of such a witness would be inadmissible in law, and it is that way they have observed as to what effect can be given to evidence of such a witness. The evidence of such a witness may be shaken, as the witness is likely to depose to the particular incident on the basis of what he had just read his statement made before the police, and not so much on the basis of what he actually recollected about what he had said in respect of that incident before the police. Even then the consideration of evidence of such a witness would depend upon the circumstances of the case. We, therefore, hold that the evidence of Jivanlal suffers from that infirmity on that basis as well, and in view of other circumstances in the case, we do not attach importance to his evidence in this case.

(४) Kirtan prasad V/S State of Madhya pradesh

23. Section 60 of Evidence Act requires that the oral evidence must, in all cases whatsoever be direct. whatsoever, be direct. Where the testimony of the witness is entirely hearsay and on some matters hearsay of hearsay, it cannot be admitted in evidence. Where a witness gives evidence that he received information from other person and that

person does not say about it, such evidence would be inadmissible being hearsay evidence.

(૫) Bhugdomal Gangaram V/S State of Gujarat

12. We are concerned in these appeals with four sections of the Bombay Prohibition Act, 1949 and they are Ss. 2 (41) (a), 65 (a), 66 (1) (b) and 81. Section 65 (e) lays down that whoever in contravention of the provisions of the Act, or of any rule, regulation or order made or of any licence, pass, permit or authorisation granted under the Act sells or buys any intoxicant (other than opium) or hemp shall on conviction be punished for such offence with imprisonment for a term which may extend to three years and also with fine. According to S.2 (41) (a) 'sell' with its grammatical variations includes any transfer whether such transfer is for any consideration or not. Section 66 (1) (b) lays down that whoever in contravention of the provisions of the Act or of any rule, regulation or order made or of any licence, permit, pass or authorisation issued under the Act, consumes, uses, possesses or transports any intoxicant (other than opium) or hemp on conviction, be punished for a first offence with imprisonment for a term which may extend to six months and with a fine which may extend to one thousand rupees, for a second offence with imprisonment for a term which may extend to two years and with fine which may extend to two thousand rupees and for a third or subsequent offences with imprisonment for a term which may extend to two years and with fine which may extend to two thousand rupees. Section 81 lays down that whoever attempts to commit or abets the commission of an offence under the Act shall, on conviction, be punished for such attempt or abetment with, the same punishment as is provided for the principal offence. So far as accused Nos. 1 and 2 are concerned their conviction for the offence under Section 66 (1) (b) of the Act by the

learned single Judge of the High Court has become final as special leave in regard to that offence has been refused by this Court. It will follow from this fact that what was seized by Prosecution witness 12 from the truck GTD 4098 in which they were found to be travelling was prohibited liquor, namely diluted alcohol so far as accused Nos. 1 and 2 are concerned. The evidence of Prosecution witness 16 the Assistant Chemical Analyst shows that the samples extracted by Prosecution witness 12 from each of the 40 drums found in the truck and examined by Prosecution witness 16 was diluted alcohol. There is no dispute in this Court that the 40 drums seized from the truck contained prohibited liquor, for the possession and transport thereof there was no permit or licence. Even if the entire case of the prosecution is accepted we are of the opinion that accused Nos. 1, 2, 3 and 5 could not be convicted under Section 65 (e) read with Section 81 of the Act for the Act makes a clear distinction between possession or transport on the one hand punishable u/s. 66 (1) (b) and selling or buying or transporting any intoxicant (other than opium) or hemp punishable under Section 65 (e) of the Act on the other. There is no evidence to show that these appellants sold or attempted to sell or transfer the prohibited liquor which was found to be transported in the truck in which accused 1 and 2 were found to be seated when it was stopped by Prosecution witness 12 on the national highway going to Ahmedabad from Kaira. It is not possible to agree with Mr. T. U. Mehta, learned counsel for the respondent that having regard to the quantum of the prohibited liquor found to be transported in the truck an inference of sale or transfer of the prohibited liquor could be drawn.

13. Accused Nos. 3 and 5 have been convicted by the learned single Judge under Section 66 (1) (b) of the Act. The prosecution relies on the evidence of Prosecution witness 12 to show that he had received

information in the evening of 12.9.1970 that from Baroda the truck GTD 4098 would be carrying liquor to Ahmedabad and that accused Nos. 3 and 4 and some other persons would be coming in a taxi behind the truck. But since the informant has not been examined as a witness the evidence of Prosecution witness 12 that he was informed that accused Nos. 3 and 4 would be coming behind the truck in a taxi is not admissible. The prosecution relies also upon the evidence of Prosecution witness 12 that when he was waiting at Kaira at about 8 P. M. on that day the truck GTD 4098 passed from Nadiad to Kaira towards the crossing, that when the police party signalled for the truck to stop it was driven at full speed on Ahmedabad side on the national highway, that the taxi GTD 7555 got a jerk and halted there and that he instructed his men to stop the taxi and proceeded in his car behind the truck GTD 4098 for stopping it. The prosecution also relies upon the evidence of P. W.3, Natwarlal Manilal of Nayka, Prosecution witness 4 Nayan Prasad Bhatt of Nayka. Prosecution witness 5, Fetah Singh of Nayka, Prosecution witness 6, Vithal Bhala of Nayka and Becharbhai, the Police Patel of Nayka, Prosecution witness 2 to show that accused 3 to 6 got down from a taxi at Nayka and went into the village and were produced by Prosecution witness 6 and others before Prosecution witness 2, and on the evidence of Prosecution witness 12 that at some distance away from Nayka he overtook the taxi GTD 7555 and found the seventh accused alone in the taxi and he brought the taxi with the seventh accused to Nayka and proceeded to the village Chora. The prosecution further relies upon the evidence of Harishankar Prosecution witness 11 of Ahmedabad and of Prosecution witness 5 and other witnesses including P. Ws. 12 and 18 to show that the papers said to have been recovered by Prosecution witness 18 from Prosecution witness 2 on 13.9.1970 under the panchnama Ex. 71 were thrown away by accused No. 5 when he was being taken to the village

Chora. This recovery and evidence of Prosecution witness 11 are relied upon for connecting accused No. 5 with the truck G. 1. D. 4098 which was carrying prohibited liquor. The evidence of Prosecution witness 11 who claims to be maintaining himself by doing bhikshavarti is that one Pesumal put the truck GTD 4098 nominally in his name and was operating it himself with accused No. 5 as his manager and that Pesumal was paying him Rs. 50.00 or Rs. 100.00 once in one or two months. His evidence does not establish satisfactory that Pesumal had put the truck nominally in his name or that accused No. 5 was the manager of the truck under Pesumal. If Pesumal was the real owner of the valuable truck it is not probable that he would have put it nominally in the name of Prosecution witness 11. Prosecution witness 11 has no personal knowledge about accused No. 5 working as manager with reference to the truck GTD 4098 and he has admittedly not seen the truck and accused No. 5 together at any time. Since Pesumal has not been examined as a witness the evidence of Prosecution witness 11 that Pesumal told him that accused No. 5 was the manager of the truck GTD 4098 is inadmissible. The prosecution has failed to prove that accused No. 5 was the manger of the truck GTD 4098 on the relevant date.

14. Though accused Nos. 3 and 5 as well as accused Nos. 4 and 6 have admitted their presence at Nayka during the night of 12.9.1970 and to have been produced before Prosecution witness 2 by some of the residents of that village and to have been subsequently taken by Prosecution witness 12 to the place where the truck GTD 4098 had been detained by Prosecution witness 12 earlier, the evidence about how these four accused have been produced before Prosecution witness 2 is discrepant. Prosecution witness 6 has stated in his evidence that all the four accused persons got down from the taxi and went into Nayka village. But he has admitted that he did not tell any

one until he was examined in the Court that he saw the taxi and four persons getting down from it. Prosecution witness 5 has stated that three persons were seen going on the road near the rice mill at Nayka, that some persons including himself caught these three persons and took them to the village Chora and that two or three minutes later Prosecution witness 4 and some other persons brought accused No. 5 to the village Chora. Prosecution witness 4 has stated that he saw accused No. 5 with a bag like thing in his hand entering the temple in a frightened condition, that he caught s hold of him and took him to the Village Chora, that accused No. 5 threw away a paper bundle when he was being taken to the Village Chora and that he subsequently picked it up and produced it before Prosecution witness 2. Prosecution witness 3 has stated in his evidence that four persons went together into Nayka Village in a frightened state after getting down from a taxi which was proceeding from Kaira to Ahmedabad and that they were produced before Prosecution witness 2 at the Village Chora. Prosecution witness 2 has stated that Prosecution witness 4 and others came towards him along with accused Nos. 3 to 6 when he was proceeding towards the temple after hearing the alarm at 8 P. M. that some goondas have entered the temple, and that subsequently Prosecution witness 4 handed over one person to him and left the place and came back with the plastic packet containing some papers and produced it before him. There is discrepancy in the case of the prosecution about the seizure of the papers mentioned in the panchnama Ext. 71. The case of the prosecution is that all the four accused Nos. 3 to 6 were in possession of those papers and had thrown them away before they were produced before Prosecution witness 2. But during the trial the prosecution has attempted to show that accused No. 5 alone was in the possession of the papers and that he threw them down when he was being taken by Prosecution witness 4. It has to be

noted that Prosecution witness 18 has admitted in his evidence that Prosecution witness 12 did not tell him anything about the plastic packet and the papers mentioned in the panchnama Ext. 71 when he examined him first at Matar Police Station at about 4 or 4.15 A. M. on 13.9.1970, that subsequently Prosecution witness 12 told him that some important papers of this case are with Prosecution witness 2 at Nayka and that he therefore recorded an additional statement of Prosecution witness 12 at about 5.30 A. M. at Matar Police Station. If accused No. 5 had thrown the plastic packet and the papers mentioned in the panchnama Ext. 71 and they had been handed over to Prosecution witness 2 and Prosecution witness 12 was aware of the existence of these papers in the custody of Prosecution witness 2, it is improbable that Prosecution witness 12 would not have seized the papers then and there from Prosecution witness 2 or at least directed Prosecution witness 2 to go with him along with the plastic packet and the papers if he was in a hurry to go to the place where the truck had been stopped. Nor would Prosecution witness 12 have omitted to mention the important fact that the papers were in the possession of Prosecution witness 2 when he was first examined by Prosecution witness 18 at Matar Police Station at about 4 or 4.15 A. M. on 13.9.1970, and there would have been no necessity for Prosecution witness 18 to record an additional statement of Prosecution witness 12 u/s. 161 of the Code of Criminal Procedure in this regard. In Exhibit 71 which had been written by Prosecution witness 18 it is stated that the papers mentioned in it were found in the plastic packet Article No. 2. But Prosecution witness 18 has admitted in his evidence that Article No. 2 cannot hold those papers. In these circumstances, we are clearly of the opinion that the case of the prosecution that the plastic packet and other papers mentioned in the Panchnama Ext 71 were thrown away by all the accused Nos. 3 to 6 or by accused No. 5 alone and that

they were subsequently produced before Prosecution witness 2 by Prosecution witness 4 and were seized later by Prosecution witness 18 is an afterthought intended to connect accused No. 5 with the prohibited liquor which was being transported by accused Nos. 1 and 2 in the truck. On a careful consideration of the evidence, we are of the opinion that it is not reasonably possible to come to the conclusion that accused Nos. 3 and 5 were connected with the prohibited liquor found in the truck GTD 4098. May be, one may suspect that accused Nos. 3 and 5 were concerned with the transport of the prohibited liquor in the truck. But any amount of suspicion will not constitute legal evidence for sustaining a conviction u/s. 66 (1) (b) of the Act. In these circumstances we are of opinion that interference of this Court with the conviction of accused Nos. 1, 2, 3 and 5 for the offences under Section 65 (e) read with sec. 81 and of accused Nos. 3 and 5 for the offence u/s. 66 (1) (b) is called for. We find that there is no evidence at all to prove these charges against these accused. We accordingly allow Criminal Appeals Nos. 77, 109 and 153 of 1975, set aside the conviction of accused Nos. 1, 2, 3 and 5 u/s. 65 (e) read with sec. 81 of the Act and of accused Nos. 3 and 5 u/s. 66 (1) (b) of the Act and the sentences awarded to them and acquit them of those charges and direct the fine, if any, paid by them, to be refunded to them.

(5) State of Gujarat V/S Jilubhai D. Vala

11. So far the acquittal qua accused no.1 is concerned, the judgment of the trial Court is perverse on following counts. (1) Tainted Investigation:-

11.1 The trial Court has acquitted both the accused on the ground that investigation is found tainted and, therefore, unsafe to rely on such investigation and, therefore, respondent no.1 is entitled for acquittal

on the aspect of faulty investigation. The view take by the trial Court is erroneous and against the settled law and the findings of the Apex Court. The law on this issue is well settled that the defect in the investigation by itself cannot be a ground for acquittal. If primacy is given to such designed or negligent investigations or to the omissions or lapses by perfunctory investigation, the faith and confidence of the people in the criminal justice administration would be eroded. Where there has been negligence on the part of the investigating agency or omissions, etc. which resulted in defective investigation, there is a legal obligation on the part of the court to examine the prosecution evidence de hors such lapses, carefully, to find out whether the said evidence is reliable or not and to what extent it is reliable and as to whether such lapses affected the object of finding out the truth. Therefore, the investigation is not the solitary area for judicial scrutiny in a criminal trial. The conclusion of the trial in the case cannot be allowed to depend solely on the probity of investigation. (Vide Chandra Kanth Lakshmi V/s. State of Maharashtra, AIR 1974 SC 220; Karnel Singh Vis. State of Madhya Pradesh, (1995) 5 SCC 518; Ram Bihari Yadav Vis. State of Bihar, AIR 1998 SC 1850; Paras Yadav Vis State of Bihar, AIR 1999 SC 644; State of Karnataka V/s. K. Yarappa Reddy, AIR 2000 SC 185; Amar Singh Vis. Balwinder Singh, AIR 2003 SC 1164; Allarakha K. Mansuri V/s. State of Gujarat, AIR 2002 SC 1051; and Ram Bali V/s. State of U.P., AIR 2004 SC 2329). Thus, the view taken by the trial Court can be said to be perverse as the trial Court has wrongly held that if the investigation is found tainted with it is unsafe to rely on the same. In this regard, we would like to observe that these findings is against the settled law and view taken by the Apex Court in above referred judgments.

(II) Hostile witnesses:

11.2 There is no merit in the conclusion of the trial Court as it did not believe that once the panch witnesses have turned hostile, the recovery of the weapons should be vitiated. The Investigating Officer has categorically stated in his deposition that the accused was ready and willing to show the weapon used in commission of offence. He has also stated in his deposition that from where the weapons were found and weapons were sent to the Forensic Science Laboratory (FSL). The FSL report also shows that the blood group of victim and the group of the blood found on the weapon was of the same group.

11.3 In the case on hand, from the examination-in-chief and the course of cross-examination also, it appears that the Investigating Officer has stuck to his version that he followed all the procedures regarding collecting of evidence under the panchnama and recording the statements of witnesses. As such, there could not be any justification in discarding the evidence of the Investigating Officer to the extent of collecting evidence under the panchnama.

It is fairly well settled that the evidence of the Investigating Officer can be relied upon to prove the recovery even when the panch witnesses turned hostile.

In Rameshbhai Mohanbhai Koli v. State of Gujarat and others (2011) 11 SCC 111, it was held as under:-

"33. In Modan Singh v. State of Rajasthan (1978) 4 SCC 435 it was observed (at SCC p. 438, para 9) that where the evidence of the investigating officer who recovered the material objects is convincing, the evidence as to recovery need not be rejected on the ground that seizure witnesses did not support the prosecution version. Similar view was expressed in Mohd. Aslam v. State of Maharashtra (2001) 9 SCC 362,

In *Anter Singh v. State of Rajasthan* (2004) 10 SCC 657, it was further held that: (SCC p. 661, para 10)

"10.... even if panch witnesses turn hostile, which happens very often in criminal cases, the evidence of the person who effected the recovery would not stand vitiated."

The Supreme Court has held in a large number of cases that merely because the panch witnesses have turned hostile, it is no ground to reject the evidence if the same is based on the testimony of the investigating officer alone. In the instant case, it is not the case of defense that the testimony of the investigating officer suffers from any infirmity or doubt. (Vide *Modan Singh* case, *Krishna Gopal* case and *Anter Singh* case.) "...PW-17-PSI has clearly spoken about the recovery of MO-1-dagger at the behest of accused No.1 and MO-2-dagger and MO-3-handle of the axe from the scene of occurrence and his evidence cannot be discarded merely because panch witnesses have turned hostile."

(III) Discarding evidence doubting the nature of injury:

11.4 It is contended that the learned Judge observed that as per the deposition of medical evidence, the injury on the victim were possible by both the muddamal knife. However, according to the opinion of the doctor to inflict two injuries described in the complaint, two separate blows are required. While as per the deposition of P.W.No.2 only one knife blow was given and, therefore, the accused no.2 is acquitted of the offences punishable under Section 324 of the Indian Penal Code. The trial Court has failed to consider that the complainant P.W.No.2 is injured eye-witness. The trial Court has discarded the material evidence on flimsy ground that such injury could not be caused with a single blow and two blows are required.

11.5 We are of the opinion that the question of the weight to be attached to the evidence of a witness who was himself injured in the

course of the occurrence has been extensively discussed by the Apex Court in catena of decisions. Where a witness to the occurrence has himself been injured in the incident, the testimony of such a witness is generally considered to be very reliable, as he is a witness that comes with a built-in guarantee of his presence at the scene of the crime and is unlikely to spare his actual assailant(s) in order to falsely implicate someone. "Convincing evidence is required to discredit an injured witness. To cite a few judgments in this regard are (Ramlagan Singh and Ors. v. State of Bihar, AIR 1972 SC 2593; Malkhan Singh and Anr. v. State of Uttar Pradesh, AIR 1975 SC 12; Machhi Singh and Ors. v. State of Punjab, AIR 1983 SC 957; Appabhai and Anr. v. State of Gujarat, AIR 1988 SC 696; Bonkya alias Bharat Shivaji Mane and Ors. v. State of Maharashtra, (AIR 1996 SC 257); Bhag Singh and Ors. (supra); Mohar and Anr. v. State of Uttar Pradesh, (AIR 2002 SC 3279); Dinesh Kumar v. State of Rajasthan, (AIR 2008 SC 3259); Vishnu and Ors. v. State of Rajasthan, (AIR 2009 SC (Supp) 2374), Annareddy Sambasiva Reddy and Ors. v. State of Andhra Pradesh, AIR 2009 SC 2661; Balraje alias Trimbak v. State of Maharashtra, (2010 AIR SCW3707). While deciding this issue, a similar view was taken in, Jarnail Singh v. State of Punjab, (2009 AIR SCW7206), where the Apex Court reiterated the special evidentiary status accorded to the testimony of an injured accused and relying on its earlier judgments held as under :-

"Darshan Singh (PW 4) was an injured witness. He had been examined by the doctor. His testimony could not be brushed aside lightly. He had given full details of the incident as he was present at the time when the assailants reached the tubewell. In Shivalingappa Kallayanappa v. State of Karnataka, (AIR 1995 SC 254), this Court has held that the deposition of the injured witness should be relied upon unless there are strong grounds for rejection of his evidence on

the basis of major contradictions and discrepancies, for the reason that his presence on the scene stands established in case it is proved that he suffered the injury during the said incident. In *State of U.P. v. Kishan Chand*, (AIR 2004 SC 4671). a similar view has been reiterated observing that the testimony of a stamped witness has its own relevance and efficacy. The fact that the witness sustained injuries at the time and place of occurrence, lends support to his testimony that he was present during the occurrence. In case the injured witness is subjected to lengthy cross-examination and nothing can be elicited to discard his testimony, it should be relied upon (vide *Krishan v. State of Haryana*, (2006) 12 SCC 459). Thus, we are of the considered opinion that evidence of Darshan Singh (PW 4) has rightly been relied upon by the courts below."

11.6 The law on the point can be summarized to the effect that the testimony of the injured witness is accorded a special status in law. This is as a consequence of the fact that the injury to the witness is an in-built guarantee of his presence at the scene of the crime and because the witness will not want to let his actual assailant go unpunished merely to falsely implicate a third party for the commission of the offence. Thus, the deposition of the injured witness should be relied upon unless there are strong grounds for rejection of his evidence on the basis of major contradictions and discrepancies therein.

11.7 It needs to be clarified that it is also well settled that when the medical opinion given by the medical officer is found inconsistent with the probability of the case, looking to the record of the case, the Court cannot discard the credibility of the direct evidence otherwise the administration of the justice would have to depend on the opinionative evidence of the medical expert.

(IV) Duty of the Court to separate grain from the chaff:-

11.8 Though there was ample evidence against the accused no.1, the trial Court has discarded the evidence of the injured witness stating that the evidence given by the witnesses in support of accused no.2 is not clear and the identification of accused no.2 is unreliable. On that count, the evidence against the accused no.1 is also discarded. The prosecution has produced scientific evidence at Exhs.26 to 30, which are the reports of by the Forensic Science Laboratory, where the serological test was carried out. From the said documents, it appears that the clothes and the knife recovered at the instance of the accused no.1 were having blood group 'B' which was of the victim, however the accused did not have offer any explanation about the blood mark on his clothes and weapon which was recovered at his instance. These facts are not discussed by the trial Court in his judgment. Trial Court has not stated any reason as to why this evidence is discarded.

11.9 It is needless to say that it is the duty of the trial Court to separate the grain from the chaff and then to arrive at a finding of guilt of an accused or otherwise, notwithstanding the fact that evidence is found to be deficient qua another accused named in the same offence. The maxim falsus in uno, falsus in omnibus has not received general acceptance in India nor has this maxim come to occupy the status of rule of law. This has been restated in *Rizan & Anr. vs. State of Chhattisgarh*, 2003 2 SCC 661. In paragraph 12 of the said decision, the Court observed, thus:-

(9) Vijaybhai Maganbhai Rathod V/S State of Gujarat

9. The said version of the complainant Sangitaben was also corroborated by the witness Shakuntalaben, who happened to be her sister-inlaw and wife of Naginbhai Rathod. The witness Shakuntalaben had also stated that the incident had taken place as some quarrel was going on in respect of the land of Amarsinh between

the accused and the deceased Kanubhai. At the time of incident, she was at her home along with her sisters-in-law, and at that time all the three accused with weapons in their hands had come to their house and started beating the deceased Kanubhai. According to her, Dilipbhai had given blow with bill-hook on the left hand of Kanubhai, Nayan had given stick blow on the back and Vijay had given pipe blow on the back of the head of Kanubhai. In the cross-examination, she had denied that she along with others were not present at the time of incident. Of course, she had stated that they all had gone to the police station for lodging the complaint, however her husband Naginbhai had given the complaint and Sangitaben had put her signature. She had also stated that the street where the incident had taken place was 2 kilometres away from their field. PW-10 Harkhaben Parmar, who happened to be the sister-in-law of Naginbhai and cousin of deceased kanubhai, had also stated inter alia that she along with others had seen the incident of the accused beating the deceased Kanubhai with pipe, bill-hook and stick.

She had also stated that she along with others had gone to the police station for lodging the complaint. Of course she had stated that they had gone at about 5:30 p.m. to the police station. PW-11 Naginbhai Rathod had also supported the version of Sangitaben, Shakuntalaben and Harkhaben as regards the accused beating Kanubhai near his house and he along with others having gone to the Referral hospital at Halol for the treatment of Kanubhai. He had identified all the three accused sitting in the Court and also the muddamal articles shown to him in the Court by stating that the accused Vijay had pipe, Dilip had dharia and Nayan had lakdi at the time of incident in question. In the cross-examination, he had denied that at the time of incident, he was in the field. He had also denied that the entire complaint was dictated by him and Sangitaben was sitting outside the police station. He had

admitted that his house and house of Kanubhai were nearby in the street, however, he had denied that he had not seen the alleged incident and that Kanubhai was murdered by some other persons and the accused were being falsely implicated. He had also denied that since the complaint was filed against Kanubhai by the accused, all the three accused were falsely implicated in the instant case.

10. In light of the afore stated evidence of the four witnesses, the evidence of FSL officer PW-3 Chandubhai Pargi and other witnesses is also required to be considered. He had stated in his deposition before the Sessions Court that on the receipt of the Vardhi on 18.03.2014, he had gone to the place of offence which was kacha road 29 feet away from the house of Naginbhai Rathod, where the blood stains were found. He had directed to collect the Earth containing blood stains and also the samples of control Earth, as also pieces of sticks having blood stains from the scene of offence for the purpose of examination. He had also prepared the preliminary report which was placed on record at Exh. 17. The PW-12 Amarsinh Parmar, examined by the prosecution, had stated that his land was situated near the well of Kanubhai and during the period of incident in question, his jameen was being cultivated by Kanubhai as he had mortgaged the land to him. Of course he had stated that he did not know as to how the incident had taken place. Similarly PW-13 Raman Udesinh Parmar had also stated that his land was situated in the village Abhetva and was mortgaged with one Dashrathsinh, however, was being cultivated by Kanubhai. He also pleaded ignorance as to how the incident had taken place and how Kanubhai had expired.

11. From the afore discussed evidence of the witnesses examined by the prosecution, it appears that Four witnesses complainant Sangitaben, Shakuntalaben, Harkhaben and Naginbhai had consistently stated that on the date of incident, they were at home and

all the three accused had come abusing Kanubhai and when Kanubhai had started running away towards the house of Naginbhai, they had chased Kanubhai and beaten him with iron rod, bill-hook and stick. All the four had stated that the accused Dilip had given blow with bill-hook on the left hand, Vijaybhai had given blow with pipe on the backside of the head and Nayanbhai had given blows with stick on the back of Kanubhai, as a result thereof Kanubhai fell down on the road and they all fled away from the place. When the said witnesses tried to intervene, the accused threatened them to beat. It also emerges that initially the said Kanubhai was taken to Referral hospital at Halol, and thereafter he was referred to the S.S.G. Hospital at Vadodara, however, on the way, he had expired, and therefore, they came back to the Referral hospital at Halol, where the inquest panchnama was carried out. They all thereafter had gone to Halol police station for lodging the complaint which was registered at about 22:15 hours.

(८) Bhupatbhai Devjibhai Havliya V/S State of Gujarat

5. Upon thus hearing both the sides, the Court needs to examine the deposition of prosecutrix, who was only 13 years of age. Her deposition was recorded under Section 36(2) of the POCSO Act, where she showed the complete understanding of what she was talking. Her comprehension also was appreciable, and therefore, the Court asked questions to her. She stated that she resides with her parents and has got one brother. She studies at Aaklodi Primary School. She has two friends, who reside at a little distance from her house. On Saturdays they have school starting from 07:00 a.m. to 11:00 am.. The deposition was recorded after six months from the date of the incident. She stated that the appellant accused had taken her at his residence, alluring her with buying her something. She also stated how he asked her, then, to remove her clothes. The accused also had

kept a knife with him and had threatened her that she was not to reveal the incident to anyone. She also stated that he asked her to come back even after once she goes to her in-laws. She was taken to the doctor by her mother. She had certain perforations in her private part, and therefore, had taken her for treatment. She also identified the clothes worn by her at the time of incident. She used to go to school along with her 3 to 4 friends and stated that she was allured by the appellant with certain items. Thereafter, he had taken her at his home, where, he asked her to remove her clothes and when she refused to do so, he, himself, removed them and committed rape on her. When she started crying because of pain, at that time, he had threatened her that if she revealed the incident to anyone, she would be killed. The appellant-convict had also stated her to come back to a him, even after she goes to her in-laws. At that point of time, the daughter of the appellant-convict knocked the door and when she heard the voice of somebody crying, she had complained about the same to her paternal uncle. Though, the brother of the appellant-convict knocked the door, he did not open the door initially. However, with much difficulty, it was later on opened and the appellant was also given some beating by his brother. The prosecutrix was then asked to wear her clothes and go home.

5.1 PW-2-Manishaben W/o. Lakhmanbhai, the mother of the prosecutrix was examined vide Exhibit-14. She stated that she has two daughters and one son. The prosecutrix was studying in Standard-7 and her birth was in the year 2001. The incident took place about six months before, where, her daughter started complaining of pain in her private part. When she inquired from the prosecutrix, she revealed that the appellant accused had taken her to his residence and narrated the entire story. Having found the foul smell in her clothes, she had inquired from the prosecutrix. She had taken the prosecutrix to doctor.

She also narrated the story before the doctor. When she came home, she had also consulted her relatives, who had agreed to lodge an FIR.

5.2 In the cross-examination, this witness denied of any kind of animosity with the accused. She also denied of the incident having been concocted on the ground of some political rivalry. Her daughter's school is at a distance of about 20 houses. She agreed that the complaint was given 4 to 5 days belatedly. It is a small village in which they reside. Doctor also comes from outside for two hours. On Monday they had taken the prosecutrix to Dr. Rohit and she was asked to visit on Tuesday and Wednesday. Dressing also was needed to be done on her private part. For reaching police station in a tempo, it took them about half an hour, from their village. She, further, stated that they came to know about the incident after much persuasion to the prosecutrix. She had injuries on her private parts. She agreed that her relatives and Sarpanch had gathered, and thereafter, the complaint was given.

5.3 Here, it would be apt to refer to the evidence of Dr. Nituben Morlidhar Kapur Bhatiya, Exhibit-37, who was discharging duties as Medical Officer, Gynaecological Department, at Sir Takhatsinhji Hospital, Bhavnagar, at the relevant point of time. The prosecutrix was brought before her on 02.07.2014, at about 15:20 p.m.. She was 13 years of age. The details were given by her paternal aunt, wherein, she stated that before about one week, the victim was called by the father of her friend, who had removed her clothes and raped her. She also was threatened of dire consequences and after about half an hour, thereafter, she had left the place and after two days, she had started having difficulty in passing urine. She had spoken of this to her parents. She was then taken to Dr. Rohitbhai and she had changed her clothes on the previous day. Her menstrual cycle had not started, yet. This witness stated that the possibility of sexual intercourse cannot be

ruled out. She agreed, in the cross-examination, that there was no injury on the private part of the prosecutrix. However, she had found two ulcers.

5.4 Dr. Rohitbhai Parmanand Shah-PW-3, who was examined vide Exhibit-16, stated that the prosecutrix was brought before him on 24.06.2014, at around 08:00 p.m. from Aaklodi village. It was conveyed to him that before about three days, she had sustained injury in her private part due to wood. She had ulcers on her private part. There was swelling and pain. He had done dressing and had also given injection. The injuries were three days old. He had also issued certificate. He agreed that in MLC case, police needs to be informed. However, since, he was conveyed that the injury was with the wooden stick in the private part and the same were not fresh, he had not informed the police. He agreed that for pain in the private part, there could be various reasons. On the first day, he had given treatment and on the next day, he had done dressing.

5.5. Dr. Mukesh Anilbhai Shah-PW-17, who had examined the accused, in his deposition Exhibit-43 stated that on 04.07.2014, while he was on duty at Sir Mansinhji Hospital, Palitana, the appellant-convict was brought before him at about 12:10 p.m. by ASI, A.V. Chavda, Buckle No. 186. The history given by the appellant-convict, before him, was that before about 14 to 15 days, in the evening hours, he had sexual intercourse with the prosecutrix at his residence without her wish and thereafter, nothing was done. He agreed that when the appellant-convict was brought before him, the police was present. He also opined on examination that he was capable of having sexual intercourse. Certain samples of the appellant-convict were taken by him, viz. blood, nail, saliva, semen, public hair. which were given in sealed condition to the police to send the same to FSL.

5.6 So far as the evidence of (1) PW-4, a witness to the panchnama (Exhibit-18) of seizure of clothes of the prosecutrix, (2) PW-5, a witness to the panchnama (Exhibit-20) of seizure of samples of the prosecutrix, (3) PW-6, second panch witness to the panchnama (Exhibit-20) of seizure of samples of the prosecutrix, (4) PW-7, a witness to the panchnama (Exhibit-23) of seizure of samples of the appellant-convict, (5) PW-8, the second panch witness to the panchnama (Exhibit-23) of seizure of samples of the appellant-convict. (6) PW-9, a witness to the panchnama (Exhibit-26) of the place of offence, (7) PW-10, the second panch witness to the panchnama (Exhibit-26) of the place of offence, (8) PW-11. the second panch witness to the panchnama (Exhibit-18) of seizure of the clothes of the prosecutrix, (9) PW-12, a witness to the panchnama (Exhibit-30) of seizure of the clothes of the appellant-convict, (10) PW-13, a witness to the panchnama (Exhibit-30) of seizure of the clothes of the appellant-convict, is concerned, they did not support the case of the prosecution and were declared hostile. All these witnesses, however, admitted their signatures on respective panchnamas, but, they rescinded from the contents of the same.

8. The trial Court after appreciating the evidence of all the witnesses, convicted the appellant for the offence punishable under Section 376 of the IPC and sentenced him to undergo rigorous imprisonment for 10 years and to pay fine of Rs, 15,000/- and in default to undergo further simple imprisonment for a period of six months, whereas, for the offence punishable under Section 506(2) of the IPC, he was sentenced to undergo rigorous imprisonment for six months and to pay fine of Rs.5000/- and in default to undergo further simple imprisonment for one month. For the offence punishable under Section 4 of the POCSO Act, the appellant was sentenced to undergo rigorous imprisonment for 10 years and to pay fine of Rs.15,000/- and

in default to undergo further simple imprisonment for six months and for the offence under Section 12 of the POCSO Act and to fine of Rs.10,000/- and in default to undergo further simple imprisonment for three months. Further, the trial Court also directed to pay 75% amount, out of the total amount of fine of Rs.45,000/- to be given to the prosecutrix under Section 357 of the Code.

8.1 As can be noticed from the detailed analytical appreciation of the deposition of various witnesses that the trial Court did not choose to be swayed away by non-revelation of the aspect of sexual intercourse in the oral deposition of the prosecutrix before the Court. As right from the beginning, in the FIR, the details have been provided, which reveal that she was taken from the school by the appellant, who is the father of the friend of the prosecutrix, by alluring her with a toy. On reaching home, she was asked to remove her clothes and when she denied, the appellant-convict, himself, undressed her and committed rape on her. Such version further goes to reveal that, thereafter, the daughter of the appellant-convict came there and knocked the door and when the accused did not open the door, she had called her paternal uncle, who could get the door opened with much difficulty and asked the prosecutrix to wear her clothes and to go home. The appellant was also given beating by his brother. The prosecutrix, initially, had chosen not to reveal this incident to her mother and it was only when the mother of the accused found foul smell wafting from the clothes of the prosecutrix that she inquired from her and the alleged incident was revealed.

8.2 Late filing of the complaint always is not fatal. The trial Court has rightly appreciated that in the matter like this when the prosecutrix is very young and she has not even attained 13 years of age and even her menstrual cycle has also not started and when rape is committed on her, her parents would be naturally very slow to make the incident

public by lodging an FIR. She was also taken to Dr. Rohit, before whom also, the mother of the prosecutrix had chosen not to reveal true story, where, the injuries on the private part of the prosecutrix were said to have been caused with a wooden stick. Dr. Rohit had found ulcers and swelling on her private part and had treated her with the dressing so also injection. It is only after consultation with some of the elder members of the family and community leaders that they gathered courage to lodge FIR on 01.07.2014 for an incident of 24.06.2014. Thus, after almost 7 days, the mother of the prosecutrix filed FIR. In the opinion of this Court, the trial Court has committed no error in not upholding the version of the appellant-convict that the late filing of the FIR questions the credibility of such a complaint. It is not at all unusual for the parents to be worried about lodging the complaint, especially, in a case, where, the girl is very young and when her entire future lies before her. Since, there is so much of taboos in our society, more particularly, in relation to the sexual offences, where, the girls are victims, very belated approach to the criminal justice system by the parents cannot be viewed as a hampering ground or reason for throwing away the entire case of the prosecution on the ground of delay.

8.3 The Apex Court in the case of 'STATE OF PUNJAB VS. GURMIT SINGH, AIR 1996 SC 1393, while determining the question of rape has held that late filing of FIR is not fatal to the case of prosecution. It also held in no uncertain terms that the testimony of the prosecutrix could be the sole basis for conviction. The Court has also further held that she is not an accomplice but a victim, which is not to be forgotten. The Court has also shown extreme concern of increased number of crime against women. The relevant observations read thus:

"7... The courts cannot over-look the fact that in sexual offences delay in the lodging of the FIR can be due to variety of reasons particularly the reluctance of the prosecutrix or her family members to go to the police and complain about the incident which concerns the reputation of the prosecutrix and the honour of her family. It is only after giving it a cool thought that a complaint of sexual offence is generally lodged..... The criticism by the trial court of the evidence of the prosecutrix as to why she did not complain to the lady teachers or to other girl students when she appeared for the examination at the center and waited till she went home and narrated the occurrence to her mother is unjustified. The conduct of the prosecutrix in this regard appears to us to be most natural. The trial court over-looked that a girl, in a tradition bound non-permissive society in India, would be extremely reluctant even to admit that any incident which is likely to reflect upon her chastity had occurred, being conscious of the danger of being ostracized by the society or being looked down by the society. Her not informing the teachers or her friends at the examination center under the circumstances cannot detract from her reliability. In the normal course of human conduct, this unmarried minor girl, would not like to give publicity to the traumatic experience she had undergone and would feel terribly embarrassed in relation to the incident to narrate it to her teachers and others over-powered by a feeling of shame and her natural inclination would be to avoid talking about it to any one, lest the family name and honour is brought into controversy. Therefore her informing to her mother only on return to the parental house and no one else at the examination center prior thereto is an accord with the natural human conduct of a female. The courts must, while evaluating evidence, remain alive to the fact that in a case of rape, no self-respecting woman would come forward in a court just to make a humiliating statement against her honour such as

is involved in the commission of rape on her. In cases involving sexual molestation, supposed considerations which have no material effect on the veracity of the prosecution case or even discrepancies in the statement of the prosecutrix should not, unless the discrepancies are such which are of fatal nature, be allowed to throw out an otherwise reliable prosecution case. The inherent bashfulness of the females and the tendency to conceal outrage of sexual aggression are factors which the Courts should not over-look. The testimony of the victim in such cases is vital and unless there are compelling reasons which necessitate looking for corroboration of her statement, the courts should find no difficulty to act on the testimony of a victim of sexual assault alone to convict an accused where her testimony inspires confidence and is found to be reliable. Seeking corroboration of her statement before relying upon the same, as a rule, in such cases amounts to adding insult to injury. Why should the evidence of a girl of a woman who complains of rape or sexual molestation, be viewed with doubt, disbelief or suspicion? The Court while appreciating the evidence of a prosecutrix may look for some assurance of her statement to satisfy its judicial conscience, since she is a witness who is interested in the outcome of the charge levelled by her, but there is no requirement of law to insist upon corroboration of her statement to base conviction of an accused. The evidence of a victim of sexual assault stands almost at par with the evidence of an injured witness and to an extent is even more reliable. Just as a witness who has sustained some injury in the occurrence, which is not found to be self inflicted, is considered to be a good witness in the sense that he is least likely to shield the real culprit, the evidence of a victim of a sexual offence is entitled to great weight, absence of corroboration notwithstanding. Corroborative evidence is not an imperative component of judicial credence in every case of rape. Corroboration as

a condition for judicial reliance on the testimony of the prosecutrix is not a requirement of law but a guidance of prudence under given circumstances. It must not be over-looked that a woman or a girl subjected to sexual assault is not an accomplice to the crime but is a victim of another persons's lust and it is improper and undesirable to test her evidence with a certain amount of suspicion, treating her as if she were an accomplice. Inferences have to be drawn from a given set of facts and circumstances with realistic diversity and not dead uniformity lest that type of rigidity in the shape of rule of law is introduced through a new form of testimonial tyranny making justice a casualty. Courts cannot cling to a fossil formula and insist upon corroboration even if, taken as a whole, the case spoken of by the victim of sex crime strikes the judicial mind as probable. In *State of Maharashtra Vs. Chandraprakash Kewalchand Jain* (1990 (1) SCC 550) Ahmadi, J. (as the Lord Chief Justice then was) speaking for the Bench summarised the position in the following words:

"A prosecutrix of a sex offence cannot be put on par with an accomplice. She is in fact a victim of the crime. The Evidence Act nowhere says that her evidence cannot be accepted unless it is corroborated in material particulars. She is undoubtedly a competent witness under Section 118 and her evidence must receive the same weight as is attached to an injured in cases of physical violence. The same degree of care and caution must attach in the evaluation of her evidence as in the case of an injured complainant or witness and no more. What is necessary is that the court must be alive to and conscious of the fact that it is dealing with the evidence of a person who is interested in the outcome of the charge levelled by her. If the court keeps this in mind and feels satisfied that it can act on the evidence of the prosecutrix, there is no rule of law or practice incorporated in the Evidence Act similar to illustration

(b) to Section 114 which requires it to look for corroboration. If for some reason the court is hesitant to place implicit reliance on the testimony of the prosecutrix it may look for evidence which may lend assurance to her testimony short of corroboration required in the case of an accomplice. The nature of evidence required to lend assurance to the testimony of the prosecutrix must necessarily depend on the facts and circumstances of each case. But if a prosecutrix is an adult and of full understanding the court is entitled to base a conviction of her evidence unless the same is shown to be infirm and not trustworthy. If the totality of the circumstances appearing on the record of the case disclose that the prosecutrix does not have a strong motive to falsely involve the person charged, the court should ordinarily have no hesitation in accepting her evidence."

8.4 The Court also cannot be oblivious of the fact that it is a very small village, where, the first informant resides with her family. Everything is operating on a very small scale operating in the village. Doctor also visits the village only for two hours, that too, only on Saturdays. The approach to the police station also takes about half an hour in a vehicle from the village. If, one looks at the entire details, culling out from the various documents of the prosecution, this Court does not find those arguments, at all weighty, of the learned Advocate for the appellant-convict that the trial Court ought to have rejected the FIR as being concocted.

8.5 Moreover, there is nothing emerging, except, the bald assertion on the part of the defence that there is some dispute going on between the grand father of the prosecutrix and the appellant. The consistent history before the gynecologist so also the history given by the appellant-convict before Dr. Kamaliya, the details provided of the injuries and the treatment given by Dr. Rohit, all cumulatively go to establish the act of injury on the ground of sexual offence upon the

prosecutrix, who falls within the definition of a 'Child' under the POCSO Act. As defined under the POCSO Act, a person, who is below 18 years of age, is a Child. There is no dispute with regard to the age of the prosecutrix, who is admittedly below 18 years of age. In fact, she was less than 13 years of age, at the time of offence. She was studying in Standard-7 and who has for the obvious reasons unfortunately left the school after the incident in question.

8.6 At this stage, it is to be noted that all the panch witnesses chose not to support the case of the prosecution. They, though, identified their signatures, rest of the contents of the panchnama, they have not supported. It is quite unfortunate and very often, it is noticed that in the Sessions Case, the person, who are duly won-over are the panch witnesses. There are various reasons for them to turn hostile and some of them as could be noticed are the ones, whom, many a times, police choses to command to act as panchas, who have some work with the police or those who hail from the labour class or work for their livelihood as hawkers in the vicinity. They often out of the fear of police agree to be the panch witness. However, such witnesses, eventually rescinds from the case and thus, they are declared hostile. The first opportunity these witnesses get to defy the authority of the police is, at the time of recording their deposition before a Court.

8.7 With the advancement of the technology, it is expected that some positive changes could be contemplated so far as the recording of a panchnama is concerned. It is not, at all, difficult to video record the entire panchnama. A panchnama could be also drawn with the use of audio-visual mode. This not only would help in reducing the efforts of human agency along with the criminal justice system but that also can help in depending negligibly on human agencies as also curbing high handedness of the officers, while preparing the panchnama during the investigation in a serious criminal case.

9. Reverting back to the factual matrix of the case on hand, non support of the panch witnesses to the case of the prosecution would not render the case of the prosecution either false or concocted. The details having been proved and the panchnamas having been drawn in the presence of the 10, who has no animosity with the appellant-accused, this court sees no reason, as to why those documents, as corroborative evidence, cannot be relied upon.

9.1 From the discussion above, thus, it can be concluded that the trial Court when has chosen to appreciate, in detail, the evidence of the prosecution witnesses, holding the appellant convict guilty for the offences punishable under the IPC and the POCSO Act, there is nothing emerging from the record for this Court to opine, otherwise.

9.2 It is a matter of record that the statement of the prosecutrix came to be recorded under Section 164 of the Code, which, of course, has a corroborative value. The said document has been duly proved. It is also a matter of record that the learned Metropolitan Magistrate, who had recorded the statement of the prosecutrix under Section 164 of the Code, has not been examined as a prosecution witness. The prosecutrix has not denied of having given the statement under Section 164 of the Code.

9.3 Ms. H.D. Pandit, learned 11th Addl. Chief Judicial Magistrate, Bhavnagar, in whose presence the prosecutrix had given her statement under Section 164 of the Code, was not recorded with audio-video mode, as there was hesitation on the part of the prosecutrix to give her version before the cameraman. It can be noticed that the trial Court did not inquire from the prosecutrix, the details of her statement given under Section 164 of the Code. There does not appear to be any question with regard to the same, and hence, what gets proved from her deposition only is evidence under Section 4 of the POCSO Act.

9.4 Section 8 of the Evidence Act would also have a role to play so far as the version of the prosecutrix is concerned, as given in the explanation, after the prosecutrix was ravished, she goes and speaks about the same to her mother along with the circumstances, which is required to be considered by this Court. She has, of course, not spoken to her mother, but, her mother having found blood stains and foul smell from her clothes had inquired from her, whereupon, the prosecutrix disclosed the entire incident. In absence of any animosity with the appellant convict, there is no reason either to concoct any story or to falsely implicate the appellant. The prosecutrix is, of course, very young and she is not expected to give all the details in so many words. However, on material particulars, it is the duty of the prosecution to put forth the matter before her and to get the answers.

9.5 So far as the report of FSL of various samples of the appellant dated 17.09.2014 is concerned, it is not out of place to note at this stage that since the FIR had been lodged belatedly, the thin possibility would be there of getting any proof from the clothes and other articles. However, the 'Salwar worn by the prosecutrix contained 'A' group semen. which is the blood group of the appellant. The samples and the semen, which were sent to the FSL remained untested. No other article contained either the blood or the semen. The evidence of appellant having blood group 'A' and the semen found on the prosecutrix's pajama would go to prove her version, which also has been supported by other evidence that has been discussed. It is, thus, quite clear that the trial Court on the strength of the evidence of prosecutrix, the injuries found on her body and strong corroboration lent by the other witnesses so also the evidence of medical expert has rightly, unhesitatingly and conclusively held that the appellant (accused) had committed an act of sexual intercourse, amounting to commission of offence of rape. It is worth noting, at this stage, that the act of POCSO

has been brought to protect children and the definition of the child, as per the said Act is the person below 18 years of age. It is extremely shocking that, in the case on hand, this act was done by the person, who is a friend of the father of the prosecutrix, who is barely aged 13 years of age. Cumulative circumstances with oral as well as the documentary evidence that had been brought on record, led the trial Court to convict the appellant-accused both under the provisions of the IPC and under the POCSO Act. The trial Court does not appear to have committed any error so as to warrant interference by this Court.

9.6 It would once again be profitable to once again refer to vital findings and observations of the Apex Court in the case of 'STATE OF PUNJAB VS. GURMIT SINGH' (Supra). lamenting the fact that the crime against women is on increase and that clearly amounts to injuring human dignity and as the rapist destroys the very soul of the victim, onus is on the Court to ensure due adjudication of accused. The relevant findings and observations read thus:

"20. Of late, crime against women in general and rape in particular is on the increase. It is an irony that while we are celebrating women's rights in all spheres, we show little or no concern for her honour. It is a sad reflection on the attitude of indifference of the society towards the violation of human dignity of the victims of sex crimes. We must remember that a rapist not only violates the victim's privacy and personal integrity, but inevitably causes serious psychological as well as physical harm in the process. Rape is not merely a physical assault - it is often destructive of the whole personality of the victim. A murderer destroys the physical body of his victim, a rapist degrades the very soul of the helpless female. The Courts, therefore, shoulder a great responsibility while trying an accused on charges of rape. They must deal with such cases with utmost sensitivity. The Courts should examine the broader probabilities of a case and not get swayed by

minor contradictions or insignificant discrepancies in the statement of the prosecutrix, which are not of a fatal nature, to throw out an otherwise reliable prosecution case. If evidence of the prosecutrix inspires confidence, it must be relied upon without seeking corroboration of her statement in material particulars. If for some reason the Court finds it difficult to place implicit reliance on her testimony, it may look for evidence which may lend assurance to her testimony, short of corroboration required in the case of an accomplice. The testimony of the prosecutrix must be appreciated in the background of the entire case and the trial court must be alive to its responsibility and be sensitive while dealing with cases involving sexual molestations.

21. There has been lately, lot of criticism of the treatment of the victims of sexual assault in the court during their cross-examination. The provisions of Evidence Act regarding relevancy of facts notwithstanding, some defence counsel adopt the strategy of continual questioning of the prosecutrix as to the details of the rape. The victim is required to repeat again and again the details of the rape incident not so much as to bring out the facts on record or to test her credibility but to test her story for inconsistencies with a view to attempt to twist the interpretation of events given by her so as to make them appear inconsistent with her allegations. The Court, therefore, should not sit as a silent spectator while the victim of crime is being cross-examined by the defence. It must effectively control the recording of evidence in the Court. While every latitude should be given to the accused to test the veracity of the prosecutrix and the credibility of her version through cross-examination, the court must also ensure that cross-examination is not made a means of harassment or causing humiliation to the victim of crime. A victim of rape, it must be remembered, has already undergone a traumatic experience and if she

is made to repeat again and again, in unfamiliar surroundings, what she had been subjected to, she may be too ashamed and even nervous or confused to speak and her silence or a confused stray sentence may be wrongly interpreted as "discrepancies and contradictions" in her evidence." [Emphasis Supplied]

9.7 The Apex Court in a recent decision in the case of 'MUKESH & ANR. VS. STATE FOR NCT OF DELHI & ORS., (2017) 6 SCC 1, which is popularly known as 'Nirbhaya Case', has held and observed thus:

"373. Stringent legislation and punishments alone may not be sufficient for fighting increasing crimes against women. In our tradition bound society, certain attitudinal change and change in the mind-set is needed to respect women and to ensure gender justice. Right from childhood years' children ought to be sensitized to respect women. A child should be taught to respect women in the society in the same way as he is taught to respect men. Gender equality should be made a part of the school curriculum. The school teachers and parents should be trained, not only to conduct regular personality building and skill enhancing exercise, but also to keep a watch on the actual behavioural pattern of the children so as to make them gender sensitized. The educational institutions, Government institutions, the employers and all concerned must take steps to create awareness with regard to gender sensitization and to respect women. Sensitization of the public on gender justice through TV, media and press should be welcomed. On the practical side, few of the suggestions are worthwhile to be considered. Banners and placards in the public transport vehicles like autos, taxis and buses etc. must be ensured. Use of street lights, illuminated bus stops and extra police patrol during odd hours must be ensured. Police/security guards must be posted at dark and lonely places like parks, streets etc. Mobile apps for

immediate assistance of women should be introduced and effectively maintained. Apart from effective implementation of the various legislation protecting women, change in the mind set of the society at large and creating awareness in the public on gender justice, would go a long way to combat violence against women.

520. The statistics of National Crime Records Bureau which I have indicated in the beginning of my judgment show that despite the progress made by women in education and in various fields and changes brought in ideas of women's rights, respect for women is on the decline and crimes against women are on the increase. Offences against women are not a women's issue alone but, human rights issue. Increased rate of crime against women is an area of concern for the law-makers and it points out an emergent need to study in depth the root of the problem and remedy the same through a strict law and order regime. There are a number of legislations and numerous penal provisions to punish the offenders of violence against women. However, it becomes important to ensure that gender justice does not remain only on paper.

521. We have a responsibility to set good values and guidance for posterity. In the words of great scholar, Swami Vivekananda, "the best thermometer to the progress of a nation is its treatment of its women." Crime against women not only affects women's self esteem and dignity but also degrades the pace of societal development. I hope that this gruesome incident in the capital and death of this young woman will be an eye-opener for a mass movement "to end violence against women" and "respect for women and her dignity" and sensitizing public at large on gender justice. Every individual, irrespective of his/her gender must be willing to assume the responsibility in fight for gender justice and also awaken public opinion on gender justice. Public at large, in particular men, are to be sensitized on gender

justice. The battle for gender justice can be won only with strict implementation of legislative provisions, sensitization of public, taking other pro-active steps at all levels for combating violence against women and ensuring widespread attitudinal changes and comprehensive change in the existing mind set. We hope that this incident will pave the way for the same."

This being a gruesome act, which is duly proved by the prosecution, it does not deserve any sympathetic consideration in this case,

9.8 Thus, the conviction of the appellant convict under Sections 376 and 506 (2) of the Indian Penal Code and under Sections 4 and 12 of the POCSO Act is confirmed and the punishment and the fine inflicted by the Sessions Court are not being interfered with.

(C) Abdulbhai Aljibhai Patel V/S State of Gujarat

9. Thus, having gone through the evidence of these three material witnesses, being complainant and two eyewitnesses, the presence of the accused at the time of commission of incident is proved, cause of incident is proved, as also the act of accused of caught hold of deceased and giving a knife blow on the left side of the chest of the deceased was also proved beyond reasonable doubt, which was corroborated by the medical evidence. Now, so far as the discovery of weapon is concerned, though the panch witness is turned hostile, but the same can be proved from the evidence of the 1.0. The trial Court has also discussed this aspect in its judgment in paragraph No.61 in greater detail and this Court is in complete agreement with the said findings.

10. It is also required to be appreciated that presence of the witnesses are natural at the time of commission of offence, because the witnesses were also engaged in the business of transportation and therefore their presence at the scene of offence is proved to be natural

and therefore the argument of the learned Counsel that witnesses are of the same caste and cannot be believed, is rightly rejected by the trial Court.

11. in light of what is discussed herein above and in view of the findings recorded by the trial Court, this Court is of view that the prosecution has proved its case beyond reasonable doubt by leading its cogent and convincing evidence. The medical evidence also established the usage of weapon in the commission of crime and this Court is in agreement with the findings recorded by the trial Court in this regard.

(૧૦) Imrankhan Anwerkhan Pathan V/S State of Gujarat

15. This section, as the opening words indicate, will come into play only when the Court is satisfied that there is reasonable ground to believe that two or more persons have conspired together to commit an offence or an actionable wrong, that is to say, there should be a prima facie evidence that a person was a party to the conspiracy before his acts can be used against his coconspirators.

15.1 Once such a reasonable ground exists, anything said, done or written by one of the conspirators in reference to the common intention, after the said intention was entertained, is relevant against the others, not only for the purpose of proving the existence of the conspiracy but also for proving that the other person was a party to it. The evidentiary value of the said acts is limited by two circumstances, namely, that the acts shall be in reference to their common intention and in respect of a period after such intention was entertained by any one of them. The expression "in reference to their common intention" is very comprehensive and it appears to have been designedly used to give it a wider scope than the words "in furtherance of" in the English law; with the result, anything said, done or written by a coconspirator,

after the conspiracy was formed, will be evidence against the other before he entered the field of conspiracy or after he left it.

15.2 Another important limitation implicit in the language is indicated by the expressed scope of its relevancy. Anything so said, done or written is a relevant fact only "as against each of the persons believed to be so conspiring as well for the purpose of proving the existence of the conspiracy as for the purpose of showing that any such person was a party to it. It can only be used for the purpose of proving the existence of the conspiracy or that the other person was a party to it. It cannot be used in favour of the other party or for the purpose of showing that such a person was not a party to the conspiracy.

15.3 In short, the section can be analysed as follows: (1) There shall be a prima facie evidence affording a reasonable ground for a Court to believe that two or more persons are members of a conspiracy; (2) if the said condition is fulfilled, anything said, done or written by any one of them in reference to their common intention will be evidence against the other, (3) anything said, done or written by him should have been said, done or written by him after the intention was formed by any one of them; (4) it would also be relevant for the said purpose against another who entered the conspiracy whether it was said, done or written before he entered the conspiracy or after he left it and (5) it can only be used against a coconspirator and not in his favour,

17. In view of the above, it is crystal clear that the appellant accused played active role in the commission of the offence, by meeting of minds, hatched criminal conspiracy and looted the goods/articles worth more than Rs.60 Lacs. Therefore, it can be said that the appellant committed serious offence and therefore, looking to the role attributed to the appellant, no liberal view can be taken so far this appellant is concerned.

17.1 Learned advocate Mr. Raval submitted that the panchnama is not proved by panchas. But looking to the evidence of Investigating Officer, the contents of the panchnama are proved. Therefore, it is not necessary to support the panchnama by the panchas, if the contents of panchnama are proved by the evidence of other witness. In reference to the same, we referred the decision of this Court in the case of Vinugiri Motigiri Vs. State of Gujarat reported in 2002(1) GLH 176 and observation made by this Court at Head Note C. which is as under:

"(C) Indian Evidence Act, 1872, Ss. 27 and 14 Indian Penal Code, 1860 - Ss. 302 and 149- Discovery of weapon Pancha witnesses turning hostile Whether evidence of recovery can be relied upon - Recovery of an object pursuant to the information supplied by an accused in custody is different from the searching endeavour envisaged in Chapter VII of CRPC When a police officer gives evidence in court that a certain article was recovered by him on the strength of the statement made by the version to be correct if it is not otherwise shown to be unreliable On fact, held that though witnesses have turned hostile, even without the discovery of panchnama, the evidence found on record is reliable to connect all the accused with the crime - Appeals dismissed - Conviction confirmed."

(११) Vipulbhai Batukbhai Barwalia V/S State of Gujarat

12. According to this Court, the aforesaid submission has no substance. It is well settled that merely because the panch witnesses do not support the case of the prosecution, the case of the prosecution need not be thrown over-board as unreliable. It may be realized that the phenomenon of panch witnesses turning hostile to the prosecution is not unknown and is ever on the increase. It needs hardly to be emphasized that the decision of a case does not depend solely on the

question whether the panch witnesses support the prosecution or turn their back on it. If the decision of the case were to depend solely on the testimony of panch witnesses regardless of the evidence of police officers, in theory, it would be giving a right to veto to the panchas so far as the question of culpability of an accused is concerned, which is not permissible in criminal jurisprudence. It is well settled that without good ground being pointed out, testimony of police officer, if otherwise found to be true and dependable, cannot be discarded by court on the ground that he is a police officer. On the facts and in the circumstances of the case, this Court finds that testimonies of PW-2 Harishchandra Vanabhai Parmar, PW-4 Rajesh Bhikhabhai Solanki, PW-5 Lotan Nimbabhai and PW-6 Hitesh Dilipsinh Chauhan are not only inspiring confidence, but, get corroboration from the other evidence on record and from the evidence of the police officers, and from their sevidence contents of the panchnama have been proved and it is given exhibit number as well. Therefore, according to this Court, the said panchnama can be relied upon to decide the complicity of the accused.

15. This Court has given anxious and considerate thought to the rival submissions advanced by the learned advocates for the parties with regard to showing leniency so far as sentence is concerned. There is no dispute that at the relevant time the accused was less than 20 years of age, as he was born on 12.7.1986 as per birth record produced before us, and therefore, he was in his twenties and just prior to commission of the offence he has crossed the juvenility. Furthermore, It has not come in evidence that he was a habitual offender, hardened criminal or involved in any such type of activity in the past. Therefore, according to us, since the accused has already undergone more than 4 years of imprisonment, and if he remains in jail for a longer period

with hardened criminals, he would also become a hardened criminal after his release from jail.

આ કામે આંક- ૮૭ થી આરોપીઓ તર્ફ લેખિત દલીલો રજુ કરેલ છે, જેમાં ફરીયાદીએ રજુ કરેલ લેખિત દલીલોનું વિગતવાર તમામ મુદ્દાઓનું ખંડન કરી તેમને ગુનો કબુલ ન હોવાનું જણાવેલ છે તથા ખરી હકીકતમાં ફરીયાદી ઇટાલી ગયા હોય એવો કોઈ પુરાવો જણાઈ આવેલ નથી અને કઈ રીતે ગયા તે પણ જણાઈ આવેલ નથી અને ઇટાલી જવાનાં કોઈ વીઝા પણ રજુ કરેલ નથી કે પાસપોર્ટમાં પણ તેવી કોઈ એન્ટ્રી પડેલ નથી. ફરીયાદીએ સી.ડી.સી. બુક રજુ કરેલ છે અને તેમાં એની એન્ટ્રી બતાવેલી છે પરંતુ ખરી હકીકતમાં તે એન્ટ્રી એણે ઉભી કરેલી છે અને સી.ડી.સી.બુકની વચ્ચે તારીખ મારીને એન્ટ્રી બતાવેલી છે અને એની સાથે નગીનભાઈ હતા તેમાં પણ એ જ રીતે વચ્ચે સી.ડી.સી.બુકમાં એન્ટ્રી પાડેલી છે ત્યાર પછી નગીનભાઈ કોઈ જગ્યાએ જહાજ પર ગયા નથી અને કોઈ નોકરી કરેલી નથી અને આ બંને સી.ડી.સી. બુક ફરીયાદીનાં કબજામાંથી ફરીયાદીએ ઇન્વેસ્ટીગેશન ઓફીસરને રજુ કરેલ છે અને એ પુરાવો સ્પષ્ટ રીતે ઉભો કરેલો જણાઈ આવે છે. ઇટાલીમાં ક્યાંથી એ ગયો અને કઈ રીતે ગયો તે હકીકત પણ કોઈ જગ્યાએ જણાતી નથી કે ઇટલી જવાનો કોઈ ઓર્ડર મળેલ હોય તેવું પણ જણાતું નથી. ફરીયાદીએ સદર કામમાં દસ્તાવેજી પુરાવો રજુ કરેલ છે તે દસ્તાવેજી પુરાવો જોતા ફરીયાદીનાં અને આરોપીનાં સહીનાં નમુના અને કુદરતી પુરાવાઓનાં નમુના પંચનામું કરીને કબજે લીધેલ છે જેમાં પંચોએ કોઈ સમર્થનકારક પુરાવો આપેલ નથી અને પંચો પાસે પંચનામામા સહી કરાવી લીધેલાની હકીકત પંચોએ જણાવેલ છે તે સિવાય અન્ય કોઈ કાર્યવાહી કરવામાં આવેલ નથી કે તેઓએ કોઈ પંચનામું પણ લખાવેલ નથી.

વધુમાં તેઓ જણાવે છે કે ફોરેન સાયન્સીકને તપાસનો અહેવાલ રજુ કરેલ છે અને વી.વી. ભરવાડ સાહેબને તપાસવામાં આવેલા છે અને તેઓએ તેઓનાં કોર્ટ રૂબરૂનાં પુરાવામાં જણાવેલ છે કે, તેઓએ કોઈ રોજકામ રજુ કરેલ નથી અને ડીસ્પ્યુટેડ સાઈનમાં સીમીરીલીટી તપાસેલ છે ડીસીમીરીલીટી

તપાસેલ નથી અને ત્યારબાદ તેમને અક્ષરવાઈસ પુછવામાં આવેલ છે અને તેનાં જવાબમાં પણ અસંગતતા આવે છે તે હકીકત સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે અને વધુમાં એમણે એમ પણ કબુલ કરેલ છે કે એક જ મા-બાપનાં દિકરા દિકરી હોય તો તેમનાં અક્ષરો કેટલેક અંશે -સરખા પણ આવી શકે. મોટો ભાઈ નાના ભાઈને ભણાવતો હોય કે તેમનાં પિતા ભણાવતા હોય તો તેવા સંજોગોમાં પણ અક્ષરોની સુસંગતતા આવી શકે અને વિસંગતતાની એમણે તપાસ કરેલ નથી. વધુમાં તેમણે એવું પણ સ્વીકારેલ છે કે તે લખાણ કઈ મુવમેન્ટથી લખલ છે કે તેની લાક્ષણિકતા તપાસેલ નથી. વધુમાં તેઓ જણાવે છે કે સી.ડી.સી. બુકમાં જે એન્ટ્રી પાડવામાં આવેલ છે તેમાં અનુક્રમ નં. ૨૫ ઉપર એમ.ટી. અલ હની નો સ્ટેમ્પ મારેલો છે અને તેમાં જ એમ.વી. અલ હની માં માસ્ટરની સહી જણાવેલ છે અને જે તારીખ : ૦૮/૧૧/૧૯૮૮ થી તારીખ : ૨૬/૦૮/૧૯૮૮ ની બતાવેલ છે તેની ઉપર સ્ટીકર મારીને તારીખ બદલેલ હોવાનું સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે અને તેમાં ઈટલીનો કોઈ સ્ટેમ્પ કે સિક્કો નથી, જે બનાવટી હોવાનું જણાઈ આવે છે. વધુમાં ફરીયાદી એવું જણાવે છે કે તેમણે સતત નિયમિત નોકરી કરેલ છે પરંતુ સી.ડી.સી. બુક જોતા તે હકીકત પણ ખોટી જણાઈ આવે છે. એમણે કોઈ એકધારી નોકરી કરી નથી તે હકીકત ફરીયાદીની જુબાની આંક-૨૧ માં પણ તેમણે સ્પષ્ટ કબુલ કરેલ છે. એટલે સતત નિયમિત નોકરી કરેલી છે અને બહારગામ હતો એવી કોઈ હકીકત સાબિત થતી નથી અને તેમને ૨૦૦૧ માં રીટાયર્ડ થઈને આવ્યા ત્યારે ખબર પડેલી તે હકીકત પણ ફરીયાદીએ ખોટી જણાવેલી છે. આ અગાઉ ફરીયાદીએ પ્રથમ અરજી તા. ૧૪/૦૭/૨૦૧૦ નાં રોજ પોલીસ કમિશ્નરશ્રીને કરેલી હતી. વધુમાં તેઓ જણાવે છે કે સાહેદોનાં નિવેદનોમાં સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે કે, ફરીયાદી દસ્તાવેજનાં દિવસે તા. ૧૩/૦૮/૧૯૮૮ નાં રોજ ફરીયાદી હાજર હતા અને તે પહેલા મિલકતની ખરીદ કરતી વખતે સ્થળ ઉપર એક મીટીંગ કરેલી અને ત્રણેય ભાઈઓ માલિકને સ્થળ ઉપર બોલાવવામાં આવેલા અને તેમની સાથે વેચાણનો સોદો નક્કી કરેલો અને ત્યારબાદ દસ્તાવેજ કરવા માટે રજીસ્ટ્રાર ઓફીસમાં ભેગા થયેલા અને ત્યાં ફરીયાદીએ રજિસ્ટાર સમક્ષ તેમના ચોપડામાં સહી

પણ કરેલી અને તેમની ઓળખ રાજેશ મોદી અને સલીમભાઈ નાઓએ આપેલી છે અને સહિ કર્યા બાબતની ઓળખ મરીયમબેનના પતિ ઈકબાલભાઈએ રજિસ્ટાર સમક્ષ ઓળખ આપેલી એ હકિકત સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે.

વધુમાં તેઓ જણાવે છે કે આંક-૨૪ થી તા. ૧૩/૦૪/૧૯૮૯ નો આ દસ્તાવેજ થયેલો તે તારીખ આંક-૨૪ નાં દસ્તાવેજ પર પટ્ટી મુકીને તારીખ સુધારેલ હોય તેવું સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે, તેમાં એમ.વી. અને એમ.ટી. અલ હનીનું ફાયનલ વેજીસ એકાઉન્ટ બીલ રજુ કરેલ છે જેમાં કંપનીનું નામ અલગ જ છે અને કંપનીનો કોઈ સ્ટેમ્પ કે સિક્કો નથી. ઇટલી જવાનો ઓર્ડર મળેલો હોય તેવો પણ કોઈ ઓર્ડર રજુ કરવામાં આવેલ નથી. આવો કોઈ દસ્તાવેજ પ્રથમ અરજીમાં રજુ કરવામાં આવેલ નથી અને ૬૩૫ ડોલરનો જે બીલ બતાવવામાં આવેલ છે તેનો બીલમાં કોઈ મેળ નથી. બેંક ખાતાનો ઉતારો કે કોઈ પાસબુક રજુ કરેલ નથી. ખાતામાં જમા થયેલ હોય તેવો કોઈ પુરાવો રજુ કરેલ નથી. આંક-૨૯ ઉપર એમ.ટી. અલહનીનાં માસ્ટરની સહી અલગ છે અને કોઈ સ્ટેમ્પ મારેલ નથી. ઇટાલીના જહાજ ઉપર જઈને કોઈ ઇન્વેસ્ટીગેશન ઓફીસરે તપાસ કરેલ નથી કે બોમ્બે ઓફીસે પણ કોઈ તપાસ કરેલ નથી. બેન્ક મેનેજરનો કોઈ જવાબ નથી કે તેની પુછપરછ કરેલ નથી તથા બેન્ક એકાઉન્ટની કોઈ તપાસ કરેલ નથી. અને વધુમાં તેઓ જણાવે છે કે પી.ડી. વાઘેલાના તપાસના કાગળો તપાસમાં જણાઈ આવતા નથી. આંક- ૨૬ થી દસ્તાવેજ રજુ કરવામાં આવેલ છે તેની ઉપર ત્રણેય માલિકોની સહી છે જેની ઓળખ રાજેશભાઈ તથા સલીમ અહેમદ પટેલના દ્વારા કરવામાં આવેલ છે જેઓને આ કામે જોડવામાં આવેલ નથી.

આંક-૪૨ થી પંચ સાહેદ સોક્તભાઈની તથા આંક- ૫૫ થી લક્ષ્મણભાઈ બેચરભાઈની જુબાની જેતા કોઈ પંચે ફરીયાદીને સમર્થનકારી પુરાવો આપેલ નથી. આંક-૬૯ થી પી.એસ.ઓ. કાંતિભાઈ પરભુભાઈ પરમારને તપાસવામાં આવેલ છે જેમાં તેઓને કેસ બાબતે કોઈ જાત માહિતી નથી ફક્ત તેઓએ ફરીયાદ નોંધેલ છે. આંક-૭૦ થી હેન્ડરાઈટીંગ એક્ષપર્ટ વાસુભાઈ ભલાભાઈ ભરવાડને તપાસવામાં આવેલ છે જેમાં તેઓ જણાવે છે

કે નામજોગ કઈ વ્યક્તિની સહી છે તે કહી શકે નહીં. તેમનો અભિપ્રાય સંપૂર્ણ નથી. તેમણે લખાણનાં ફોટોગ્રાફ રજુ કરેલ નથી. તકરારી લખાણ કઈ મુમેન્ટથી લખેલ છે કે લાક્ષણિકતામાં તપાસેલ નથી તેમની જુબાની ઉપર આધાર રાખીને આરોપીને તકસીરવાર ઠરાવી શકાય નહીં. આંક-૭૯ થી આઈ.ઓ. ડી.એચ. વાઘેલાને તપાસવામાં આવેલા છે જેમાં તેઓ જણાવેલ છે કે, ફરીયાદી ઈટલી ગયેલ ન હતા તે હકીકત ખુલેલ તેવું કબુલે છે. મિલકતમાં લોન હતી તે ઇન્વેસ્ટીગેશનમાં ખુલેલ તે કબુલ કરેલ છે. આંક-૨૩ વાળી સી.ડી.સી. બુકમાં વચ્ચે ખુલ્લી જગ્યામાં સિકકો મારેલ છે તે કબુલ કરેલ છે તેમાં ઈટલીનો કોઈ રાઉન્ડ સીલ મારેલ નથી. પાછળથી પુરાવો ઉભો કરેલાનું સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે. આંક-૮૧ ઉપર ફર્ધર સ્ટેટમેન્ટમાં નિશાની-૮૧/૧ થી નિશાની-૮૧/૩૦ નાં દસ્તાવેજ પુરાવા આરોપીઓ તરફે રજુ કરવામાં આવેલ છે. આંક-૩૪ થી નગીનભાઈ પરભુભાઈને તપાસવામાં આવેલ છે જેને ફરીયાદીએ સમર્થન આપવા માટે સાહેદને ઉભો કરેલ છે તેવું જણાવેલ છે. આંક-૫૯ થી મહંમદ ઈકબાલ અબ્દુલ કાદર પટેલની જુબાની, આંક-૬૧ થી મરીયમબીબી મહંમદ ઈકબાલ પટેલની જુબાની, આંક-૬૨ થી શબ્બીર અહેમદ પટેલની જુબાની, આંક- ૬૪ થી મુસ્તુફા અબ્બાસ તાપીયાની જુબાની તથા આંક-૬૫ થી રાજેશભાઈ ઠાકોરભાઈ મોદીની જોતાં સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે કે બનાવના દિવસે ફરીયાદી હાજર હતા અને ત્રણેય ભાઈઓએ સહિ કરીને રજીસ્ટર ઓફીસે તેઓએ વેરીફિકેશન કરીને દસ્તાવેજ નોંધણી કરાવેલ છે. વધુમાં તેમની ઉપરોક્ત હકીકતો ધ્યાનમાં લઈને આરોપીઓને બિનતહોમત છોડી મુકવા અરજ ગુજારેલ છે.

(૦૬) આ કામે કેસની હકીકતો અને બંને વિ.વ.શ્રીઓની દલીલોને લક્ષમાં લેતાં ફરીયાદપક્ષનાં કેસનાં નિર્ણય માટે મારી સમક્ષ નીચે મુજબના મુદ્દા ઉપસ્થિત થયા છે.

-:: મુદ્દા ::-

- (૧) શું ફરીયાદપક્ષ નિશંકપણે પુરવાર કરે છે કે, આ કામના આરોપીઓએ ગુનાહીત કાવતરું રચી મોજે તરસાડીના રે.સ. નં.૩૪૭ થી નોંધાયેલ જમીનમાં પાડવામાં આવેલ પ્લોટો પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧, ૧૬૨ ફરીયાદી તથા આરોપીઓના સંયુક્ત માલીકોના હોય અને ફરીયાદી તા.૧૩/૦૪/૧૯૮૯ ના રોજ ઇટલીમાં અલહની જહાજ ઉપર નોકરી ઉપર હોય તેમ છતાં તેઓનો ખોટો સહો કરી બનાવટી દસ્તાવેજ બનાવો તેનો ખરા તરીકે ઉપયોગ કરી પુરેપુરો વેચાણ અવેજ મેળવી વેચી દઈ ફરીયાદી સાથે વિશ્વાસઘાત, છેતરપીંડી કરી ગુનો કરી, ઈ.પી.કો.ક. ૪૬૫, ૪૬૭, ૪૬૮, ૪૭૧, ૪૦૬ તથા ૧૨૦(બી) મુજબનો સજાને પાત્ર ગુનો કરેલ છે ?
- (૨) શું હુકમ ?

(૦૭) ઉપરોક્ત મુદ્દાઓનાં મારા નિર્ણય નીચે મુજબ છે.

(૧) હકારમાં.

(૨) આખરી હુકમ.

મુદ્દા નંબર ૧.

(૦૮) ફરીયાદપક્ષે આંક-૪૨ થી પંચ સાહેદ સૌકતખાન સરદારખાન પઠાણને તથા આંક-૫૫-એ થી પંચ સાહેદ લક્ષ્મણભાઈ બેચરભાઈ પરમારનાઓને તપાસેલા છે, સદરહું પંચ સાહેદોએ પોતાના પુરાવા દરમ્યાન આંક-૪૩ થી આંક-૫૫ સુધીના સહીના નમુના લીધાલાના પંચનામાઓમાં પોતાના ફક્ત સહીઓ ઓળખી બતાવેલ છે, તે સિવાય તેઓએ સદરહું પંચનામાની અન્ય મહત્વની હકીકતોને સમર્થન આપેલ નથી. જેથી, તેઓને ફરીયાદપક્ષે ફરી ગયેલા જાહેર કરી તેઓની ફરીયાદપક્ષ તર્ફે ઉલટ તપાસ કરવા છતાં પણ તેઓએ ફરીયાદપક્ષના કેસને લેખમાત્ર સમર્થન આપેલ નથી.

ત્યારબાદ, સદરહું પંચ સાહેદોની આરોપીઓ તર્ફે કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસમાં તેઓએ જણાવેલ છે કે, એ વાત ખરી છે કે આ તમામ પંચનામાઓ લખીને તૈયાર હતા અને પોલીસે મારી તમામ તૈયાર પંચનામાઓમાં પંચ તરીકે સહીઓ કરાવેલ. એ વાત ખરી છે કે તમામ પંચનામાઓમાં એક જ સમયે એક સાથે સહીઓ કરેલી. એ વાત ખરી છે કે પોલીસે મારી રુબરુમાં કોઈ કાર્યવાહી કરેલ નહીં. એ વાત ખરી છે કે પોલીસે મારી હાજરીમાં કોઈની પાસેથી કાંઈ કબજે કરેલ હોય તેવું બનેલ નહીં. એ વાત ખરી છે કે આ તમામ પંચનામા શેની બાબતના હતા તે બાબતે મને કોઈ માહિતી નથી. એ વાત ખરી છે કે પોલીસે મને પંચનામા વાંચી બતાવેલ નહીં. એ વાત ખરી છે કે પોલીસે મારી કોઈ પુછપરછ કરેલ હોય તેવું બનેલ નહીં.

(૮/૧) ત્યારબાદ ફરીયાદપક્ષે આંક-૫૭ થી પંચ સાહેદ આરીફ ઇબ્રાહીમ પટેલનાઓને તપાસેલા છે, સદરહું પંચ સાહેદે પોતાના પુરાવા દરમ્યાન આંક-૫૮ થી ગુનાવાળી જગ્યાના પંચનામામાં પોતાના ફક્ત સહી ઓળખી બતાવેલ છે, તે સિવાય તેઓએ સદરહું પંચનામાની અન્ય મહત્વની હકીકતોને સમર્થન આપેલ નથી. જેથી, તેઓને ફરીયાદપક્ષે ફરી ગયેલા જાહેર કરી તેઓની ફરીયાદપક્ષ તર્ફે ઉલટ તપાસ કરવા છતાં પણ તેઓએ ફરીયાદપક્ષના કેસને લેષમાત્ર સમર્થન આપેલ નથી.

ત્યારબાદ, સદરહું પંચ સાહેદની આરોપીઓ તર્ફે કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસમાં તેઓએ જણાવેલ છે કે, એ વાત ખરી છે કે, કોસંબા પોલીસે તેઓની તૈયાર પંચનામામાં સહી કરાવેલ અને પંચનામામાં સહી કરેલ તે સિવાય બીજું કાંઈ જાણતા નથી.

(૮/૨) ત્યારબાદ ફરીયાદપક્ષ તર્ફે આંક-૫૯ થી સાહેદ મહંમદ ઇકબાલ અબ્દુલ કાદેર પટેલનાઓને સોગંદ ઉપર તપાસેલા છે, તેઓએ તેમની સરતપાસમાં જણાવેલ છે કે, હું ખોલવડ ગામે આવેલ એમ.એ.આઈ. હાઈસ્કૂલમાં શિક્ષક અને ત્યારબાદ આચાર્ય તરીકે ફરજ બજાવી નિવૃત્ત જીવન જીવું છું. સને ૧૯૮૯ ની સાલમાં મારા સાળા શબ્બીર અહેમદ પટેલ તથા

મારી પત્ની મરીયમબીબી મહમદ ઇકબાલ નાઓએ તરસાડી ગામે આવેલ પોલ્ટી ફાર્મનો વેચાણ દસ્તાવેજ સુરતના રહેવાસી (૧) ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલ, (૨) મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલ અને (૩) કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓએ તરસાડી ગામે આવેલ સરવે નં. ૩૪૭ પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧ અને ૧૬૨ વાળી પોલ્ટી ફાર્મવાળી જગ્યા વેચાણ લેવા માટે જણાવેલ જેથી સલીમભાઈએ રાજેશભાઈને વાત કરતા રાજેશભાઈએ જમીનના માલીકોને જગ્યા ઉપર બોલાવેલ હતા જેથી હું તથા મારા સાળા સલીમભાઈનાઓએ જમીન માલીકો સાથે રૂપિયા ૩૫,૦૦૦/- માં વેચાણ લેવાનો સોદો નક્કી કરેલો અને ઉપરોક્ત પ્લોટોના માલીકો (૧) ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલ, (૨) મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલ અને (૩) કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓએ સદર જમીનનો વેચાણ દસ્તાવેજ કરી આપવા જણાવેલ અને તારીખ ૧૩/૪/૧૯૮૮ ના રોજ હું તથા શબ્બીરભાઈ તથા સલીમભાઈ તથા મારી પત્ની મરીયમબીબી તથા રાજેશભાઈ ઠાકોરભાઈ મોદી નાઓ તરસાડી ગામે આવેલા અને ત્યાં પ્લોટો વેચાણ આપનાર જમીન માલીકો આ ત્રણેય જણાઓ હાજર હતા જેથી સબ રજીસ્ટાર શ્રી, માંગરોલ સમક્ષ વેચાણ દસ્તાવેજ રજુ કરી સબ રજીસ્ટાર સમક્ષ વેચાણ આપનારે વેચાણ દસ્તાવેજમાં સહીઓ કરી આપી મારી પત્ની તથા શબ્બીર અહેમદ પટેલનાઓના નામનો ઉપરોક્ત ત્રણેય પ્લોટોનો વેચાણ દસ્તાવેજ કરી આપેલ હતો અને તે સબ રજીસ્ટાર કચેરી, માંગરોલના અનુક્રમ નં. ૯૫૫ તારીખ ૧૩/૪/૧૯૮૮ ના રોજ નોંધણી થયેલ. ત્યારબાદ સુંદર જમીનમાં નામો દાખલ કરવા બાબતે તરસાડી ગ્રામ પંચાયતમાં અરજી કરતા તરસાડી ગામે આવેલ સરવે નં. ૩૪૭ પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧ અને ૧૬૨ વાળી જમીનમાં તથા તેના ઉપર બાંધવામાં આવેલ મિલકત નંબર ૧૭૧૩ તથા ૧૭૧૪ માં મારી પત્ની મરીયમબીબી તથા શબ્બીરભાઈનું નામ દાખલ થયેલ. ત્યારબાદ સદર જગ્યાએ ચારેક વર્ષ જેટલો સમય પોલ્ટી ફાર્મ ચલાવેલ અને ત્યારબાદ ઉપરોક્ત પ્લોટો મારી પત્ની મરીયમબીબી તથા શબ્બીરભાઈએ તારીખ ૧૧/૬/૧૯૯૩ ના રોજ રૂપિયા ૫૧,૦૦૦/- માં નાઝીમ અબ્બાસભાઈ તપીયા, રહેવાસી. સુરત, નવાપુરા સ્ટીટ નં. ૩/૮૧૭

વાળાઓને વેચાણ આપેલ અને તેઓને તારીખ ૧૧/૬/૧૯૯૩ ના રોજ સદર જગ્યાનો રજીસ્ટર્ડ વેચાણ દસ્તાવેજ કરી આપેલ. સરવે નં. ૩૪૭ પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧ અને ૧૬૨ વાળી જગ્યાના સબ રજીસ્ટાર, માંગરોલ રબરનાઓ સમક્ષ કરેલ વેચાણ દસ્તાવેજ અનુક્રમ નં. ૬૫૫ તારીખ ૧૩/૪/૧૯૮૯ ના રોજના દસ્તાવેજના પાના નં. ૧૧ ઉપર વેચાણ આપનાર (૧) ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલ, (૨) મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલ અને (૩) કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓની ઓળખાણ આપનાર તરીકે ની સહી અમોએ કરેલી. મને નામદાર કોર્ટના રેકર્ડમાંથી આંક ૫૫ થી રજુ થયેલ દસ્તાવેજ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહું છું કે સદરહુ દસ્તાવેજના પાના નં. ૧૧ ઉપર ઓળખાણ અંગેનો સીકકો છે તેની નીચેની સહી મારી છે તે સહી હું ઓળખી બતાવું છું. સદરહુ આંક ૫૫ ના દસ્તાવેજના પાના નં. ૧૧ ને રજુ દાખલ આંક-૬૦ આપવામાં આવે છે. પોલીસે મારી પુછપરછ કરી મારું નિવેદન લીધેલ.

ત્યારબાદ, સદરહું સાહેદની આરોપીઓ તર્ફ કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસમાં તેઓએ જણાવેલ છે કે, એ વાત ખરી છે કે મારા સાળા અને પત્નીએ જે મિલકત ખરીદેલ તે બાંધકામ વાળી મિલકત હતી. એ વાત ખરી છે કે આ મિલકત ખરીદ કરતી વખતે સલીમભાઈ અને રાજેશભાઈ મોદીએ માલીકો સાથે મિટીંગ કરાવેલ. એ વાત ખરી છે કે જે માલીકો સાથે મિટીંગ કરાવેલ તે જ માલીકોએ તે મિલકતનો દસ્તાવેજ કરી આપેલ. એ વાત ખરી છે કે મારા સાળા સલીમભાઈ તેમના ઘરે ગયેલા છે. એ વાત ખરી છે કે આ મિલકતના વેચાણ દસ્તાવેજમાં રાજેશભાઈ મોદી અને મારા સાળા સલીમભાઈ એ સાક્ષી તરીકે સહીઓ કરેલી. એ વાત ખરી છે કે સબ રજીસ્ટાર કચેરીમાં મિલકતના વેચાણ દસ્તાવેજ સમયે સબ રજીસ્ટાર શ્રીએ વેરીફિકેશન કરેલું. એ વાત ખરી છે કે તે બાબતની નોંધ તેઓએ દસ્તાવેજ માં કરેલી. એ વાત ખરી છે કે તે દસ્તાવેજમાં રબરનામાં ત્રણેય માલીકોની પણ સહીઓ લીધેલી. એ વાત ખરી છે કે તે વખતે મેં માલીકોની ઓળખ આપી મારી સહી કરેલી. એ વાત ખરી છે કે ઓળખાણ આપનાર તરીકેનું મારું પણ સબ રજીસ્ટાર શ્રીએ વેરીફિકેશન કરેલું. એ વાત ખરી છે કે આ દસ્તાવેજના પાના

નં.૧૧ ઉપર ત્રણેય માલીકોના નામ, ઉંમર, ધંધો અને સરવે રહેવાસી અઠવા, ઓલપાડી સ્ટીટ, લાલ બંગલા નજીક, સુરત તેવું લખી સીકકો મારી તેની નીચે સહીઓ લીધેલી. એ વાત ખરી છે કે આ પોલ્ટી ફાર્મ રાજેશભાઈ મોદી ચલાવતા હતા. એ વાત ખરી છે કે આ મિલકતના આગળના ભાગે મારા સાળા સલીમભાઈનું પણ પોલ્ટી ફાર્મ હતું. એ વાત ખરી છે કે તે કારણે મારા સાળા સલીમભાઈ અને રાજેશભાઈ મોદી આ ત્રણેય માલીકોને ઓળખતા હતા. એ વાત ખરી છે કે રાજેશભાઈએ આ પોલ્ટી ફાર્મ રાખેલ અને તેઓ ચલાવતા હતા. હું આ કામના ફરીયાદી કંચનભાઈને ઓળખું છું. આ મિલકત ખરીદ કરતી વખતે મિટીંગ કરેલ તે વખતે ફરીયાદી ની મુલાકાત થયેલી. એ વાત ખરી છે કે આ મિલકતનો જ્યારે દસ્તાવેજ કરવામાં આવેલ ત્યારે પણ આ કામના ફરીયાદી કંચનભાઈની મુલાકાત થયેલી. આરોપીઓના વિધ્યાન વકીલશ્રીએ નામદાર કોર્ટમાં ફરીયાદી હાજર હોઈ તેઓને ઉભા કરી સાહેદને બતાવેલ છે પરંતુ સાહેદ ફરીયાદીને ઓળખી શકેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે મારી પત્ની મરીયમબીબીનો સાહેદ સમન્સ માંડવી કોર્ટમાંથી પણ ઇસ્યુ કરવામાં આવેલ હતો. એ વાત ખરી છે કે હું મારી પત્ની મરીયમબીબી સાથે માંડવી કોર્ટ ગયેલ. એ વાત ખરી છે કે આરોપીઓને અગાઉ માંડવી કોર્ટમાં જોયેલ હોવાના કારણે આજરોજ મેં અત્રેની અદાલતમાં ઓળખી બતાવેલ છે. આજરોજ પણ મેં આરોપીઓને નામદાર કોર્ટમાં જોતા મેં તેઓને ઓળખી બતાવેલ છે. એ વાત ખરી છે કે અમોએ ચાર વર્ષ પોલ્ટી ફાર્મ ચલાવેલ અને ત્યારબાદ નાઝીમભાઈ ટપીયાને વેચી દીધેલ છે. એ વાત ખરી છે કે અમોએ આ મિલકત વેચાણ કરેલ તે સમયે નાઝીમભાઈને અગાઉના તમામ દસ્તાવેજો સુપરત કરેલા. એ વાત ખરી છે કે હાલની મિલકત બાબતે નાઝીમભાઈ વિરુદ્ધ કોઈ દાવો કરેલ હોય અને તેની નોટીસ બજેલ હોય અને નાઝીમભાઈએ તે બાબતે મને કોઈ જાણ કે વાત કરેલ હોય તેવું બનેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે તરસાડી ગ્રામ પંચાયતના તલાટી એ મને કે નાઝીમભાઈને કોઈ નોટીસ આપેલ હોય તેવું પણ બનેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે અમોએ આ મિલકત ખરીદ કરેલ તે પહેલા ત્રણેય માલીકો સાથે રાજેશભાઈ મોદી અને મારા સાળા સલીમભાઈએ મિટીંગ કરાવેલ અને તે જ ત્રણેય માલીકો

દસ્તાવેજ રજીસ્ટર કરવા માટે આવેલા અને તેઓએ જ દસ્તાવેજ કરી આપેલ હતો. એ વાત ખરી છે કે ખુદ પ્લોટના કોઈ દસ્તાવેજ કરવામાં આવેલ નહીં.

(૮/૩) ત્યારબાદ, ફરીયાદપક્ષ તરફે આંક-૬૧ થી સાહેદ મરીયમબીબી મોહમદ ઇકબાલ પટેલનાઓને સોગંદ ઉપર તપાસેલા છે, તેઓએ તેમની સરતપાસમાં જણાવેલ છે કે, અમે ત્રણ ભાઈઓ અને ત્રણ બહેનો છીએ જેમાં સૌથી મોટા સલીમભાઈ જેઓ તારીખ ૧૭/૫/૨૦૦૮ ના રોજ મરણ ગયેલ છે. તેનાથી નાના શબ્બીરભાઈ જેઓ નાની નરોલી ગામે રહે છે અને તેનાથી નાની ફાતીમાબેન અને તેનાથી નાના યુસુફભાઈ જે સુરત રામપુરા ખાતે રહે છે અને તેનાથી નાની હું છું અને મારાથી નાની રસીદાબેન છે. મારા લગ્ન ખોલવડ મુકામે રહેતા મોહમદ ઇકબાલ અબ્દુલ કાદેર પટેલ સાથે થયેલ. આ કામના ફરીયાદી કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓએ ફરીયાદ આપેલ. તે બાબતે પોલીસે મારી પુછપરછ કરેલી. સને ૧૯૮૮ ની સાલમાં મારા મોટા ભાઈ શબ્બીર અહેમદ પટેલ તથા હું તરસાડી ગામે પોલ્ટી ફાર્મ ચલાવતા હતા. પોલ્ટી ફાર્મની નજીકમાં રહેતા રાજેશ કુમાર ઠાકોરભાઈ મોદી નાઓ તરસાડી ગામે આવેલ સરવે નં. ૩૪૭ પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧ અને ૧૬૨ વાળી પોલ્ટી ફાર્મવાળી જગ્યા વેચવાની હોઈ આ રાજેશભાઈ ઠાકોરભાઈ મોદીનાઓએ અમારા ભાઈ સલીમભાઈને વાત કરેલ જેથી મારા મોટાભાઈ સલીમભાઈએ મને તથા મારા મોટાભાઈ શબ્બીરને વાત કરતા અમોએ તરસાડી ગામે આવેલ સરવે નં. ૩૪૭ પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧ અને ૧૬૨ વાળી પોલ્ટી ફાર્મવાળી જગ્યા વેચાણ લેવાનો સોદો નક્કી થયેલ. ઉપરોક્ત પ્લોટોના માલીકો (૧) ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલ, (૨) મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલ અને (૩) કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓએ સદર જમીનનો વેચાણ દસ્તાવેજ કરી આપવા જણાવેલ અને તારીખ ૧૩/૪/૧૯૮૮ ના રોજ હું તથા શબ્બીરભાઈ તથા સલીમભાઈ તથા મારા પતિ મોહમદ ઇકબાલ પટેલ તથા રાજેશભાઈ ઠાકોરભાઈ મોદી નાઓ તરસાડી ગામે આવેલા અને ત્યાં પ્લોટો વેચાણ આપનાર જમીન માલીકો આ ત્રણેય જણાઓ હાજર હતા જેથી સબ રજીસ્ટાર શ્રી, માંગરોલ સમક્ષ વેચાણ

દસ્તાવેજ રજુ કરી સબ રજીસ્ટાર સમક્ષ વેચાણ આપનારે વેચાણ દસ્તાવેજમાં સહીઓ કરી આપી મારા તથા મારા ભાઈ શબ્બીર અહેમદ પટેલનાઓના નામનો ઉપરોક્ત ત્રણેય પ્લોટોનો વેચાણ દસ્તાવેજ કરી આપેલ હતો અને તે સબ રજીસ્ટાર કચેરી, માંગરોલના અનુક્રમ નં. ૬૫૫ તારીખ ૧૩/૪/૧૯૮૯ ના રોજ નોંધણી થયેલ. વધુમાં સદરહું સાહેદે જણાવેલ છે કે, ત્યારબાદ સદર જમીનમાં નામો દાખલ કરવા બાબતે તરસાડી ગ્રામ પંચાયતમાં અરજી કરતા તરસાડી ગામે આવેલ સરવે નં. ૩૪૭ પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧ અને ૧૬૨ વાળી જમીનમાં તથા તેના ઉપર બાંધવામાં આવેલ મિલકત નંબર ૧૭૧૩ તથા ૧૭૧૪ માં મારું તથા મારા ભાઈ શબ્બીરભાઈનું નામ દાખલ થયેલ. ત્યારબાદ સદર જગ્યાએ ચારેક વર્ષ જેટલો સમય પોલ્ટી ફાર્મ ચલાવેલ અને ત્યારબાદ ઉપરોક્ત પ્લોટો મેં તથા શબ્બીરભાઈએ તારીખ ૧૧/૬/૧૯૯૩ ના રોજ રૂપિયા ૫૧,૦૦૦/- માં નાઝીમ અબ્બાસભાઈ તપીયા, રહેવાસી. સુરત, નવાપુરા સ્ટીટ નં. ૩/૮૧૭ વાળાઓને વેચાણ આપેલ અને તેઓને તારીખ ૧૧/૬/૧૯૯૩ ના રોજ સદર જોયાનો રજીસ્ટર્ડ વેચાણ દસ્તાવેજ કરી આપેલ. સર્વે નં. ૩૪૭ પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧ અને ૧૬૨ વાળી જગ્યાના સબ રજીસ્ટાર, માંગરોલ રૂબરૂનાઓ સમક્ષ કરેલ વેચાણ દસ્તાવેજ અનુક્રમ નં. ૬૫૫ તારીખ ૧૩/૪/૧૯૮૯ ના રોજના દસ્તાવેજના પાના નં. ૧૧ ઉપર વેચાણ આપનાર (૧) ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલ, (૨) મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલ અને (૩) કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓની ઓળખાણ આપનાર તરીકે ની સહી મારા પતિ મોહમદ ઇકબાલ નાઓએ કરેલી. મને નામદાર કોર્ટના રેકર્ડમાંથી આંક ૫૫ થી રજુ થયેલ દસ્તાવેજ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહું છું કે સદરહુ દસ્તાવેજના પાના નં. ૧૧ ઉપર ઓળખાણ અંગેનો સીકકો છે તેની નીચેની સહી મારા પતિ મોહમદ ઇકબાલની છે તે સહી હું ઓળખી બતાવું છું. પોલીસે મારી પુછપરછ કરી મારું નિવેદન લીધેલ. હું આ કામના આરોપીઓને ઓળખી શકું નહીં કેમ કે ઘણો સમય થઈ ગયેલ છે.

ત્યારબાદ, સદરહું સાહેદની આરોપીઓ તરફ કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસમાં તેઓએ જણાવેલ છે કે, એ વાત ખરી છે કે આ પોલ્ટી ફાર્મવાળી

મિલકત બાંધકામવાળી હતી. જેનો મિલકત નંબર ૧૭૧૩ તથા ૧૭૧૪ છે. એ વાત ખરી છે કે મારા ભાઈ સલીમભાઈ અને રાજેશભાઈ મોદીનાઓએ ત્રણેય માલીકો (૧) ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલ, (૨) મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલ અને (૩) કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓની ઓળખાણ કરાવીને મિટિંગ કરાવેલ. એ વાત ખરી છે કે પોલ્ટી ફાર્મવાળી મિલકત અગાઉ રાજેશભાઈ મોદી ચલાવતા હતા. એ વાત ખરી છે કે આ રાજેશભાઈ મોદીએ મારા ભાઈ સલીમભાઈ સાથે અને અમારી સાથે મિટિંગ કરાવેલ. એ વાત ખરી છે કે જે ભાઈઓ સાથે અમે મિટિંગ કરેલ તે જ ભાઈઓ દસ્તાવેજ કરવા માટે આવેલા. એ વાત ખરી છે કે તે દસ્તાવેજમાં મારા ભાઈ સલીમભાઈ અને રાજેશભાઈ મોદીએ સાક્ષી તરીકે સહીઓ કરેલ તે દસ્તાવેજ આ કામે આંક ૫૫ થી રજુ કરેલ છે. એ વાત ખરી છે કે ત્રણેય માલીકો અને સાક્ષીઓએ સબ રજીસ્ટર ઓફીસમાં રજીસ્ટરમાં પણ સહીઓ કરેલી. એ વાત ખરી છે કે રજીસ્ટર શ્રીએ માલીકો અને સાક્ષીઓનું વેરીફિકેશન કરીને તેમની સહીઓ લીધેલી. એ વાત ખરી છે કે મારા પતિએ તમામ સાક્ષીઓને ઓળખતા હોવા બાબતે તેમની સહી કરેલી. એ વાત ખરી છે કે ત્રણેય માલીકોનું રહેઠાણનું સરનામું અઠવા, ઓલપાડી સ્કીટ, લાલ બંગલા નજીક, સુરત તેવું લખેલ છે. એ વાત ખરી છે કે આ દસ્તાવેજ ત્રણેય માલીકોએ અમોને આપી દીધેલ. એ વાત ખરી છે કે અમે પોલ્ટી ફાર્મ ચાર વર્ષ જેટલું ચલાવેલ અને ત્યારબાદ નઝીમભાઈને વેચી દીધેલ છે. એ વાત ખરી છે કે તે વખતે અમે ખુદ્દા પ્લોટોનો દસ્તાવેજજે અમોને આ ત્રણેય માલીકોએ આપેલ તે નઝીમભાઈને આપી દીધેલ. એ વાત ખરી છે કે દસ્તાવેજ કર્યા બાદ અમોએ અમારું નામ સદર મિલકતમાં ચઢાવેલ. એ વાત ખરી છે કે મને કોઈએ વાંધો લીધેલ હોય તેવી નોટીસ મળેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે અને પોલ્ટી ફાર્મ વાળી જમીન નઝીમભાઈને વેચી દીધેલ છે ત્યારબાદ તેઓનું નામ પણ દાખલ થઈ ગયેલ છે અને તે બાબતે અમોએ પણ કોઈ વાંધો લીધેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે મિલકત નંબર ૧૭૧૩ તથા ૧૭૧૪ વાળી મિલકતનો દસ્તાવેજ રદ કરાવવા માટે સીવીલ કોર્ટમાં કોઈ દાવો કરેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે મારા ભાઈ

સલીમભાઈ અને રાજેશભાઈ મોદીએ અમોને વેચાણ આપેલ મિલકત ચોખા ટાઈટલ કરીને અમોને વેચાણ આપેલ હતી.

(૮/૪) ફરીયાદપક્ષ તર્ફે આંક - ૬૨ થી સાહેદ શબ્બીર અહેમદ પટેલનાઓને સોગંદ ઉપર તપાસેલા છે, તેઓએ તેમની સરતપાસમાં જણાવેલ છે કે, અમે ત્રણ ભાઈઓ અને ત્રણ બહેનો છીએ જેમાં સૌથી મોટા સલીમભાઈ જેઓ તારીખ ૧૭/૫/૨૦૦૮ ના રોજ મરણ ગયેલ છે. તેનાથી નાનો હું છું અને હું નાની નરોલી ગામે રહું છું. મારાથી નાની ફાતીમાબેન અને તેનાથી નાના યુસુફભાઈ જે સુરત રામપુરા ખાતે રહે છે અને તેનાથી નાની મરીયમબેન અને તેનાથી નાની રસીદાબેન છે. મરીયમબેનના લગ્ન ખોલવડ મુકામે રહેતા મોહમદ ઈકબાલ અબ્દુલ કાદેર પટેલ સાથે થયેલ. આ કામના ફરીયાદી કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓએ ફરીયાદ આપેલ. તે બાબતે પોલીસે મારી પુછપરછ કરેલી. સને ૧૯૮૯ ની સાલમાં હું તથા મારી બેન મરીયમબેન તરસાડી ગામે પોલ્ટી ફાર્મ ચલાવતા હતા. પોલ્ટી ફાર્મની નજીકમાં રહેતા રાજેશકુમાર ઠાકોરભાઈ મોદી નાઓ તરસાડી ગામે આવેલ સરવે નં. ૩૪૭ પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧ અને ૧૬૨ વાળી પોલ્ટી ફાર્મવાળી જગ્યા વેચવાની હોઈ આ રાજેશભાઈ ઠાકોરભાઈ મોદીનાઓએ અમારા ભાઈ સલીમભાઈને વાત કરેલ જેથી મારા મોટાભાઈ સલીમભાઈએ મને તથા મારી બેન મરીયમબેન ને વાત કરતા અમોએ તરસાડી ગામે આવેલ સરવે નં. ૩૪૭ પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧ અને ૧૬૨ વાળી પોલ્ટી ફાર્મવાળી જગ્યા વેચાણ લેવાનો સોદો નક્કી થયેલ. ઉપરોક્ત પ્લોટોના માલીકો (૧) ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલ, (૨) મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલ અને (૩) કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓએ સદર જમીનનો વેચાણ દસ્તાવેજ કરી આપવા જણાવેલ અને તારીખ ૧૩/૪/૧૯૮૯ ના રોજ હું તથા મરીયમબેન તથા સલીમભાઈ તથા મારા બહેની મોહમદ ઈકબાલ પટેલ તથા રાજેશભાઈ ઠાકોરભાઈ મોદી નાઓ તરસાડી ગામે આવેલા અને ત્યાં પ્લોટો વેચાણ આપનાર જમીન માલીકો આ ત્રણેય જણાઓ હાજર હતા જેથી સબ રજીસ્ટાર શ્રી, માંગરોલ સમક્ષ વેચાણ દસ્તાવેજ રજુ કરી સબ રજીસ્ટાર

સમક્ષ વેચાણ આપનારે વેચાણ દસ્તાવેજમાં સહીઓ કરી આપી મારા તથા મારી બેન મરીયમબેનનાઓના નામનો ઉપરોક્ત ત્રણેય પ્લોટોનો વેચાણ દસ્તાવેજ કરી આપેલ હતો અને તે સબ રજીસ્ટાર કચેરી, માંગરોલના અનુક્રમ નં. ૬૫૫ તારીખ ૧૩/૪/૧૯૮૯ ના રોજ નોંધણી થયેલ. ત્યારબાદ સદર જમીનમાં નામો દાખલ કરવા બાબતે તરસાડી ગ્રામ પંચાયતમાં અરજી કરતા તરસાડી ગામે આવેલ સરવે નં. ૩૪૭ પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧ અને ૧૬૨ વાળી જમીનમાં તથા તેના ઉપર બાંધવામાં આવેલ મિલકત નંબર ૧૭૧૩ તથા ૧૭૧૪ માં મારું તથા મારી બેન મરીયમબેન નું નામ દાખલ થયેલ. વધુમાં સદરહું સાહેદે જણાવેલ છે કે, ત્યારબાદ સદર જગ્યાએ ચારેક વર્ષ જેટલો સમય પોલ્ટી ફાર્મ ચલાવેલ અને ત્યારબાદ ઉપરોક્ત પ્લોટો મેં તથા મારી બેન મરીયમબેને તારીખ ૧૧/૬/૧૯૯૩ ના રોજ રૂપિયા ૫૧,૦૦૦/- માં નાઝીમ અબ્બાસભાઈ તપીયા, રહેવાસી. સુરત, નવાપુરા સ્ટીટ નં. ૩/૮૧૭ વાળાઓને વેચાણ આપેલ અને તેઓને તારીખ ૧૧/૬/૧૯૯૩ ના રોજ સદર જગ્યાનો રજીસ્ટર્ડ વેચાણ દસ્તાવેજ કરી આપેલ. મને પોલીસ પેપર્સમાંથી સદરહું મિલકત નંબર ૧૭૧૩ તથા ૧૭૧૪ વાળી મિલકતનો વેચાણ દસ્તાવેજ નાઝીમ અબ્બાસભાઈ તપીયાનાઓને કરી આપેલ તેમાં વેચાણ આપનાર તરીકેની સહી મારી તથા મારી બેન મરીયમબેનની છે અને વેચાણ લેનાર તરીકે નાઝીમ અબ્બાસભાઈ તપીયા ને આપેલ તે જ છે તે હું ઓળખી બતાવું છું. અસલ દસ્તાવેજને રજુ દાખલ આંક -૬૩ આપવામાં આવે છે. સરવે નં. ૩૪૭ પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧ અને ૧૬૨ વાળી જગ્યાના સબ રજીસ્ટાર, માંગરોલ રૂબરૂનાઓ સમક્ષ કરેલ વેચાણ દસ્તાવેજ અનુક્રમ નં. ૬૫૫ તારીખ ૧૩/૪/૧૯૮૯ ના રોજના દસ્તાવેજના પાના નં. ૧૧ ઉપર વેચાણ આપનાર (૧) ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલ, (૨) મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલ અને (૩) કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓની ઓળખાણ આપનાર તરીકે ની સહી મારા બનેલી મોહમદ ઈકબાલ નાઓએ કરેલી. મને નામદાર કોર્ટના રેકર્ડમાંથી આંક ૫૫ થી રજુ થયેલ દસ્તાવેજ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહું છું કે સદરહું દસ્તાવેજના પાના નં. ૧૧ ઉપર ઓળખાણ અંગેનો સીકકો છે તેની નીચેની સહી મારા

બનેવી મોહમદ ઇકબાલની છે તે સહી હું ઓળખી બતાવું છું. પોલીસે મારી પુછપરછ કરી મારું નિવેદન લીધેલ. હું આ કામના આરોપીઓને ઓળખી શકું નહીં કેમ કે થાણો સમય થઈ ગયેલ છે.

ત્યારબાદ, સદરહું સાહેદની આરોપીઓ તર્ફે કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસમાં તેઓએ જણાવેલ છે કે, એ વાત ખરી છે કે આ પોલ્ટી ફાર્મવાળી મિલકત બાંધકામવાળી હતી. જેનો મિલકત નંબર ૧૭૧૩ તથા ૧૭૧૪ છે. એ વાત ખરી છે કે મારા ભાઈ સલીમભાઈ અને રાજેશભાઈ મોદીનાઓએ ત્રણેય માલીકો (૧) ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલ, (૨) મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલ અને (૩) કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓની ઓળખાણ કરાવીને મિટીંગ કરાવેલ. એ વાત ખરી છે કે પોલ્ટી ફાર્મવાળી મિલકત અગાઉ રાજેશભાઈ મોદી ચલાવતા હતા. એ વાત ખરી છે કે આ રાજેશભાઈ મોદીએ મારા ભાઈ સલીમભાઈ સાથે અને અમારી સાથે મિટીંગ કરાવેલ. એ વાત ખરી છે કે જે ભાઈઓ સાથે અમે મિટીંગ કરેલ તે જ ભાઈઓ દસ્તાવેજ કરવા માટે આવેલા. એ વાત ખરી છે કે તે દસ્તાવેજમાં મારા ભાઈ સલીમભાઈ અને રાજેશભાઈ મોદીએ સાક્ષી તરીકે સહીઓ કરેલ તે દસ્તાવેજ આ કામે આંક પપ થી રજુ કરેલ છે. એ વાત ખરી છે કે ત્રણેય માલીકો અને સાક્ષીઓએ સબ રજીસ્ટર ઓફીસમાં રજીસ્ટરમાં પણ સહીઓ કરેલી. એ વાત ખરી છે કે રજીસ્ટર શ્રીએ માલીકો અને સાક્ષીઓનું વેરીફિકેશન કરીને તેમની સહીઓ લીધેલી. એ વાત ખરી છે કે મારા બનેવીએ તમામ સાક્ષીઓને ઓળખતા હોવા બાબતે તેમની સહી કરેલી. એ વાત ખરી છે કે ત્રણેય માલીકોનું રહેઠાણનું સરનામું અઠવા, ઓલપાડી સ્ટીટ, લાલ બંગલા નજીક, સુરત તેવું લખેલ છે. એ વાત ખરી છે કે આ દસ્તાવેજ ત્રણેય માલીકોએ અમોને આપી દીધેલ. એ વાત ખરી છે કે અમે પોલ્ટી ફાર્મ ચાર વર્ષ જેટલું ચલાવેલ અને ત્યારબાદ નઝીમભાઈને વેચી દીધેલ છે. એ વાત ખરી છે કે તે વખતે અમે ખુદ પ્લોટોનો દસ્તાવેજ જે અમોને આ ત્રણેય માલીકોએ આપેલ તે નઝીમભાઈને આપી દીધેલ. એ વાત ખરી છે કે દસ્તાવેજ કર્યા બાદ અમોએ અમારું નામ સદર મિલકતમાં ચઢાવેલ. એ વાત ખરી છે કે મને કોઈએ વાંધો લીધેલ હોય તેવી નોટીસ મળેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે અને પોલ્ટી ફાર્મ

વાળી જમીન નઝીમભાઈને વેચી દીધેલ છે ત્યારબાદ તેઓનું નામ પણ દાખલ થઈ ગયેલ છે અને તે બાબતે અમોએ પણ કોઈ વાંધો લીધેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે મિલકત નંબર ૧૭૧૩ તથા ૧૭૧૪ વાળી મિલકતનો દસ્તાવેજ રદ કરાવવા માટે સીવીલ કોર્ટમાં કોઈ દાવો કરેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે મારા ભાઈ સલીમભાઈ અને રાજેશભાઈ મોદીએ અમોને વેચાણ આપેલ મિલકત ચોખા ટાઈટલ કરીને અમોને વેચાણ આપેલ હતી. એ વાત ખરી છે કે અમોએ જે મિલકત ખરીદેલ તે બાંધકામ વાળી મિલકત ખરીદેલ. એ વાત ખરી છે કે તે મિલકતનો મિલકત નંબર ૧૭૧૩ તથા ૧૭૧૪ હતો. એ વાત ખરી છે કે જે મિલકત અમે ખરીદેલ તે પહેલા તે મિલકત રાજેશભાઈ ઠાકોરભાઈ મોદી વેચાણ રાખીને મિલકતમાં પોલ્ટી ફાર્મ ચલાવતા હતા. એ વાત ખરી છે કે તે મિલકતની બાજુમાં જ મારા ભાઈ સલીમભાઈનું પોલ્ટી ફાર્મ આવેલ હતું. એ વાત ખરી છે કે તે મિલકતના ત્રણેય માલીકો સાથે રાજેશભાઈએ અમારો સંપર્ક કરાવેલ અને મિટીંગ પણ કરાવેલ. એ વાત ખરી છે કે આ મિટીંગમાં મેં અને મારી બેન મરીયમબેને તે મિલકત લેવાનું નક્કી કરેલ અને તે મિલકતની જે કિંમત નક્કી થયેલ તે રાજેશભાઈ મોદી અને સલીમભાઈ હસ્તકે જ થયેલી. એ વાત ખરી છે કે રાજેશભાઈ મોદીએ વેચાણ દસ્તાવેજ કરાવેલ હતો નહીં પરંતુ અમોને બારોબાર દસ્તાવેજ કરાવી આપેલ. એ વાત ખરી છે કે મિલકતની જે કિંમત નક્કી થયેલ તે અમોએ રાજેશભાઈ મોદીને આપેલી. એ વાત ખરી છે કે રાજેશભાઈએ જે પૈસા માલીકોને ચુકવેલ હતા તે કાપી લીધેલા. એ વાત ખરી છે કે તે મિલકત ઉપર સેન્ટ્રલ બેન્ક ઓફ ઇન્ડિયાની લોન હતી તે લોન રાજેશભાઈએ ભરપાઈ કરીને મિલકતના ચોખ્ખા માર્કેટેબલ ટાઈટલ કરીને આ મિલકત અમોને વેચાણ અપાવેલી, એ વાત ખરી છે કે આ મિલકતના ત્રણેય માલીકોએ મારી રૂબરૂમાં આંક ૫૫ વાળા દસ્તાવેજમાં સહીઓ કરેલી. એ વાત ખરી છે કે તે દસ્તાવેજમાં સાક્ષી તરીકે રાજેશભાઈ મોદી અને સલીમભાઈ એ સહી કરેલી. એ વાત ખરી છે કે તે દસ્તાવેજમાં મારા બનેલીએ માલીકોની ઓળખાણ પણ કરી આપેલી. એ વાત ખરી છે કે રજીસ્ટાર સાહેબશ્રીએ ત્રણેય ભાઈઓનું વેરીફિકેશન પણ કરી તેઓના રહેઠાણના સરનામા પણ પુછેલા. એ વાત ખરી છે કે રજીસ્ટાર શ્રીના

ચોપડામાં પણ આ ત્રણેય માલીકો અને સાક્ષીઓએ સહીઓ કરેલ અને ઓળખ આપનાર તરીકે મારા બનેલીએ સહી કરેલી. એ વાત ખરી છે આ પોલીસ ફાર્મ અમે ચાર વર્ષ સુધી ચલાવેલ. એ વાત ખરી છે કે અમે નાઝીમભાઈને આ મિલકત વેચાણ આપેલ તે વખતે અગાઉના આ મિલકતના અમારા વેચાણ દસ્તાવેજ નાઝીમભાઈને આપી દીધેલા. એ વાત ખરી છે કે તે મિલકતનો વેચાણ દસ્તાવેજ આજદીન સુધી કોઈએ ચેલેન્જ કરેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે તે મિલકતમાં અમારા નામ ચઢી ગયા અને ત્યારબાદ નાઝીમભાઈનું નામ ચઢી ગયેલ તેમ છતાં કોઈએ તે પણ ચેલેન્જ કરેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે આ મિલકતનો વહીવટ કંચનભાઈ મોટા હતા તે કરતા હતા અને આ મિલકત કંચનભાઈએ જ અમોને વેચાણ આપેલ હતી. એ વાત ખરી છે કે સને ૨૦૧૦ ની સાલમાં આ જ ફરીયાદીએ આજ મિલકત બાબતે પોલીસ ફરીયાદ કરેલી. એ વાત ખરી છે કે તે ફરીયાદમાં કુલ પાંચ આરોપીઓ લીધેલા. એ વાત ખરી છે કે તે ફરીયાદમાં પુરાવાના અભાવે અને સીવીલ તકરાર હોવાના કારણે તે ફરીયાદ ફાઇલે કરવામાં આવેલ હતી. એ વાત ખરી છે કે આ મિલકત ઉપર સેન્ટ્રલ બેન્ક ઓફ ઇન્ડિયામાં કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલ, મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલ, મગનભાઈ સોમાભાઈ પટેલ અને અરુણભાઈ બાબરભાઈ પટેલના નામે હતી તે લોન પ્રથમ રાજેશભાઈ અને સલીમભાઈએ ભરપાઈ કરાવેલી અને ત્યારબાદ વેચાણ દસ્તાવેજ અમોને કરી આપેલ.

(૮/૫) ફરીયાદપક્ષ તરફે આંક-૬૪ થી સાહેદ મુસ્તુફા અબ્બાસભાઈ તપીયાનાઓને સોગંદ ઉપર તપાસેલા છે, તેઓએ તેમની સરતપાસમાં જણાવેલ છે કે, હું મુવર્સ ટ્રાવેલ્સ ના નામથી ટ્રાવેલ્સનો ધંધો કરું છું. હું પ્રેસ રીપોર્ટર છું અને મુવર્સ હોલીડે ન્યુઝ પેપરમાં રીપોર્ટર છું, અમે ચાર ભાઈઓ છીએ. મારા સૌથી મોટા ભાઈનું નામ નાઝીમ અબ્બાસ તપીયા છે તેઓ અમેરીકા રહે છે. મારા મોટા ભાઈ નાઝીમભાઈનું કોસંબા તરસાડી ગામે પોલીસફાર્મ આવેલ છે ત્યાં અમે પોલીસફાર્મના દેખરેખ એક માણસ રાખેલ છે તેઓનો મને ફોન આવેલ અને જણાવેલ કે આપણા ફાર્મ ઉપર પોલીસ

આવેલ છે અને તમને બોલાવે છે તમે આવો તેમ કહેતા હું બીજા દિવસે કોસંબા અમારા પોલ્ટીફાર્મ ગયેલ અને ત્યાંથી કોસંબા પોલીસ સ્ટેશનમાં ગયેલ ત્યારે પોલીસે મને જણાવેલ કે આ પોલ્ટીફાર્મનો કેસ થયેલ છે તો તેના દસ્તાવેજો તમારી પાસે હોય તો તમે રજુ કરો તેમ કહેતા મેં પોલીસને મારા ભાઈના નામના આ પોલ્ટીફાર્મના દસ્તાવેજની ઝેરોક્ષ નકલ આપેલી. મારા ભાઈએ આ પોલ્ટીફાર્મ શબ્બીરભાઈ પટેલ પાસેથી વેચાણ થી લીધેલો. પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧, ૧૬૨ વાળી જગ્યામાં પોલ્ટીફાર્મ બાંધકામ સહીતનું મારા ભાઈએ વેચાણ રાખેલ. આ પોલ્ટીફાર્મનો વહીવટ મારા ભાઈના અમેરિકા ગયા પછી હું કરતો હતો. પોલીસે મારી બે વખત પુછપરછ કરેલી પહેલી વખતની પુછપરછમાં મેં ઝેરોક્ષ વેચાણ દસ્તાવેજ આપેલો. આ પોલ્ટીફાર્મ મારા ભાઈએ રુપિયા એકાવન હજારમાં વેચાણ થી રાખેલ. બીજી વખત પોલીસે મારી પુછપરછ કરેલ ત્યારે મેં અસલ વેચાણ દસ્તાવેજ રજૂ કરેલ. મને વેચાણ દસ્તાવેજ બતાવવામાં આવે તો તેમાં મારા ભાઈની સહી ઓળખી શકું, મને આંક- ૬૩ થી રજુ થયેલ દસ્તાવેજ બતાવવામાં આવે છે તે મેં પોલીસ સમક્ષ રજુ કરેલ તે જ અસલ દસ્તાવેજ છે તે હું ઓળખી બતાવું છું.

ત્યારબાદ, સદરહું સાહેદની આરોપીઓ તર્ફ કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસમાં તેઓએ જણાવેલ છે કે, એ વાત ખરી છે કે પોલ્ટીફાર્મ વાળી મિલકત બાંધકામ વાળી મિલકત હતી. સાહેદ જણાવે છે કે ત્રણ પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧, ૧૬૨ વાળી જગ્યામાં પોલ્ટીફાર્મનું બાંધકામ કરવામાં આવેલ. તે મિલકતનો મિલકત નંબર હાલમાં મને યાદ નથી. એ વાત ખરી છે કે મારા પોલીસ સમક્ષના નિવેદનમાં મિલકત નંબર ૧૭૧૩ તથા ૧૭૧૪ લખાવેલ છે. એ વાત ખરી છે કે હાલમાં પણ આ પોલ્ટીફાર્મ વાળી મિલકતના માલીક મારા ભાઈ નાઝીમભાઈ છે અને હાલમાં સદર મિલકતનો કબજો પણ અમારી પાસે જ છે. એ વાત ખરી છે કે અમે પોલ્ટીફાર્મ વાળી જમીન ખરીદ કરેલ તે વેચાણ દસ્તાવેજને આજદીન સુધી કોઈએ ચેલેન્જ કરેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે મારા ભાઈએ આ મિલકત વેચાણ રાખેલ ત્યારે મુળ માલીકે તે મિલકતના જુના દસ્તાવેજો પણ મારા ભાઈને સુપરત કરેલા અને તે દસ્તાવેજો પણ મેં પોલીસ સમક્ષ રજુ કરેલા.

(૮/૬) ફરીયાદપક્ષ તરફે આંક-૬૫ થી સાહેદ રાજેશભાઈ ઠાકોરભાઈ મોદીનાઓને સોગંદ ઉપર તપાસેલા છે, તેઓએ તેમની સરતપાસમાં જણાવેલ છે કે, હું છેલ્લા ચૌદ વર્ષથી સહારા ઇન્ડિયા પરીવાર કંપનીના કમીશન એજન્ટ તરીકે કામ કરું છું. સને ૧૯૮૪ ની સાલમાં હું તરસાડી ગામના ચિસ્તીનગર માં આવેલ ગ્રાઉન્ડમાં ક્રિકેટ રમવા માટે જતો હતો ત્યારે મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓની સાથે ક્રિકેટ રમતા હોઈ તેઓની સાથે અમારી ઓળખાણ થયેલી. તે વખતે મહેશભાઈએ મને જણાવેલ કે મારે પોલ્ટી ફાર્મ ભાડે કે વેચાણ આપવાનું છે તમારા કોઈ ઓળખાણમાં હોય તો કહેજો તેમ જણાવતા તે વખતે હું ગ્રેજ્યુએશન કરેલ પરંતુ બેકાર હોઈ મેં તેઓને કહેલ કે આ પોલ્ટીફાર્મ મને ભાડે થી ચલાવવા માટે આપો તેમ કહેતા તેઓએ મને માસીક રૂપીયા ૭૫૦/- ભાડેથી પોલ્ટીફાર્મ ચલાવવા માટે આપેલ. ત્યારબાદ આશરે એક દોઢ વર્ષ પછી આ પોલ્ટીફાર્મ વેચાણ લેવાની વાત મહેશભાઈને કરેલ જેથી તેઓએ આ પોલ્ટીફાર્મ રૂપીયા ૭૩,૦૦૦/- માં વેચાણ આપવાનું નક્કી થયેલ તે પૈકી મેં મહેશભાઈને ટુકડે ટુકડે કરી રૂપીયા ૪૦,૦૦૦/- ચુકવી આપેલ પરંતુ ત્યારબાદ પોલ્ટીફાર્મનો ધંધો બરાબર ચાલતો ન હોઈ તેથી મેં મહેશભાઈને કહેલ કે હવે મારા થી બીજા પૈસા આપી શકાય તેમ નથી જેથી તમે કોઈ બીજી વ્યક્તિને વેચાણ આપી શકતા હોય તો આપી શકો છો તેમ જણાવેલ. ત્યારબાદ કઠોર ગામથી એક વ્યક્તિ આવેલા અને તેની સાથે મહેશભાઈએ આ પોલ્ટીફાર્મ વાળી જગ્યા તેઓને વેચાણ દસ્તાવેજ થી આપેલ અને મારા નીકળતા રૂપીયા ૪૦,૦૦૦/- પાછા પુરેપુરા આપી દીધેલ. જે વેચાણ દસ્તાવેજ કરેલ તેમાં મેં ઓળખ આપનાર તરીકે સહી કરેલ. મને નામદાર કોર્ટના રેકર્ડમાંથી આંક ૫૫ થી રજુ થયેલ વેચાણ દસ્તાવેજ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહું છું કે તેમાં મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલની સહીની સામે મેં સહી કરેલી. તે જ છે તે હું ઓળખી બતાવું છું. આ બાબતે પોલીસે મારો જવાબ લીધેલ. આ સીવાય વિશેષમાં મારે કંઈ કહેવું નથી. હું આ કામના આરોપી મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓને જોયેથી ઓળખી શકું. તેઓ આજરોજ નામદાર કોર્ટમાં હાજર છે

તે જ છે. સદર સાહેદ આરોપી નં.૨ મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓને ઇશારો કરીને કોર્ટ રુબરુ ઓળખી બતાવે છે.

ત્યારબાદ, સદરહું સાહેદની આરોપીઓ તર્ફ કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસમાં તેઓએ જણાવેલ છે કે, એ વાત ખરી છે કે મેં પોલીફાર્મ વાળી ભાડે રાખેલ મિલકત બાંધકામ વાળી હતી. એ વાત ખરી છે કે મેં ભાડે રાખેલ તે પહેલા મહેશભાઈ અને તેમના ભાઈ કંચનભાઈ આ પોલીફાર્મ ચલાવતા હતા. એ વાત ખરી છે કે જ્યારે મેં પોલીફાર્મ ભાડે રાખેલ ત્યારે તેઓએ મને પોલીફાર્મ ખાલી કરીને મને ભાડે આપેલ. એ વાત ખરી છે કે સને ૧૯૮૬-૮૭ ની સાલમાં આ પોલીફાર્મ વાળી જગ્યા મેં વેચાણ રાખેલ પરંતુ દસ્તાવેજ કરાવેલ નહીં. એ વાત ખરી છે કે મેં પોલીફાર્મ ભાડે રાખેલ તે સમયે મહેશભાઈના પિતા મગનભાઈ હયાત હતા. હું મહેશભાઈને જ ઓળખું છું તેમના કોઈ ભાઈ કંચનભાઈ હોય તો તેઓને હું ઓળખતો નથી. એ વાત ખરી છે કે આ પોલીફાર્મ વાળી મિલકત ત્રણ માલીકો મહેશભાઈ, ધીરુભાઈ અને કંચનભાઈની સંયુક્ત માલીકીની હતી. એ વાત ખરી છે કે તે મિલકત ઉપર તેઓએ પોલીફાર્મ નું બાંધકામ કરેલ હતું. એ વાત ખરી છે કે આ મિલકત ઉપર લોન ચાલતી હતી જેલોન સેન્ટ્રલ બેન્ક ઓફ ઇન્ડિયાની હતી અને તે લોન ભરપાઈ કરી શકાતી ન હોઈ સદર મિલકત મને ભાડે આપેલી અને ત્યારબાદ વેચાણ આપેલી. એ વાત ખરી છે કે આ લોન કંચનભાઈ, મગનભાઈ, મહેશભાઈ અને અરુણભાઈ બાબરના નામ ઉપર લોન ચાલતી હતી. સાહેદ જણાવે કે હું મહેશભાઈ સીવાય અન્ય કોઈને ઓળખતો નથી. એ વાત ખરી છે કે સલીમભાઈનું પોલીફાર્મ પણ આ પોલીફાર્મની બાજુમાં જ આવેલ હતું. એ વાત ખરી છે કે તે વખતે પોલીસે મને જવાબ લેવા બોલાવેલ. એ વાત ખરી છે કે તે કામે મેં જવાબ પણ આપેલ.

(૮/૭) ફરીયાદપક્ષ તર્ફ આંક-૬૯ થી સાહેદ કાન્તીભાઈ પરભુભાઈ પરમારનાઓને સોગંદ ઉપર તપાસેલા છે, તેઓએ તેમની સરતપાસમાં જણાવેલ છે કે, હુ સને ૨૦૧૧ ની સાલમાં કોસંબા પોલીસ સ્ટેશનમાં એ.એસ.આઈ તરીકે ફરજ બજાવતો હતો. ગઈ તારીખ ૨૨/૦૩/૨૦૧૧

નારોજ સવારના ૮/૦૦ થી બીજા દીવસે ૮/૦૦ સુધી ફરજ પર હાજર હતો તે દરમિયાન આ કામના ફરીયાદી કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલ રહે. ઓલપાડી મહોલ્લો. એઠવાલાઈન્સ સુરત નાઓ કોસંબા પો.સ્ટે આવી એવી ફરીયાદ હકીકત લખાવેલ કે આ કામના આરોપીઓએ ગુનાહીત કાવત્રુ રચી મોજે તરસાડી રેવન્યુ સર્વે નંબર ૩૪૭ થી નોંધાયેલ જમીનમાં પાડવામાં આવેલ પ્લોટો પૈકી પ્લોટ નંબર ૧૬૦, ૧૬૧, ૧૬૨ જે ફરીયાદી તથા આરોપીઓના સંયુક્ત માલીકીના હોય એને ફરીયાદી તારીખ ૧૩/૦૪/૧૯૮૯ નારોજ ઇટલી મુકામે એલહનીફ જહાજ ઉપર નોકરી કરતાં હોય એને તેઓ નોકરી ઉપર હતાં તેમ છતાં ફરીયાદીની ખોટી સહી કરી બનાવટી દસ્તાવેજો બનાવી તેનો ખરા તરીકે ઉપયોગ કરી પુરે પુરુ વેચાણ એવેજ મેળવી વેચી દઈ ફરીયાદી સાથે છેતરપીંડી એને વિશ્વાસઘાત કર્યા એંગેની વીગતવાર ફરીયાદ આપતાં એમારી રૂબરૂ નોંધી લીધેલ. મને આંક ૨૨ થી રજુ થયેલ એસલ ફરીયાદ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છું કે તેમાં પો.સ્ટે એમલદાર કોસંબા પો.સ્ટે તરીકે મારી સહી છે તેમજ મારી રૂબરૂમાં ફરીયાદીએ સહી કરેલ તે ઓળખી બતાવુ છું. સદરહુ ફરીયાદને એમોએ કોસંબા પો.સ્ટે ફસ્ટ ગુરનં. ૪૫/૨૦૧૧ થી ઇ.પી.કો કલમ ૪૬૫, ૪૬૭, ૪૬૮, ૪૭૧, ૪૦૬, ૧૨૦(બી), મુજબનો ગુનો રજીસ્ટર કરી આગળની તપાસ થવા માટે એમોએ કોસંબા પો.સ્ટે.ના ડી.એચ.વાઘેલાનાઓને ફરીયાદીના સાથે સાધનીક કાગળો સાથે ડેપ્યુટ કરેલ એને તેઓએ આગળની તપાસ સંભાળી લીધેલ. આ સિવાય બીજી કોઈ કામગીરી એમોએ કરેલ નથી.

ત્યારબાદ, સદરહુ સાહેદની આરોપીઓ તર્ફે કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસમાં તેઓએ જણાવેલ છે કે, હું કોસંબા પોલીસ સ્ટેશન ખાતે સને ૨૦૧૦થી ફરજ બજાવતો હતો. એને તે વખતે પીએસઆઈ પી.ડી.વાઘેલા હતાં. એ વાત ખરી છે કે મે પીએસઆઈ પી.ડી.વાઘેલા સાથે પણ કામ કરેલ હતું એને તેઓની ટ્રાન્સફર સને ૨૦૧૧ ની સાલમાં થઈ ગઈ હતી એને તેઓની જગ્યાએ ડી.એચ.વાઘેલા આવેલા હતાં. એમોએ ફરીયાદીને આટલી જુની ફરીયાદ કરવા બાબતે પુછપરછ કરેલી ન હતી. આ ફરીયાદ લેવા બાબતે કોઈનો લેખીત હુકમ ન હતો. મને ફરીયાદીએ જણાવેલું નહીં કે તેઓએ આજ

ગુના બાબતે સને ૨૦૧૦ માં ફરીયાદ કરલી હતી એને તે ફાઇલે થઇ ગઇ હતી. એ વાત ખરી છે કે ફરીયાદ બાબતે મને કોઇ જાત માહિતી નથી. એ વાત ખરી છે કે મે સ્ટેશન ડાયરીમાં નોંધ કર્યા સીવાય મને આ ફ રીયાદ બાબતે કોઇ જાત માહિતી નથી. એ વાત ખરી છે કે મે આ કામે ફરીયાદ લીધા સીવાય બીજી કોઇ કાર્યવાહી કરેલ નથી.

(૮/૮) ફરીયાદપક્ષ તરફે આંક-૭૦ થી સાહેદ વાસુદેવભાઈ ભલાભાઈ ભરવાડ નાઓને સોગંદ ઉપર તપાસેલા છે, તેઓએ તેમની સરતપાસમાં જણાવેલ છે કે, મારો શૈક્ષણિક અભ્યાસ એમ.એસ.સી. (કેમેસ્ટ્રી), બી.એડ. સુધીનો છે. હું તારીખ ૦૨/૦૨/૧૯૯૦ નારોજ એમદાવાદ ખાતેને એમારી કચેરી હેન્ડરાઈડીંગ એન્ડ ફોટોગ્રાફી બ્યુરોમાં મદદનીશ હસ્તાક્ષર નિષ્ણાંત તરીકે નોકરીએ જોડાયેલો. તારીખ ૧૯/૧૧/૧૯૯૦ થી તારીખ ૧૮/૦૫/૧૯૯૨ સુધી નવી દીલ્હી ખાતેની નેશનલ ઇન્સ્ટીટ્યુટ ઓફ ક્રીમીનલોજી એન્ડ ફોરેન્સિક સાયન્સ નામની સંસ્થામાં હસ્તાક્ષરનો ઓળખ એને તેની સહી બાબતની તાલીમ મેળવેલ છે. ત્યારબાદ મે એમદાવાદ ખાતે ની કચેરીએ આવી પરીક્ષણ એર્થે એમોને સોપવામાં આવતાં દસ્તાવેજોનું પરીક્ષણ કરી ને એભિપ્રાય આપવાનું ચાલુ કરેલ. ઓગષ્ટ ૨૦૦૨ થી એમારી આ કચેરી રાજ્ય સરકારની કચેરી ડાયરેક્ટોરેટ ઓફ ફોરેન્સિક સાયન્સ માં જોડાયેલાં એને તેમાં જુલાઈ ૨૦૦૩ થી ગાંધીનગર ખાતેની મુખ્ય કચેરીમાં સીફ્ટ થયેલાં. નવેમ્બર-૨૦૧૮ થી મને નાયબ મુખ્ય હસ્તાક્ષર તરીકે બઢતી મળેલી એને તેજ હોદાપરથી હું તારીખ ૩૦ જુન ૨૦૨૩ નારોજ વચનિવૃત્ત થયેલો. તારીખ ૧૯/૦૪/૨૦૧૧ ના નાયબ પોલીસ એધિક્ષશ્રી મુખ્ય મથક સુરત ગ્રામ્ય સુરતના રવાનગી પત્ર નંબર એલ.સી.બી. /હસ્તા. ૬/૫૩૨/૨૦૧૧ ના ફોરવર્ડીંગ પત્રની સાથે કોસંબા પોસ્ટે ફસ્ટ ગુ.ર.નં. ૪૫/૨૦૧૧ ઇ.પી.કો કલમ ૪૬૫, ૪૬૭, ૪૬૮, ૪૦૬, ૪૭૧, ૧૨૦(બી) મુજબ ના કામે હસ્તાક્ષર તપાસી એભિપ્રાય આપવા બાબતે સીનીયર પોલીસ સબ ઇન્સપેક્ટર કોસંબાનાઓએ તેઓની કચેરીના જાવક નંબર ૭૧૫/૨૦૧૧ તારીખ ૦૮/૦૪/૨૦૧૧ નારોજ ના ફોરવર્ડીંગ પત્રની સાથે

દસ્તાવેજો ક્રમ (૧) ડી.૧, ડી.૨ તકરારી દસ્તાવેજ (૨) એસ ૧ થી એસ ૩૬ નમુનાના દસ્તાવેજો (૩) એસ ૩૭ થી એસ ૭૨ નમુનાના દસ્તાવેજો (૪) એસ ૭૩ થી એસ ૧૦૮ નમુનાના દસ્તાવેજો (૫) એન ૧ કુદરતી દસ્તાવેજ (૬) એન ૨ કુદરતી દસ્તાવેજ (૭) એન ૩ કુદરતી દસ્તાવેજો બે નકલમાં ચેક લીસ્ટ સાથે મોકલી આપેલ. બન્ને ફોરવર્ડિંગ પત્ર તથા ચેક લીસ્ટ સાથે કુલ પાના નંગ. ૬ ને સંયુક્ત આંક - ૭૧ આપવામાં આવે છે. મને આ દસ્તાવેજો જે આવેલા તે તપાસણી એર્થે એમારા વિભાગના વડા ની સહીથી પરીક્ષણ એર્થે તારીખ ૧૮/૦૫/૨૦૧૧ નારોજ સોપવામાં આવેલા તે શેરા સાથે મારા નામ જોગ મ.નિયામકશ્રી ડીએફએસ ગાંધીનગર નાઓએ ફોરવર્ડિંગ પત્ર તારીખ ૧૮/૦૪/૨૦૧૧ ના પોલીસના ફોરવર્ડિંગ પત્ર પર નોંધ ક રેલ છે તેમાં મદદનીસ નિમાયકશ્રી તરીકે આર.એન. ગુલાસાહેબની સહી છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છું. અમોને પરીક્ષણ એર્થે મળેલ તમામ દસ્તાવેજો નુ મે શરૂઆતમાં પ્રાથમીક પરીક્ષણ કરી તે દરેક દસ્તાવેજ ઉપર જરૂરી માર્કની નોંધ કરી એમારી કચેરીનો કેસ ક્રમાક એબી ૨૧૭/૧૧ નોંધેલો એને મે મારી ટુંકી સહી કરેલી તે તમામ દસ્તાવેજો પૈકી મને નામદાર કોર્ટમાં રજુ થયેલ આંક- ૪૪ બતાવવામાં આવે છે જે એસ ૧ થી એસ ૩૬ ત.ક. અમલદારશ્રીના રીપોર્ટ મુજબ આ કામના ફરીયાદી કંચનભાઈ મગનભાઈનાઓની સહીના નમુના છે. તેમાં એમારી કચેરીના એબી કેસ નંબર તથા ટુંકી સહી મારી છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છું. વધુમાં સદરહું સાહેદે જણાવેલ છે કે, નામદાર કોર્ટમાં રજુ થયેલ આંક ૫૧ બતાવવામાં આવેલ છે જે એસ ૩૭ થી એસ ૭૨ ત.ક. અમલદારશ્રીના રીપોર્ટ મુજબ આ કામના આરોપી ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓની સહીના નમુના છે. તેમાં એમારી કચેરીના એબી કેસ નંબર તથા ટુંકી સહી મારી છે જે ઓળખી બતાવેલ છે. મને નામદાર કોર્ટમાં રજુ થયેલ આંક-૫૩ બતાવવામાં આવે છે જે એસ ૭૩ થી એસ ૧૦૮ ત.ક. અમલદારશ્રીના રીપોર્ટ મુજબ આ કામના આરોપી મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓની સહીના નમુના છે. તેમાં એમારી કચેરીના એબી કેસ નંબર તથા ટુંકી સહી મારી છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છું. વધુમાં સદરહું સાહેદે જણાવેલ છે કે, નામદાર કોર્ટમાં રજુ થયેલ આંક - ૪૬

બતાવવામાં આવેલ છે જે એન ૧ ત.ક. અમલદારશ્રીના રીપોર્ટ મુજબ આ કામના ફરીયાદી કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓનું કુદરતી લખાણ તેઓના હસ્તાક્ષરમાં છે. તેમાં તેઓની કચેરીના એબી કેસ નંબર તથા ટુંકી સહી તેઓની છે જે ઓળખી બતાવેલ છે. મને નામદાર કોર્ટમાં રજુ થયેલ આંક ૪૮ બતાવવામાં આવે છે જે એન ૨ ત.ક. અમલદારશ્રીના રીપોર્ટ મુજબ આ કામના આરોપી ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓનું કુદરતી લખાણ તેઓના હસ્તાક્ષરમાં છે. તેમાં એમારી કચેરીના એબી કેસ નંબર તથા ટુંકી સહી મારી છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છું. મને નામદાર કોર્ટમાં રજુ થયેલ આંક ૪૮ બતાવવામાં આવે છે જે એન ૩ ત.ક. અમલદારશ્રીના રીપોર્ટ મુજબ આ કામના આરોપી મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓનું કુદરતી લખાણ તેઓના હસ્તાક્ષરમાં છે. તેમાં એમારી કચેરીના એબી કેસ નંબર તથા ટુંકી સહી મારી છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છું. વધુમાં સદરહું સાહેદે જણાવેલ છે કે, મને નામદાર કોર્ટમાં રજુ થયેલ આંક ૫૫ બતાવવામાં આવે છે જે આર્ટીકલ નંબર ૧ વેચાણ દસ્તાવેજ છે તે જોઈને કહુ છું કે સદરહુ દસ્તાવેજમાં પાના નં. ૧૦ ઉપર એનુક્રમ નંબર - ૨ ઉપર પટેલ કંચનભાઈ મગનભાઈ સ.દ.પોતે તેને લાલપેનથી રાઉન્ડ કરી તેની નીચે ડી-૧ એબી ૨૧૭/૧૧ તરીકે ઓળખવામાં આવેલ છે તેમાં ટુંકી સહી મારી છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છું. તેને આંક-૭૨ આપવામાં આવે છે. મને આંક-૬૦ થી રજુ થયેલ ડી-૨ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છું કે એનુક્રમ નંબર- ૨ ઉપર પટેલ કંચનભાઈ મગનભાઈ સ.દ.પોતે તેને લાલપેનથી રાઉન્ડ કરી તેની નીચે ડી-૨ એબી ૨૧૭/૧૧ તરીકે ઓળખવામાં આવેલ છે તેમાં ટુંકી સહી મારી છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છું. ઉપર જણાવેલા તમામ દસ્તાવેજોનું મે વિજ્ઞાનીક સાધનોની મદદ લઈ તેનું પરીક્ષણ કરી તકરારી સહીઓ તેમજ તેની સાથે સરખામણી માટે આવેલ નમુનાની સહીઓ એને કુદરતી લખાણો વચ્ચે જોવા મળતી સામ્યતાઓ તેમજ તફાવતો નો એલ્યાસ કરેલો એને તે મારા એલ્યાસના એવલોકન ઉપરથી મે મારો એભિપ્રાય તૈયાર કરેલો. ત્યારબાદ તમામ દસ્તાવેજો મે તે સમયના મારા પેનલ એક્ષપર્ટ શ્રી કે.પી.વ્યાસ કે જેઓ તે સમયના મારા હોદાના સમકક્ષ હોદો મદદનીશ હસ્તાક્ષર નિષ્ણાંત તરીકે

ફરજ બજાવતાં હતાં તેઓને પરીક્ષણ અર્થે સોપેલાં એને તેમણે તૈયાર કરેલો અભિપ્રાય મે તૈયાર કરેલા એભિપ્રાય સાથે સુસંગત હતો એને તેથી મે જે ફાઇનલ એભિપ્રાય તૈયાર કર્યો તેમાં મે સહી કરી તે સાથે શ્રી કે.પી.વ્યાસ નાઓએ પણ સહી કરેલી. સદર અસલ અભિપ્રાયને નામદાર કોર્ટમાં નિશાની ૨૦/૦૮ સાથે રજુ કરેલ લેબોલેટરી એક્સામીનેશન તથા ઓપીનીયન બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છુ કે તેમાં એમારી કચેરીના ડોક્યુમેન્ટ ડીવીઝનના એ.બી.કેસ નંબર ૨૧૭/૧૧ કોસંબા પોસ્ટે ફસ્ટ ગુ.ર.નં.૪૫/૧૧ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છું કે મારા તથા મારા પેનલ એક્ષપર્ટ શ્રી કે.પી.વ્યાસ ની સહી છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છું. વધુમાં સદરહું સાહેદે જણાવેલ છે કે, અમારા એભિપ્રાય મુજબ જે વ્યક્તિ દ્વારા પ્રમાણીત લખાણ એને સહીઓમાં એસ ૩૭ થી એસ ૭૨ એને એન્ -૨ લખાયેલ છે તે જ વ્યક્તિ દ્વારા લાલ ઘેરાવો કરેલ તકરારી સહી ડી -૧ એને ડી-૨ લખાયેલ છે. સદરહુ ઓપીનીયન એસલ ને રજુ દાખલ આંક -૭૩ આપવામાં આવે છે. મને નિશાની ૨૦/૦૮ પાના નંગ ૨ રજુ થયેલ કેસ એબસ્ટ્રેક્ટ જોઈને કહુ છુ કે તે એમારી કચેરીના ઉપરોક્ત એબી કેસ નંબર લખેલ છે તે કેસ એબસ્ટ્રેક્ટ એમોએ ધી સુપ્રીટેન્ડન્ટ ઓફ પોલીસ સુરતનાઓને સીલબંધ કવરમાં મોકલી આપેલ એને તેની સાથે એમોને મળેલ એસલ તમામ દસ્તાવેજો ફોરવર્ડિંગ પત્ર સાથે મોકલી આપેલ. નિશાની ૨૦/ ૮ જોઈને કહુ છુ કે દરેક પાના ઉપર મારી સહી છે એને તેમાં એસ -૧ થી એસ ૧૦૮ તથા એન-૧ થી એન-૩ એને ડી -૧ એને ડી-૨ વાળા દસ્તાવેજો મોકલી આપેલ. જે એસલ આ કામે રજુ દાખલ આંક - ૭૪ આપવામાં આવે છે. મને નિશાની ૨૦/૭ થી રજુ થયેલ એમારી કચેરીનો જાવક નંબર સાથેનો ફોરવર્ડિંગ પત્ર એસલ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છુ કે આ ફોરવર્ડિંગ પત્ર થી કુલ ૨૩ દસ્તાવેજો સીલબંધ કવરમાં ઓપીનીયન તથા એબસ્ટ્રેક્ટ સાથે મોકલેલ તેમાં ડીએફએસ ગુજરાત રાજ્ય ગાંધીનગરના ઇ/ચાર્જ નાયબ નિયામકશ્રીની સહી છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છુ. સદર એસલ પત્રને રજુ દાખલ આંક -૭૫ આપવામાં આવે છે. :

ત્યારબાદ, સદરહું સાહેદની આરોપીઓ તર્ફ કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસમાં તેઓએ જણાવેલ છે કે, એ વાત ખરી છે કે મે મારી ડીગ્રી સર્ટીફિકેટ આ કામે રજુ કરેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે હેન્ડરાઇડીંગ સાયન્સ એ પરફેક્ટ સાયન્સ નથી. સાહેદ સ્વૈચ્છાએ જણાવે છે કે પ્રોગેસીવ સાયન્સ છે. એ વાત ખરી છે કે ક્યારેક બે હેન્ડરાઇડીંગ એક્ષપર્ડનો અભિપ્રાય અલગ આવી શકે છે. એ વાત ખરી છે કે હેન્ડરાઇડીંગ સાયન્સમાં ચકાસણીના ફીંગર પ્રીન્ટની ચકાસણી જેવા પેરામીટર ની સંખ્યા નક્કી નથી. એ વાત ખરી છે કે કુદરતી લખાણના એન-૧ થી એન-૩ એ તકરાર લખાણના સમયના નથી. એ વાત ખરી છે કે મારી સામે પરીક્ષણ માટે આ સિવાયના અન્ય કોઈ કુદરતી લખાણો વાળા દસ્તાવેજો મોકલેલા નથી. એ વાત ખરી છે કે આ કુદરતી લખાણ એન-૧ થી એન-૩ મારી રૂબરૂ માં લેવામાં આવેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે આ લખાણ કોણે ક્યારે ક્યાં લીધું તેની મને જાત માહિતી નથી. એ વાત ખરી છે કે ૨૦-૨૫ વર્ષ જુનું લખાણ હોય તો તે લખાણ જેના ઉપર કરવામાં આવેલ છે તે પેપર અને તે લખાણ જેના થી કરવામાં આવેલ છે તેની સાહી આજની તુલનામાં ફેરફાર હોય છે. સાહેદ સ્વૈચ્છાએ જણાવે છે કે આ લખાણ કેવીરીતે સંગ્રહવામાં આવેલ છે તેની ઉપર આધાર રહેલ છે. એ વાત ખરી છે કે તકરારી લખાણ હોય તેવાજ પેપર ઉપર નમુનાનું લખાણ થયેલું હોવું જોઈએ તેવી ગાઈડ લાઈન છે. એ વાત ખરી છે કે નમુનાના લખાણ વખતે લખાણ કરનારની માનસિક સ્થિતિ કેવી છે તેની અસર લખાણ ઉપર થાય છે. એ વાત ખરી છે કે કોઈના કહેવાથી લખે કે ખુદા મને લખે કે કોપી કરે ત્યારે લખાણમાં ફેરફાર રહેવાની શક્યતા રહેલી છે. એ વાત ખરી છે કે ઉમરના અને શારીરીક ક્ષમતાના કે મુડ ના કારણે લખાણ ઉપર અસર પડે છે. એ વાત ખરી છે કે અમોએ આ કામે અમારા કેસનું રોજકામ રજુ કરેલ નથી. સાહેદ સ્વૈચ્છાએ જણાવે છે કે રોજકામ રજુ કરવાનું હોતું નથી. એ વાત ખરી છે કે આંક ૭૧ વાળા લખાણાં કેસની હીસ્ટ્રી આપવામાં આવેલી છે. એ વાત ખરી છે કે મે આ હીસ્ટ્રી વાંચેલી. એ વાત ખરી છે કે મારા નોલેજમાં કેસ હીસ્ટ્રી આવેલી. અમારી ઓફીસમાં જે કેસ પેપર આવે તે અમારા સીનીયર અધિકારી રીસીવ કરતાં હોય છે. એ વાત ખરી છે કે આંક ૭૧ વાળા દસ્તાવેજ ઉપર મારા

નામનો શેરો મારેલો હતો. એ વાત ખરી છે કે આંક ૭૧ વાળા દસ્તાવેજો મારી પાસે આવેલા ત્યારે તેનું કવર ખોલેલી હાલતમાં હતું. સાહેબ સ્વૈચ્છાએ જણાવે છે કે અમારા ઉપરી અધિકારી પાસે આવે ત્યારે તે કવર ખોલે છે. એ વાત ખરી છે કે પોલીસે આ પેપર મોકલવામાં તકેદારી લીધેલી છે કે કેમ તે હું કહી શકું નહીં. એ વાત ખરી છે કે આંક ૭૨ વાળુ ડી-૧ માં સહીમાં પટેલ અક્ષરમાં "પ" ની શરૂઆત સીધી નીચેની તરફ જાય છે જ્યારે નમુના સહી આંક ૫૧ થી રજુ થયેલ સહી માં પટેલ અક્ષરમાં "પ" માં તે રીતે શરૂઆત થતી નથી. એ વાત ખરી છે કે આંક ૭૨ વાળુ ડી-૧ માં સહીમાં પટેલ અક્ષરમાં "ટ" ની ઉપર માત્રા લાંબી ખેંચાયેલી છે જ્યારે નમુના સહી આંક-૫૧ થી રજુ થયેલ નમૂના સહી માર્ક એસ ૩૭,૩૮ માં પટેલ અક્ષરમાં "ટ" ની ઉપરની માત્રા કેપ ફોર્મેશનમાં છે તથા એસ ૪૦,૪૧ માં તે માત્રા થોડી ખેંચાયેલી છે અન્ય નમુનાઓમાં વધારે કે ઓછા પ્રમાણમાં લાંબી ટુંકી છે. એ વાત ખરી છે કે ડી-૧, ડી-૨ અને આંક ૫૧ વાળા દસ્તાવેજોમાં પટેલ કંચનભાઈ મગનભાઈ નામની સહીઓ છે તેમાં કંચનભાઈના "ક" અક્ષર લુપ્ત ફોર્મેશનમાં સાઈઝ અલગ અલગ છે, અને "ન" ના ઉપરના ભાગનું સોલ્ડર ફોર્મેશનની સાઈઝમાં ફેરફાર જણાય છે, અક્ષર "ન" ના ફાઈનલ પાર્ટની લંબાઈમાં ફેરફાર છે. સાહેબ સ્વૈચ્છાએ જણાવે છે કે આ સાહજીક ફેરફાર એ નેચરલ વેરીએશન ગણાય છે. એ વાત ખરી છે કે "ભ" અક્ષરના ઢાળમાં સામાન્ય ફેરફાર છે. એ વાત ખરી છે કે નમુનાની સહીઓમાં એસ-૧ થી એસ ૩૬ માં જે પ્રમાણે "ચ" શબ્દમાં વચ્ચે વાળો ભાગનું ફોર્મેશન છે તે નમુનાની સહીઓમાં એસ-૩૭ થી એસ-૭૨ માંના "ચ" અક્ષરના ભાગથી અલગ અલગ છે. એ વાત ખરી છે કે અમોએ જે તપાસ કરેલી તેના અભિપ્રાયમાં શબ્દોની સમાનતા વિશે જણાવેલ છે પરંતુ અસમાનતા વિશે જણાવેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે હું નામ જોગ કયા વ્યક્તિએ સહી કરી છે તે હું કહી શકું નહીં. એ વાત ખરી છે કે અમારા વિભાગનું નામે હેન્ડ રાઈટીંગ એન્ડ ફોટોગ્રાફી બ્યુરો છે. એ વાત ખરી છે કે એક જ મા-બાપના દીકરા દીકરીઓ એક સ્કૂલમાં ભણેલા હોય તો તેઓના અક્ષરોમાં અમુક અંશે સામ્યતા આવી શકે. એ વાત ખરી છે કે મોટો ભાઈ નાના ભાઈને ભણાવતો હોય તો તેના અક્ષરમાં અમુક અંશે સામ્યતા આવી

શકે. એ વાત ખરી છે કે તકરારી સહીના ડી-૧ અને ડી-૨ શરુઆતના શબ્દો "પટેલ" પુરો થયા બાદ કુલ સ્ટોપ કરેલ છે જ્યારે નમુના સહી એસ ૩૭ થી એસ ૭૨ માં તે રીતે કુલસ્ટોપ નથી. એ વાત ખરી છે કે તકરાર સહીમાં જે કુલસ્ટોપ આવે છે તે લખનારની હેબીટ હોઈ શકે. એ વાત ખરી છે કે અમોએ હાલના કેસની તપાસ કરી ત્યારે અમારી પાસે બીજા ફરજ પરના કામો હતાં. એ વાત ખરી છે કે તકરારી લખાણ કઈ મુવમેન્ટથી લખેલ છે તેમજ કયા સ્કીલ અને લાક્ષણીકતાથી લખેલ છે તે મે મારા સર્ટીફિકેટમાં જણાવેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે અમોએ તપાસ કરતી વખતે કોઈ બુકનો અભ્યાસનો કરેલ હોય તેવું સર્ટીફિકેટમાં જણાવેલ નથી.

(૮/૯) ફરીયાદપક્ષ તર્ફે આંક-૭૯ થી ત.ક.અમલદાર ધનાજી હોથાજી વાઘેલાનાઓને તપાસવામાં આવેલ છે. તેઓએ સરતપાસમાં જણાવેલ છે કે, સને ૨૦૧૧ ની સાલમાં હું કોસંબા પો.સ્ટે.માં પી.એસ.આઈ. તરીકે ફરજ બજાવતો હતો તે દરમિયાન કોસંબા પો.સ્ટે.ના પી.એસ.ઓ. એ.એસ.આઈ. કાંતિભાઈ પરભુભાઈનાઓએ કોસંબા પો.સ્ટે. ફ.ગુ.ર.નં. ૪૫/૨૦૧૧, ઈ.પી.કો. ૪૬૫,૪૬૭,૪૬૮,૪૭૧ ,૪૦૬,૧૨૦(બી) મુજબનો ગુનો રજીસ્ટર્ડ કરી આગળની તપાસ થવા માટે અમારા તરફ મોકલતા અમોએ તપાસ સંભાળી લીધેલી. તપાસ દરમિયાન અમોએ આ કામના ફરીયાદી ફરીયાદી કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલ રહે. સુરતની ફરીયાદ વંચાણે લીધેલી. તે મુજબ મોજે તરસાડીના રે.સ. નં. ૩૪૭ થી નોંધાયેલી જમીનમાં પાડવામા આવેલ પ્લોટો પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦, ૧૬૧, ૧૬૨ વાળી જમીન ફરીયાદી તથા આરોપીઓના સંયુક્ત માલીકીના હોય અને તા. ૧૩/૪/૧૯૮૯ ના રોજ ઈટલીમાં અલહની જહાજ ઉપર નોકરી ઉપર હોય તેમ છતાં ફરીયાદીની ખોટી સહી કરી બનાવટી દસ્તાવેજો બનાવી તેને ખરા તરીકે ઉપયોગ કરી પુરેપુરો વેચાણ અવેજ મેળવી ફરીયાદી સાથે વિશ્વાસઘાત અને છેતરપીંડી કરી વિગેરે હકીકતવાળી ફરીયાદ આપેલી. મને આંક- ૨૨ થી રજુ થયેલ ફરીયાદ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહું છું કે તેમાં રુબરુ તરીકેની સહી પી.એસ.ઓ. કોસંબા તરીકે એ.એસ.આઈ. કાંતિભાઈની છે જે હું ઓળખી

બતાવુ છુ. તપાસ દરમ્યાન અમોએ આ કામના ફરીયાદી કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલના સહીના નમુનાઓ તથા કુદરતી હસ્તાક્ષર બે પંચોની હાજરીમાં અમારા રબરના વિગતવારના પંચનામા કરી લીધેલા. મને આંક- ૪૨ અને ૪૫ થી ૨જુ થયેલ પંચનામાઓ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છુ કે તે પંચનામાઓમાં રબર તરીકેની સહી મારી છે તથા મારી રબરમાં બે પંચોને સહી કરેલ તે જ પંચનામાઓ છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છુ. સદરહુ પંચનામાને વિગતે ફરીયાદીના કુલ ૩૬ સહીના નમુના તથા કુદરતી હસ્તાક્ષર કબજે કરવામાં આવેલ હતા તે સહીના નમુના એસ-૧ થી એસ-૩૬ સુધીના નમુનાઓ મે લીધેલ. મને આંક-૪૪ થી ૨જુ થયેલ ફરીયાદીના સહીના નમુનાઓ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છુ કે તેમાં રબર તરીકેની સહી મારી છે તથા મારી રબરમાં બે પંચોને સહી કરેલ તે જ પંચનામાઓ છે જે હું ઓળખી બતાવુ છુ. મને આંક- ૪૬ થી ૨જુ થયેલ ફરીયાદીનુ કુદરતી લખાણ તેઓના પોતાના હસ્તાક્ષરમાં અમોએ બે પંચોની હાજરીમાં કબજે કરેલ જેને એન-૧ તરીકે કબજે કરેલ તે બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છુ કે રબર તરીકેની સહી મારી છે. તથા મારી રબરમાં બે પંચોને સહી કરેલ તે જ પંચનામાઓ છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છુ. ગઈ તા. ૨૫/૩/૨૦૧૧ ના રોજ અમોએ તપાસ દરમ્યાન બે આરોપીઓ પૈકી (૧) ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલના શરીર સ્થિતિનુ પંચનામા કરેલ અને તે પંચનામાની વિગતે તેઓના કુદરતી લખાણ એન-૨ થી લીધેલ અને આરોપી નં. (૨) મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલના શરીરસ્થિતિનુ પંચનામા કરેલ અને તે પંચનામાની વિગતે તેઓના કુદરતી લખાણ એન-૩ થી લીધેલ તથા બંને આરોપીઓના સહીના નમુનાઓ કુલ ૩૬-૩૬ સહીઓ લીધેલ તે અંગેના પંચનામાઓ આંક- ૪૭, આંક- ૫૦ તથા આંક- ૫૨ વાળા પંચનામાઓ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છુ કે તેમાં રબર તરીકેની સહી મારી છે તથા મારી રબરમાં બે પંચોને સહી કરેલ તે જ પંચનામાઓ છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છુ. મને આંક- ૫૧ થી ૨જુ થયેલ એસ-૩૭ થી ૭૨ સુધીના સહીના નમુનાઓ ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓની પાસે લીધેલ તે સહીના નમુનાઓમા રબર તરીકેની સહી મારી છે તથા મારી રબરમાં બે પંચોએ સહી કરેલ તે જ

પંચનામાઓ છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છુ. મને આંક- ૫૩ થી રજુ થયેલ મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલની સહીના નમુના એસ-૭૩ થી ૧૦૮ સુધી બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છુ કે તે સહી મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓની છે અને રબરુ તરીકેની સહી . મારી છે તથા મારી રબરુમાં બે પંચોને સહી કરેલ તે જ પંચનામાઓ છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છુ. મને એન-૨ ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલના કુદરતી હસ્તાક્ષર આંક-૪૮ થી રજુ થયેલ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છુ કે તેમાં રબરુ તરીકેની સહી મારી છે. તથા મારી રબરુમાં બે પંચોએ સહી કરેલ છે તે હુ ઓળખી બતાવુ છુ. મને આંક- ૪૯ થી રજુ થયેલ આરોપી મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલના કુદરતી હસ્તાક્ષર માર્ક - એન-૩ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છુ કે આ લખાણ મારી રબરુમાં બે પંચોની હાજરીમાં તપાસ અર્થે કબજે કરેલ છે તે જ છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છુ તેમા રબરુ તરીકેની સહી મારી છે તથા મારી રબરુમાં બે પંચોએ સહી કરેલ તે છે જે ઓળખી બતાવુ છુ. તપાસ દરમ્યાન ગઈ તા. ૨૯/૩/૨૦૧૧ ના રોજ આ કામના સાહેદ મુસ્તુફાભાઈ . અબ્બાસભાઈ તપીયાનાઓ આ કામનો તકરારી દસ્તાવેજ રજુ કરવા માંગતા હોય બે પંચોની હાજરીમાં માંગરોળ સબ રજીસ્ટાર કચેરીમાં નોંધાયેલ દસ્તાવેજ નં. એમ.જી.એલ. ૬૫૫/૧૯૮૯ નો દસ્તાવેજ રજુ કરેલ તે દસ્તાવેજ કબજે કરવા માટેનું વિગતવારનુ પંચનામુ અમોએ કબજે લીધેલ જે દસ્તાવેજમાં તકરારી સહી ઉપર માર્ક ડી-૧ અને ડી-૨ તરીકે કબજે કરેલ. મને આંક- ૫૪ થી રજુ થયેલ પંચનામુ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છુ કે તે રબરુ તરીકેની સહી મારી છે તથા મારી રબરુમાં બે પંચોને સહી કરેલ તે જ પંચનામાઓ છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છુ. સદરહુ પંચનામાની વિગતે કબજે કરેલ દસ્તાવેજ આંક-૫૫ થી રજુ થયેલ છે તે જોઈને કહુ છુ કે તે દસ્તાવેજ અમોએ કબજે કરેલ તે જ દસ્તાવેજ છે તેમજ માર્ક ડી-૧ ને આંક- ૭૨ તથા માર્ક ડી-૨ ને આંક- ૬૦ થી રજુ થયેલ છે તે જોઈને કહુ છુ કે તેમાં તે અમોએ કબજે કરેલ તે જ છે તથા આ દસ્તાવેજો કબજે કર્યા અંગેના છેલ્લા પાના ઉપર પંચોની સહી તથા રબરુ તરીકેની સહી અમોએ કરેલી તે જ છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છુ. પંચનામાઓની વિગતે કબજે કરેલ તમામ દસ્તાવેજો

અમોએ વધુ તપાસ અર્થે કબજે લીધેલ હોય તમામ દસ્તાવેજોને પી.એસ.આઈ. કોસંબા પો.સ્ટે.ના સહી સીલથી કબજે કરેલ જે દસ્તાવેજો મુદદામાલ તરીકે પો.સ્ટે.માં મુદદામાલ પાવતીમાં નોંધ કરેલ. મુદદામાલ પાવતીમાં અમારી સહી છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છુ. ગઈ તા. ૨૩/૩/૨૦૧૧ ના રોજ ગુનાવાળી જગ્યાનુ પંચનામુ ફરીયાદી કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનાઓએ બતાવ્યા મુજબ જે જગ્યા મોજે તરસાડી ગામે ચીસ્તીનગરમાં આવેલ રે.સ.નં. ૩૪૭ પૈકી પ્લોટ નં. ૧૬૦,૧૬૧,૧૬૨ મા આવેલ છે અને તેના ઉપર પોલ્ટીફોર્મનુ પાકુ બાંધકામ કરેલ છે વિગેરે હકીકતવાળુ ચતુર્દીશાવાળુ પંચનામું બે પંચોની હાજરીમાં અમારી રુબરુ કરી લીધેલુ. મને આંક- ૫૮ થી રજુ થયેલ પંચનામુ બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છુ કે રુબરુ તરીકેની સહી મારી છે તથા મારી રુબરુમાં બે પંચોને મહી કરેલ તે જ પંચનામુ છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છુ. તપાસ દરમ્યાન અમોએ આ કામના સાહેદો નગીનભાઈ પરભુ ભાઈ પટેલ, મરીયમબેન મોહમદ ઈકબાલ પટેલ, શબ્બીર અહમદ પટેલ, મોહમદ ઈકબાલ અબ્દુલ કાદર પટેલ, મુસ્તુફા અબ્બાસ તપીયા, રાજેશ ઠાકોરભાઈ મોદીનાઓના નિવેદનો અમારા રુબરુમાં તેઓના લખાવ્યા મુજબના લખી લીધેલા. તેઓએ ફરીયાદની ફરીયાદ હકીકતને સમર્થન આપતો મૌખિક પુરાવો અમારા રુબરુનો આપેલો.

— આ કામના આરોપીઓને પંચનામાની વિગતે અટક કરી મુદત અંદર નામ. કોર્ટ કસ્ટડીમાં મોકલી આપેલ અને તપાસ અર્થે કબજે કરેલ દસ્તાવેજો એફ.એસ.એલ. ગાંધીનગરનાઓને હસ્તાક્ષર તપાસણીઅર્થે મોકલી આપેલ. મને આંક- ૭૧ થી રજુ થયેલ ફોરવર્ડીંગ પત સાથેના રવાનગી નોંધ, ચેક લીસ્ટ વિગેરે દસ્તાવેજો બતાવવામાં આવે છે તે જોઈને કહુ છુ કે તેમાં મારી સહી છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છુ. અમોએ એફ.એસ.એલ.માં દસ્તાવેજો મોકલ્યા બાદ રીપોર્ટ આવવાનો બાકી હતો તે દરમ્યાન આ કામના આરોપીઓ વિરુદ્ધ ચાર્જશીટ કરવા જેટલા પુરતા પુરાવા પડતા હોય ના. કોર્ટમાં ઈ.પી.કો. ૪૬૫,૪૬૭,૪૬૮,૪૭૧,૪૦૬,૧૨૦(બી) મુજબનુ ચાર્જશીટ કરી નામ. કોર્ટમાં મોકલી આપેલ. ચાર્જશીટ કરનાર તરીકેની સહી

મારી છે જે હુ ઓળખી બતાવુ છુ. હુ આ કામના આરોપીઓને ઓળખુ છુ જેઓ આજરોજ નામદાર કોર્ટમાં હાજર છે તે જ છે.

ત્યારબાદ, સદરહું સાહેદની આરોપીઓ તર્ફે કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસમાં તેઓએ જણાવેલ છે કે, મે ઓગસ્ટ- ૨૦૧૦ મા કોસંબા પો.સ્ટે.માં ચાર્જ લીધેલો. એ વાત ખરી છે કે મારા પહેલા કોસંબા પો.સ્ટે.માં પી.ડી. વાઘેલા હતા. એ વાત ખરી છે કે પી.ડી.વાઘેલાએ તા. ૧૪/૭/૨૦૧૦ ની ફરીયાદની તપાસ કરેલી છે. એ વાત ખરી છે કે તે તપાસના કાગળો મે મારી તપાસમાં સામેલ રાખેલા અને તેનો અભ્યાસ પણ કરેલો અને તે તપાસમાં તેઓએ કંચનભાઈ મગનભાઈ પટેલનો પાસપોર્ટ મેળવેલો. એ વાત ખરી છે કે આ પાસપોર્ટમાં કંચનભાઈ ઈટલી ગયેલા હોય તેવી કોઈ એન્ટી ન હતી અને કોઈ પુરાવા રજુ ન થતા તે ફરીયાદ દફતરે કરવાનો રીપોર્ટ કરેલો. એ વાત ખરી છે કે આરોપીના પાસપોર્ટમાં કોઈ એન્ટી ન હતી. મને પી.ડી.વાઘેલા સાહેબ દ્વારા કરેલ તપાસ બાબતે કોઈ માહિતી નથી. એ વાત ખરી છે કે મીલકત નં. ૧૭૧૩ અને ૧૭૧૪ નુ પહેલી વાર વેચાણ રાજેશ મોદી સાથે થયેલુ અને તેઓએ થોડા પૈસા પણ ચુકવેલા હતા. મને આ મીલકત લોનવાળી હતી તે બાબતે ફરીયાદીએ જણાવેલુ નથી. એ વાત ખરી છે કે મારી તપાસમાં ખુલેલુ કે આ મીલકત ઉપર લોન હતી અને લોન લઈને પોલ્ટીફાર્મ બાંધેલુ હતુ અને આ લોન ચાર વ્યક્તિઓ ઉપર હતી જેમાં કંચનભાઈ મગનભાઈ, મગનભાઈ સોમાભાઈ, મહેશભાઈ મગનભાઈ અને અરુણ બાબરના નામે લોન હતી. એ વાત ખરી છે કે અરુણભાઈ બાબરભાઈ તે ફરીયાદી કંચનભાઈના સગા સાળા થાય છે. એ વાત ખરી છે કે આ ઉપરોક્ત ચાર વ્યક્તિઓના નામે સેન્ટ્રલ બેંક ઓફ ઈન્ડિયા, કણપીઠ સુરત શાખાની લોન હતી. એ વાત ખરી છે કે મરીયમબેન અને શોકતભાઈએ મીલકત ખરીદી તેના પહેલા મીટીંગ કરેલી અને તેમાં વણેય માલિકોને સ્થળ ઉપર બોલાવેલા. એ વાત ખરી છે કે તે વખતે ખરીદનાર મરીયમબેન, શોકતભાઈ અને ઈકબાલભાઈ પણ હાજર રહેલા. એ વાત ખરી છે કે તેઓના સ્ટેટમેન્ટ પણ લીધેલા. એ વાત ખરી છે કે મારી તપાસમાં આ વણેય ભાઈઓએ મરીયમબેન, શોકતભાઈ અને ઈકબાલભાઈ ને દસ્તાવેજ કરી આપેલો. એ

વાત ખરી છે કે આ સોદો રાજેશ મોદીના હસ્તક થયેલો. એ વાત ખરી છે કે મરીયમબેન અને શોકતભાઈના ભાઈ સલીમભાઈનું પોલ્ટીફાર્મ તે જ લાઈનમાં આવેલું હતું. એ વાત ખરી છે કે આ સલીમભાઈ પણ વેચાણની મીટીંગમાં હતા. એ વાત ખરી છે કે એટલા માટે રાજેશ મોદી અને સલીમભાઈએ દસ્તાવેજમાં સહી કરી આપેલી. એ વાત ખરી છે કે મરીયમબેનના પતિ ઈકબાલભાઈએ આ લોકોની ઓળખાણ આપીને સહી કરેલી અને રજીસ્ટરે વેરીફિકેશન કરી નોંધણી કરેલી. એ વાત ખરી છે કે આરોપી અને ફરીયાદી છ ભાઈ બેનો છે.

એ વાત ખરી છે કે પી.ડી. વાઘેલા સાહેબની તપાસમાં કંચનભાઈ ઇટલી ગયેલા ન હતા તેવું ખુલેલું સાહેદ સ્વેચ્છાએ જણાવે છે કે અરજીના કામે ખુલેલું. એ વાત ખરી છે કે આ મીલકતનું વેચાણ એક વર્ષ પહેલા થઈ ગયેલ હતું અને દસ્તાવેજ પાછળથી થયેલ હતો. એ વાત ખરી છે કે મે પી.ડી. વાઘેલા સાહેબે જે તપાસ કરેલી તે તપાસ આ ગુનાના કામે ધ્યાને લીધેલી. એ વાત ખરી છે કે આરોપીઓએ કોઈ ખુદ્દા પ્લોટ નો દસ્તાવેજ કરેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે અમારી તપાસ મા બાંધકામ વાળી મિલકત ખુલેલી.

એ વાત ખરી નથી કે આંક-૪૮ અને ૪૯ વાળા કાગળો સરખા છે. કુદરતી લખાણ એટલે પોતાના સ્વહસ્તાક્ષર મા લખેલું લખાણ. મારા પુરાવામાં કુદરતી લખાણ રજુ થયેલું તેની મને ખબર છે. એ વાત ખરી છે કે ધીરુભાઈ ના નામે કોઈ લોન ન હતી અને તેઓ સુરત મ્યુનિસિપલ કોર્પોરેશન મા નોકરી કરતા હતા. એ વાત ખરી છે કે ધીરુભાઈ ના નામે ફક્ત પ્લોટ હતો. એ વાત ખરી છે કે આ કામે ફરીયાદી ની સર્વિસ બુક આંક-૨૩ થી રજુ છે. એ વાત ખરી છે કે આ કામે રજુ થયેલ આંક-૨૩ વાળા દસ્તાવેજ મા પાના નં. ૧૭ ઉપર અનુક્રમ નંબર ૩૦ મા તા.૧૫/૧૧/૧૯૮૫ ની તારીખ છે. સાહેદ સ્વેચ્છાએ જણાવે છે કે તેમાં છેકછાક કરેલી છે. એ વાત ખરી છે કે આ છેકછાક બાબતે મે કોઈ પુછપરછ કરેલી નથી. એ વાત ખરી છે કે આ કામે રજુ થયેલ આંક-૨૩ વાળા દસ્તાવેજ મા પાના નં. ૧૫ ઉપર અનુક્રમ નંબર ૨૨ મા તા.૨૩/૧૦/૧૯૮૪ ની તારીખ નો સિક્કો મારેલો છે. એ વાત ખરી છે કે

આ કામે રજુ થયેલ આંક-૨૩. વાળા દસ્તાવેજ મા પાના નં. ૧૫ ઉપર અનુક્રમ નંબર ૨૪ મા તા. ૦૭/૧૧/૧૯૮૫ અને તા.૦૬/૦૯/૧૯૮૬ ની તારીખ ના બે સિક્કા મારેલા છે. એ વાત ખરી છે કે આ કામે રજુ થયેલ આંક-૨૩ વાળા દસ્તાવેજ મા પાના નં. ૧૭ અને ૧૮ ઉપર અનુક્રમ નંબર ૨૫ ઉપર એમટી અલહની જહાજ પરની તા. ૦૮/૧૧/૧૯૮૮ થી ૨૬/૦૯/૧૯૮૯ ની પાડેલી છે. એ વાત ખરી છે કે આ કામે રજુ થયેલ આંક-૨૩ વાળા દસ્તાવેજ મા પાના નં. ૧૮ ઉપર અનુક્રમ નંબર ૨૫ ઉપર કોઈ રાઉન્ડ સિલ મારેલ નથી અને સને ૧૯૮૮-૮૯ લખેલ છે. એ વાત ખરી છે કે આ બાબતે અમોએ ફરીયાદી ની કોઈ પુછપરછ કરેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે આંક-૩૫ થી નગીનભાઈ પી. પટેલ ની સીડીસી રજુ કરેલ છે. જેમા અનુક્રમ નંબર ૨૭ અને ૨૮ ઉપર તા. ૨૦/૧૧/૧૯૮૬ થી ૩૦/૧૧/૧૯૮૭ ની નીચે . અનુક્રમ નંબર ૨૮ અને ૨૯ ઉપર તા. ૦૮/૧૧/૧૯૮૮ થી ૨૬/૦૯/૧૯૮૯ ની તારીખ મારેલી છે અને તે જ પાના ઉપર અનુક્રમ નંબર ૩૦ તા. ૦૧/૧૨/૧૯૮૭ ની તારીખ મારેલી અને રાઉન્ડ સીલ મારેલો છે. જેમા અનુક્રમ નંબર ૨૭ અને ૩૦ વચ્ચે તા. ૦૮/૧૧/૧૯૮૮ થી ૨૬/૦૯/૧૯૮૯ તારીખ મારેલી છે. મે આ બાબતે નગીનભાઈ ની કોઈ પુછપરછ કરેલી નથી. એ વાત ખરી છે કે અનુક્રમ નંબર ૩૦ પછી કોઈ એન્ટ્રી નથી. એ વાત ખરી છે કે અમોએ આ બાબતે કોઈ અધિકારી ની કોઈ પુછપરછ કરેલી નથી કે કોઈ જવાબ લિધેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે અમોએ એમટી કે એમવી અલહની જહાજ ઉપર કોઈ તપાસ કરેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે આ જહાજ ઇટલી નુ છે તે બાબતે કોઈ તપાસ કરેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે ફરીયાદી ઇટલી ગયેલા કે કેમ તે બાબતે કોઈ તપાસ કરેલ નથી. આંક-૨૪ થી ફાઈનલ વેજીસ એકાઉન્ટ રજુ કરેલ છે અને તેમા સીડીસી નંબર નથી અને ઇટલી બાબત નો કોઈ પુરાવો કે રાઉન્ડ સીલ નથી. જેમા એમટી કે એમવી અલહની જહાજ નુ નામ લખેલુ છે અને કંપની નુ નામ M/S MACKINNON MACKENZIE & CO. LTD. અને સરનામું 4, SHOCRJI VALLABHDAS LMARG., P.O. BOX 122, BOMBAY-38 અને તા.૦૧/૦૬/૧૯૮૬ થી ૨૬/૦૯/૧૯૮૯ ની

તારીખ મારેલી છે.એ વાત ખરી છે કે કંપની આંક-૨૪ મા દર્શાવેલી વિગતો માટે કોઈ લેટરપેડ વાપરેલું નથી. એ વાત ખરી છે કે કંચનભાઈ ને પમ્પમેન તરીકે ના હોદ્દા નો કોઈ ઓડર રજુ કરેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે આંક-૨૪ ઉપર માસ્ટર તરીકે ની સહી છે તે બાબતે મે કોઈ તપાસ કરેલી નથી કે જવાબ લિધેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે ફરીયાદીની સી.ડી.સી. બુક આંક - ૨૩ થી રજુ થયેલ છે તેમા અનુક્રમ નંબર ૨૪ ઉપર તા.૧૭/૧૧/૧૯૮૫ ની તારીખ મારેલ છે તેમજ અનુ.નં.૪૮ ઉપર નવેમ્બર ૧૨,૧૯૮૨ નો સીલ મારેલ છે. એ વાત ખરી છે કે અનુક્રમ નંબર ૨૫ ઉપર એમ.ટી.અલ્હની ની એન્ટ્રી છે તથા તેની સામે માસ્ટરની સહી નિ નીચે સ્ટેમ્પ એમ.વી.અલ્હનીનો છે તેની નીચે અનુ.૩૦ ઉપર તા. ૧૬/૦૧/૧૯૮૫ લખેલ છે.

એ વાત ખરી છે કે અનુ.૪૬ અને ૪૭ ઉપર લંબચોરસ રબ્બર સ્ટેમ્પ મારેલ છે તે બાબતે મે કોઈ તપાસ કરેલ નથી.એ વાત ખરી છે કે આંક - ૩૫ ઉપર અનુ. નં.૪૮ થી ૫૧ વચ્ચે જે સિક્કો મારેલ છે તે આંક - ૨૩ ના અનુ.નં.૪૬ અને ૪૭ ઉપર જે સ્ટેમ્પ મારેલ છે તે એકજેવા સિક્કાથી મારેલ છે. એ વાત ખરી છે કે આંક - ૩૫ ઉપર અનુ. નં.૨૮ થી ૨૯ વચ્ચે એમ.ટી.અલ્હની અને એમ.વી.અલ્હનીના માસ્ટરની સહી અને સિક્કો મારેલ છે. એ વાત ખરી છે કે અનુક્રમ નંબર ૩૦ ઉપર તા.૦૧/૧૨/૧૯૮૭ લખેલ છે એટલે કે અનુ. નં.૨૭ અને ૩૦ વચ્ચે જેમા અનુ.નં.૨૮ અને ૨૯ વચ્ચે તા. ૦૮/૧૧/૧૯૮૮ થી ૨૬/૦૯/૧૯૮૮ ની તારીખ મારેલ છે અને સ્થળ અગષ્ટા લખેલું છે. એ વાત ખરી છે કે આની વચ્ચે મારેલ સિક્કો અગષ્ટા આઈલેન્ડનો મારેલ નથી કે તેનો - ૩૫ વાળો દસ્તાવેજ બહુ હુ કહી શકુ કે અગષ્ટા લખેલ અક્ષરો અને તારીખ લખેલ કે અમોએ આંક કોઈ રબ્બર સ્ટેમ્પ મારેલ નથી. એ હુ અક્ષરો અલગ-અલગ છે કે કેમ. એ વાત ખરી છે કે અમોએ એફ.એસ.એલમા મોકલેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે આંક-૨૪ થી ફાઈનલ વેજીસ એકાઉન્ટ રજુ છે જે ઓથોરાઈઝ પર્સનની તપાસ મે કરેલ નથી કે તે શેના આધારે અને કોણે બનાવેલ છે તેની પણ તપાસ કરેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે આંક-૨૪ થી ફાઈનલ વેજીસ એકાઉન્ટમા એડવાન્સ તા. ૨૬/૦૯/૧૯૮૮ના રોજ ૨૭૮૮.૧૨ લખેલ છે. એ વાત ખરી છે કે આંક

૨૪ મા M/S MACKINNON MACKENZIE & CO. LTD.નું કોઈ રબ્બર સ્ટેમ્પ મારેલ નથી. એ વાત ખરી નથી કે આંક - ૨૪ ઉપર M/S MACKINNON MACKENZIE & CO. LTD.કંપનીના કોઈ ઓથોરાઈઝડ પર્સનની સહી નથી.એ હું કહી શકું કે આંક - ૨૯ અને આંક - ૨૪ ઉપર એમ.ટી.અલ્હની ના માસ્ટરની સહી અલગ-અલગ છે. એ વાત ખરી છે કે મે આ સહી બાબતે કોઈ તપાસ કરેલ છે આંક - ૨૯ ઉપર એમ.ટી.અલ્હનીનો કોઈ રબ્બર સ્ટેમ્પ નથી.એ વાત ખરી છે કે અમોએ અગષ્ટા જઈને આ બાબતે કોઈ તપાસ કરી નથી કે આ સર્ટિફિકેટ શેના આધારે બનાવેલ છે તેની પણ તપાસ કરેલ નથી.એ વાત ખરી છે કે M/S MACKINNON MACKENZIE & CO. LTD.કંપની બોમ્બેની છે. એ વાત ખરી છે કે અમોએ પૈસા મોકલાવ્યા બાબતેનું કૈલાસબેનનું કોઈ સ્ટેટમેન્ટ લીધેલ નથી કે બેન્ક મેનેજરનું પણ કોઈ સ્ટેટમેન્ટ લીધેલ નથી.

એ વાત ખરી છે કે આંક - ૨૬ ના પાના નં.૧૦ ઉપર મહેશભાઈ મગનભાઈ, ધિરૂભાઈ મગનભાઈ અને કંચનભાઈ મગનભાઈની સહિઓ સામે રાજેશકુમાર ઠાકોરભાઈ મોદી અને સલીમ અહેમદ પટેલનાએ સાક્ષી તરીકેની સહી કરેલાનું જણાઈ છે અને પાના નં.૧૩ ઉપર મહેશભાઈ મગનભાઈ, ધિરૂભાઈ મગનભાઈ અને કંચનભાઈ મગનભાઈ નું નામ તથા સરનામામાં ધંધોનો નોકરી તેમજ ઉંમર અનુક્રમે ૨૭,૩૪ અને ૩૮ છે અને સરનામું અઠવા, ઓલપાડી સ્ટ્રીટ, લાલબંગલા નજીક, સુરત. લખેલું છે.એ હું કહી શકું નહીં કે પાના નં. ૧૩ ઉપર આ ત્રણેયની સહી છે કે કેમ. એ વાત ખરી છે કે આ ત્રણેયની સહીની ઓળખ શ્રી મોહમદ ઈકબાલ અબ્દુલ કાદીર પટેલનાઓએ આપેલી છે તેવું જણાય છે. એ વાત ખરી છે કે અમોએ આ રજીસ્ટરનું કોઈ નિવેદન લીધેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે અમોએ આંક - ૨૮ વાળા પ્રમોશન લેટર બાબતે કોઈ તપાસ કરેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે આંક- ૨૬ ના દસ્તાવેજમાં પાના નં. ૧૧ ઉપર વણેય માલીકોની સહી છે અને એમના ઓળખમા મહમદ ઈકબાલ અબ્દુલ કાદીરની સહી છે જેને આ કામે આંક- ૬૦ આપવામાં આવેલ છે. એ વાત ખરી છે કે આંક- ૨૯ ઉપર કોઈ કંપનીનો સીકકો મારેલો નથી કે કોઈ બેંકનું નામ પણ લખેલું નથી. એ

વાત ખરી છે કે મે સેન્ટલ બેંક ઓફ ઈન્ડિયાની કોઈ તપાસ કરેલ નથી કે પાસબુક કબજે કરેલ નથી કે કોઈ ખાતાનો ઉતારો કબજે કરેલો નથી. એ હુ કહી શકું નહીં કે આંક- ૨૯ ના પાના નંબર ૨૧ ઉપર જે બેંકની સ્લીપ છે તેમાં કૈલાશબેનનું નામ અને શબ્દમાં લખેલ રકમના અક્ષરો અલગ અલગ છે કે કેમ. એ વાત ખરી છે કે અમોએ આ કામે કૈલાશબેનનો કોઈ જવાબ લીધેલ નથી કે તેમના એકાઉન્ટની કોઈ તપાસ કરેલી નથી. એ વાત ખરી છે કે આંક- ૨૯ ના પાના નંબર ૨૧ ઉપર જે બેંકની સ્લીપ છે તેમાં નાણાં ૧૦૦૦ યુ.એસ.ડોલર કોને મોકલાવેલા છે તેનું નામ લખેલ નથી કે ક્યાંથી મોકલાવેલ છે તે પણ જણાવેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે આ દસ્તાવેજમાં ૧૦૦૦ ડોલરની સામે ૧૬૩૭૯. ૩૫ પૈસા જણાવેલ છે. એ વાત ખરી છે કે આંક- ૨૯ ના પાના નંબર ૨૧ ઉપર જે બેંકની સ્લીપ રજુ કરેલી છે તેમાં લખેલ કોડ નંબરની મે તપાસ કરેલી નથી અને તેમાં લખેલ એકાઉન્ટ નંબર ૧૯૧૦ ની પણ મે કોઈ તપાસ કરેલી નથી. એ વાત ખરી છે કે એકાઉન્ટ નં. ૧૯૧૦ ના જુન માસનું કોઈ સ્ટેટમેન્ટ અમોએ રજુ કરેલું નથી. એ વાત ખરી છે કે આ કામે રજુ થયેલ આંક-૩૦ વાળા પ્રી ટેર્નીંગ સર્ટિફિકેટની મે કોઈ તપાસ કરેલી નથી. એ વાત ખરી છે કે આંક- ૩૧ માં જનરલ નેશનલ મેરીટાઇમ ટ્રાન્સપોર્ટ કંપનીનો કોઈ રબ્બર સ્ટેમ્પ મારેલ નથી માવ સહી કરેલ છે. એ વાત ખરી છે કે આ સહી કે સર્ટિફિકેટ બાબતે મે કોઈ તપાસ કરેલી નથી. એ વાત ખરી છે કે સર્ટિફિકેટના પ્રથમ પેરેગ્રાફમાં પંપમેનનો ઉલ્લેખ કરેલો છે તે બાબતે ફરીયાદીને કોઈ ઓર્ડર મળેલ હોય તેવો આ કામે રજુ કરેલો નથી. એ વાત ખરી છે કે આ સર્ટિફિકેટમાં સી મેન તરીકેનો ઉલ્લેખ કરેલો છે અને નીચે એમ.વી. અલહનીના માસ્ટરની સહી અને સીકકો છે. એ વાત ખરી છે કે આ સીકકા બાબતે અને માસ્ટરની સહી બાબતે અમોએ કોઈ તપાસ કરેલી નથી. એ વાત ખરી છે કે એમ.વી.અલહની અને જનરલ નેશનલ મેરીટાઇમ ટ્રાન્સપોર્ટ કંપની બંને અલગ અલગ છે. એ વાત ખરી છે કે આંક- ૩૫ વાળો દસ્તાવેજ ખુલ્લા પ્લોટનો દસ્તાવેજ છે. એ વાત ખરી છે કે અમોએ આ બાબતે કોઈ તપાસ કરેલી નથી કે કોઈના નિવેદનો લીધેલા નથી. એ વાત ખરી નથી કે આંક -૩૫ વાળો દસ્તાવેજ મે નસીમભાઈ

અબ્બાસભાઈ તાપીયા પાસેથી કબજે કરેલુ. હવે કહુ છુ કે નસીમભાઈ અબ્બાસભાઈ તાપીયા પાસેથી એ વાત ખરી છે કે મરીયમબેને નસીમભાઈ અબ્બાસભાઈ કબજે લીધેલો. તપાપીયાને આપેલો તેવુ મારી તપાસમાં ખુલેલુ. એ વાત ખરી છે કે આંક- ૨૭ માં જણાવેલ એમ.ટી.અલ્હની અને એમ.વી. અલ્હનીના રબ્બર સ્ટેમ્પ બાબતે મે કોઈ તપાસ કરેલી નથી. એ વાત ખરી છે કે આંક- ૨૭ મા જણાવેલ તારીખ ૮/૧૧/૧૯૮૮ થી તા. ૨૬/૮/૧૯૮૮ ની તારીખ બાબતે પણ મે કોઈ તપાસ કરેલી નથી. એ હુ કહી શકુ નહી કે આંક- ૨૭ ના અનુક્રમ નં.૨૮ ઉપર (પાના નં. ૧૮) ઉપર ઈટલીનો કોઈ રબ્બર સ્ટેમ્પ નથી. સાહેદ સવેછાએ જણાવે છે કે તે સ્પષ્ટ રીતે વાંચી શકાય તેમ નથી. એ વાત ખરી છે કે જહાજમાથી બહાર ફરવા જવુ હોય તો પાસ આપવામા આવે છે . અને પરત જહાજ ઉપર જાય ત્યારે તે જમા કરાવવાનો હોય છે તેવુ મારી તપાસમાં ખુલેલુ. એ હુ કહી શકુ નહી કે જહાજમાં મુસાફરી કરવા માટે વીઝા આપવામા આવતા નથી, તે માત્ર જે તે સ્ટેટના પોલીસ કમીશ્નર પાસેથી મેળવવામા આવે છે અને તે પાસપોર્ટ ઉપર જ આપવામાં આવે છે. એ વાત ખરી છે કે ફરીયાદી અને સાહેદ નગીનભાઈ પરભુભાઈના પાસપોર્ટ ઉપર કોઈ વીઝા સ્ટેમ્પ લગાવેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે આ બંને આંક- ૨૩ અને આંક- ૨૭ વાળી સીડીસી બુક ઉપર જહાજ ઉપર વીઝા આપવામાં આવેલ હોય તેવુ બનેલ નથી. એ વાત ખરી છે કે આંક ૬૦ અને ૨૭ મા ત્રણ વ્યક્તિની વેચનાર તરીકે ની સહી છે.એ વાત ખરી છે કે આ કામે બે વ્યક્તિને જ આરોપી તરીકે દર્શાવેલ છે અને કંચનભાઈને આરોપી તરીકે દર્શાવેલ નથી. સાહેદ જણાવે છે કે ફરિયાદી કંચનભાઈનુ નામ લખેલ છે. એ વાત ખરી છે કે સને ૧૯૭૮ની સાલમા મહેશભાઈએ બ્રેઈન ટ્યુમરનુ ઓપરેશન સર જે.જે. હોસ્પિટલ ખાતે કરેલુ તેવુ મારી તપાસમા ખુલેલુ. એ વાત ખરી છે કે આ બાબતે મે કોઈ તપાસ કરેલ નથી.

આમ ઉપરોક્ત મુજબના પુરાવા ફરીયાદ પક્ષ દ્વારા રજુ કરવામાં આવેલ છે. ત્યારે આરોપી ઉપર મુકવામાં આવેલ આક્ષેપિત ગુના સબંધે ની જોગવાઈ ધ્યાને લેવી આવશ્યક જણાય છે.

IPC Section 465

IPC Section 465 prescribes punishment for the offense of forgery, as defined under Section 463 and 464. It states that anyone who commits forgery shall be punished with imprisonment up to two years, a fine, or both. Forgery involves making false documents or electronic records with the intent to defraud.

IPC Section 466

IPC Section 466 penalizes the forgery of court records, public registers, or documents made by public servants in their official capacity. The offense, punishable by up to seven years in prison and a fine, covers forged records, marriages, births, or powers of attorney, aiming to protect the integrity of official documentation.

Definition of IPC Section 466

Whoever forges a document or an electronic record, intending that it shall be used as genuine, and that it purports to be:

- A record or proceeding of a Court of Justice.
- A register of birth, baptism, marriage, or burial kept by a public servant.
- A certificate or document prepared by a public servant in their official capacity.
- An authority to institute or defend a suit, or to take proceedings therein.
- A power of attorney.

IPC Section 468

IPC Section 468 deals with "Forgery for purpose of cheating," punishing anyone who forges a document or electronic record with the intent to use it for cheating. It is a serious offense involving dishonest

document manipulation to defraud another, punishable by up to seven years in prison, plus a fine.

Definition and Detailed Breakdown
According to IPC Section 468 states: "Whoever commits forgery, intending that the document or electronic record forged shall be used for the purpose of cheating, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to seven years, and shall also be liable to fine."

•Forgery Definition (Section 463/464): The core of this offense is forgery, which involves creating a false document or electronic record (or part of one) to cause damage, support a false claim, or force someone to enter a contract.

આ વ્યાખ્યા મુજબ જો કોઈ વ્યક્તિ ઠગાઈ કરવાના હેતુથી ખોટા દસ્તાવેજ બનાવે તો તેને આ કલમ હેઠળ સજા કરી શકાય છે. ત્યારે ઠગાઈ ની વ્યાખ્યા જોવી આવશ્યક જણાય છે.

IPC Section 415

IPC Section 415 defines cheating as intentionally deceiving a person, fraudulently or dishonestly inducing them to deliver property, retain property, or act/omit an action that causes (or is likely to cause) harm to their body, mind, reputation, or property. Dishonest concealment of facts is also considered deception.

IPC Section 471

IPC Section 471 punishes anyone who fraudulently or dishonestly uses a document or electronic record as genuine, knowing or having reason to believe it is forged. The punishment is the same as if the user had forged the document themselves. This offense is bailable, cognizable, and triable by a Magistrate.

(૯) આમ ઉપરોક્ત વ્યાખ્યાઓ જોતા આ કામના આરોપી સામે આઈ.પી.સી. ની કલમ- ૪૬૫, ૪૬૭, ૪૬૮, ૪૦૬ અને ૪૭૧ મુજબનો ગુનાનો ચાર્જશ્લેષ કરવામાં આવેલ છે ત્યારે હાલના આરોપી હાલની ફરિયાદના અનુસંધાને રજૂ થયેલા પુરાવા નું મૂલ્યાંકન કરવામાં આવે તો આ કામના ફરિયાદી દ્વારા હાલની ફરિયાદ તેઓ અને આરોપી નંબર એક અને બે નાએ સંયુક્ત રીતે ૦૭/૦૩/૧૯૮૪ ના રોજ તરસાડીના રેવન્યુ સર્વે નંબર-૩૪૭ માં પાડવામાં આવેલા પ્લોટ નંબર ૧૬૦, ૧૬૧, ૧૬૨ સંયુક્ત રીતે ખરીદ કરેલા અને તેઓ ૨૦૦૧ સુધી તેઓની નોકરી અર્થે બહાર રહેતા હતા અને આ સમય દરમિયાન તેઓના ભાઈઓએ એટલે કે આ કામના આરોપીઓ દ્વારા તેઓની સંયુક્ત માલિકીની મિલકત તેઓની ખોટી સહી કરી ૧૯૮૯ ની સાલમાં તારીખ ૧૩/૦૪/૧૯૮૯ ના રોજ સબીર અહમદ પટેલ અને મરિયમ મોહમ્મદ ઈકબાલ પટેલ રહેવાસી ખોલવડ નાઓને વેચાણ કરી દીધેલ તેઓ તારીખ ૦૮/૧૧/૧૯૮૮ થી તારીખ ૨૬/૦૯/૧૯૮૯ સુધી એટલે નવ-માસ જેટલો સમય તેઓ અલહની જહાજ ઉપર પંપમેન તરીકે ફરજ બજાવતા હતા.આ મુજબની હકીકતો વાળી ફરિયાદ તેઓ દ્વારા કરવામાં આવેલી છે જે ફરિયાદ આ કામે આંક -૨૨ થી રજૂ કરવામાં આવેલી છે.

હવે ઉપરોક્ત હકીકતો સાબિત કરવા માટે ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા રજૂ કરવામાં આવેલા પુરાવાનું ફરિયાદ સંબંધે મૂલ્યાંકન કરવામાં આવે તો ફરિયાદી દ્વારા આંક-૨૧ થી જુબાની રજૂ કરેલ છે જેમાં તેઓ તારીખ ૦૮/૧૧/૧૯૮૮ થી તારીખ ૨૬/૦૯/૧૯૮૯ ના સમયગાળા દરમિયાન ઈટલીમાં અલહની શીપ ઉપર હતા તેવું જણાવેલ છે અને તે સંદર્ભે રજૂ કરવામાં આવેલા પુરાવા જોવામાં આવે તો તેઓ દ્વારા આંક-૨૩ થી ડિસ્ચાર્જ સર્ટિફિકેટ રજૂ કરવામાં આવેલું છે. આ સર્ટિફિકેટ ઇન્ડિયન મર્ચન્ટ શિપિંગ એક્ટ ૧૯૨૩ ની કલમ ૪૩ અને ૪૩-એ મુજબ ઇસ્યુ કરવામાં આવેલું છે. આ સર્ટિફિકેટ મુજબ તારીખ ૦૮/૧૧/૧૯૮૮ થી તારીખ ૨૬/૦૯/૧૯૮૯ ના સમયગાળા દરમિયાન ફરિયાદી એમટી અલહની જહાજ ઉપર ફરજ બજાવતા હતા તેવું દર્શાવવા માટે તેઓ દ્વારા રજૂ કરવામાં

આવેલું છે આ સર્ટિફિકેટ જોવામાં આવે તો તે ઓરિજિનલ સ્વરૂપે નું છે તેમજ તેમાં સંબંધી જહાજના જે તે સમયગાળા દરમિયાન સહી અને સિક્કા કરવામાં આવેલા છે અને આ કામના સાહેદ નગીનભાઈ પ્રભુભાઈ પટેલ પણ ફરિયાદી સાથે આજ જહાજ ઉપર નોકરી કરતા હતા તેવું દર્શાવવા માટે આંક-૩૫ થી તેઓના ડિસ્ચાર્જ સર્ટિફિકેટ રજૂ કરવામાં આવેલ છે તે જોવામાં આવે તો ફરિયાદી દ્વારા જે સમયગાળા દરમિયાન તેઓ જહાજ ઉપર હતા તે જ સમયગાળા દરમિયાન આ સાહેદ પણ આ જહાજ ઉપર ફરજ બજાવતા હતા અને તેમાં તે જહાજના માસ્ટરની સહી અને સિક્કા કરવામાં આવેલા છે. આ માસ્ટરની સહી અને આંક-૨૩ વાળા ફરિયાદીના ડિસ્ચાર્જ સર્ટિફિકેટ માં કરવામાં આવેલ માસ્ટરની સહી એક જ જણાય છે. તેમજ ફરિયાદી દ્વારા તારીખ ૦૮/૧૧/૧૯૮૮ થી તારીખ ૨૬/૦૯/૧૯૮૯ ના સમયગાળા દરમિયાન તેઓ એમ ટી અલહની જહાજ ઉપર ફરજ બજાવતા હતા અને તેઓની કામગીરી સારી હતી તે સંબંધે આપેલ સર્ટિફિકેટ આ કામે આંક-૩૧ થી રજૂ કરવામાં આવેલ છે. તેમજ આંક-૨૪ થી તેઓનું ફાઇનલ વેજસ એકાઉન્ટ સ્ટેટમેન્ટ રજૂ કરવામાં આવેલ છે. આ સ્ટેટમેન્ટ જોવામાં આવે તો આ તારીખ ૦૮/૧૧/૧૯૮૮ થી તારીખ ૨૬/૦૯/૧૯૮૯ના સમયગાળાનું છે. આમ ફરિયાદી તારીખ ૦૮/૧૧/૧૯૮૮ થી તારીખ ૨૬/૦૯/૧૯૮૯ ના સમયગાળા દરમિયાન અલહની જહાજ ઉપર ફરજ બજાવતા હતા તે દર્શાવવા માટે તેઓ દ્વારા ઉપરોક્ત ચર્ચા મુજબના પુરાવા તથા આંક-૬૦ નગીનભાઈ પ્રભુભાઈ પટેલને તપાસેલા છે અને તેઓની ડિસ્ચાર્જ સર્ટિફિકેટ આંક-૩૫ થી રજૂ કરેલ છે. આમ ફરિયાદી સંબંધિત સમયગાળા દરમિયાન જહાજ ઉપર ફરજ બજાવતા હતા તેવું પુરવાર થાય છે.

હવે ફરિયાદીના જણાવ્યા મુજબ તેઓ અને આરોપીઓએ સંયુક્ત રીતે જમીન ખરીદેલ હતી તે દર્શાવવા રજૂ થયેલ દસ્તાવેજ જોવામાં આવે તો આ દસ્તાવેજ આ કામે આંક-૨૫ થી રજૂ કરવામાં આવેલ છે જે પ્રમાણિત કોપી સ્વરૂપે છે જેમાં આંક આપવા સામે આરોપી પક્ષ દ્વારા કોઈ વાંધો લેવામાં આવેલ નથી. આ દસ્તાવેજ જોવામાં આવે તો આમાં ફરિયાદી અને આરોપીઓનું નામ ખરીદનાર તરીકે જણાય છે. આમ આ દસ્તાવેજ ઉપરથી

પ્લોટ નંબર ૧૬૦,૧૬૧ અને ૧૬૨ આરોપી અને ફરિયાદીએ સંયુક્ત રીતે ખરીદ કરેલા નું પુરવાર થાય છે .

હવે આરોપી અને ફરિયાદીએ સંયુક્ત રીતે ખરીદેલ જમીન નું વેચાણ આરોપી એક અને બે નાઓએ કરી દીધેલ અને તેમાં ફરિયાદીની ખોટી સહી કરેલ છે તે વેચાણ દસ્તાવેજ જોવામાં આવે તો આ દસ્તાવેજ આ કામે આંક-૨૬ અને આંક-૫૫ થી રજૂ કરવામાં આવેલ છે. જેમાં વેચનારની સહીમાં નંબર-૦૨ માં ફરિયાદીની સહી ખોટી થયેલાનું આક્ષેપ કરવામાં આવેલ છે. આ દસ્તાવેજ તારીખ ૧૩/૦૪/૧૯૮૮ ના રોજ કરવામાં આવેલ છે. ત્યારે ફરિયાદીનો આક્ષેપ છે કે આ સમયગાળા દરમિયાન તેઓ આ દસ્તાવેજ નોંધાવતી વખતે તેઓ હાજર ન હતા અને તેઓની ખોટી સહી કરવામાં આવેલી છે ત્યારે ઉપરોક્ત ચર્ચા મુજબ તેઓ ૦૮/૧૧/૧૯૮૮ થી તારીખ ૨૬/૦૮/૧૯૮૮ ના સમયગાળા દરમિયાન તેઓ પોતાની નોકરી પર હાજર હતા ત્યારે આ દસ્તાવેજ થયો ત્યારે તેઓ હાજર ન હતા તેવો તેમનો આક્ષેપ છે. ત્યારે આ દસ્તાવેજ લખાવી લેનાર અને તેમાં સાહેદ તરીકે સહી કરનાર વ્યક્તિઓ દ્વારા આ બાબતે શું પુરાવો આપવામાં આવેલ છે તે જોવામાં આવે તો આ કામે વેચાણ આપનાર તરીકે જે વ્યક્તિઓ હતા તેઓને ઓળખતા હોવાનું અને જમીન ખરીદનાર વ્યક્તિઓને ઓળખતા હોવાનું કહેનાર મોહમ્મદ ઈકબાલ અબ્દુલ કાદર પટેલ ને આંક-૫૮ થી તપાસવામાં આવેલા છે. તેઓના જણાવ્યા મુજબ આ તકરારી જમીન તેઓના સાળા સબ્બીર અહેમદ પટેલ તથા તેઓની પત્ની મરિયમ બીબી ના સંયુક્ત નામે ખરીદવામાં આવેલી અને તે સંબંધે સલીમભાઈએ રાજેશભાઈ ને વાત કરેલી અને રાજેશભાઈએ જમીનના માલિકોને સ્થળ ઉપર બોલાવેલા અને રૂપિયા ૩૫,૦૦૦ માં સોદો નક્કી થયેલું અને વેચાણ આપનાર ત્રણે જણા હાજર હતા તેવું તેઓ જણાવે છે અને તેઓએ ફરિયાદી તથા આરોપીની વેચાણ આપનાર તરીકે તેઓ ઓળખે છે તે રીતે ઓળખાણ આપનાર તરીકેની સહી તેઓ દ્વારા કરવામાં આવેલા નું જણાવે છે અને તેઓના સાળા સલીમભાઈ અને રાજેશભાઈએ આ દસ્તાવેજમાં સાક્ષી તરીકે સહી કરેલાનું તેઓ જણાવે છે અને અને તેઓની રૂબરૂ ત્રણેય માલિકોની સહી કરેલાનું તેઓ જણાવે છે

અને તેઓએ ઓળખ આપેલા નું પણ તેઓ સ્વીકારે છે અને આ મિલકત મા તેઓના સાળા સલીમભાઈનું અને રાજેશભાઈનું પોલ્ટ્રી ફાર્મ આવેલ હતું તેથી તેઓ ત્રણે માલિકોને ઓળખતા હતા અને તેઓ ઉલટ તપાસમાં કંચનભાઈ ને ઓળખે છે અને મિલકતની ખરીદી વખતે મીટીંગ કરેલી તે વખતે ફરિયાદીની મુલાકાત થયેલી અને દસ્તાવેજ વખતે પણ ફરિયાદીની મુલાકાત થયેલી તેવું જણાવેલ છે પરંતુ આરોપીના વકીલ દ્વારા ફરિયાદીને ઊભા કરી તેઓને ઓળખવા સંબંધે જણાવેલ ત્યારે આ સાહેદ ફરિયાદીને ઓળખી શકે નહીં અને કયા કારણસર ઓળખી શકતા નથી તે પણ કોઈ સ્પષ્ટતા થયેલ નથી. ત્યારે આ સાહેદ દ્વારા દસ્તાવેજ કરતી વખતે ફરિયાદીને ઓળખતા હોવાનો જુબાનીમાં જણાવેલ છે અને દસ્તાવેજમાં સબ રજીસ્ટર રૂબરૂ તેઓએ ઓળખી બતાવેલ હોવાનું જણાવેલ છે તે શંકાસ્પદ જણાય છે કારણ કે તેઓ જો ફરિયાદીને ઓળખતા હોય તો તેઓ કોર્ટ રૂબરૂ ફરિયાદીને ઓળખી શકેલ નથી ત્યારે તેઓ દ્વારા માત્ર દસ્તાવેજની પ્રોસિજર પૂરી કરવા માટે ઓળખાણ આપનાર તરીકે સહી કરેલ હોવાનું જણાય છે અથવા તો ફરિયાદી ની સહી કરનાર વ્યક્તિ તરીકે હાજર રહેનાર વ્યક્તિ અન્ય કોઈ વ્યક્તિ હોવાથી તેઓ ફરિયાદીને ઓળખી શકેલ નથી તેવું પણ અનુમાન થઈ શકે તેમ છે.

ત્યારબાદ દસ્તાવેજમાં મિલકત ખરીદનાર તરીકે મરિયમબીબી મોહમ્મદ ઈકબાલ પટેલને આંક-૬૧ થી તપાસવામાં આવેલા છે. તેઓના જણાવ્યા મુજબ તેઓના ભાઈ સબીરભાઈ અને તેઓ પોલ્ટ્રી ફાર્મ ચલાવતા હતા અને રાજેશભાઈ દ્વારા તેઓના ભાઈ સલીમભાઈ ને આ કામના આરોપી અને ફરિયાદીની આવેલ સંયુક્ત જમીન ના વેચાણ બાબતેની વાત કરતા સલીમભાઈએ વાત કરેલી અને જમીન ખરીદવાનું અને આ વેચાણ દસ્તાવેજ કરી આપતી વખતે ફરિયાદી અને આરોપીઓ હાજર હતા અને તેઓની ઓળખ તેઓના પતિ દ્વારા આપવામાં આવેલી તેવું તેઓ જણાવે છે ત્યારે આ સાહેદ ફરિયાદીને પર્સનલી ઓળખતા હોય તેમ જણાતું નથી અને તેઓની ઓળખ તેઓના પતિ દ્વારા કરવામાં આવેલી અને તેઓના પતિ કોર્ટ માં તેઓને ઓળખી શકેલ નથી.

ત્યારબાદ આ કામે આંક-૬૨ થી તકરારી જમીન ખરીદનાર સબ્બીર અહેમદ પટેલને તપાસવામાં આવેલા છે. તેઓ અને તેમની બહેને તકરારી જમીન ખરીદેલીને તેવું જણાવે છે અને આ જમીન બાબતે રાજેશભાઈ ઠાકોરભાઈ મોદીએ તેઓના ભાઈ સલીમભાઈ ને વાત કરેલી અને સલીમભાઈએ તેઓ અને તેમની બહેનને વાત કરેલી વેચાણ દસ્તાવેજ કરાવતી વખતે ત્રણેય માલિકો સબ રજીસ્ટર સમક્ષ હાજર હોવાનું જણાવેલ છે તેમાં જણાવે છે કે ત્રણેય માલિકોએ તેઓના રૂબરૂ આંક-૫૫ વાળા દસ્તાવેજમાં સહી કરેલી અને તેઓના બનેલીએ રહેઠાણના સરનામાં જણાવેલા.

ત્યારબાદ આ કામે રાજેશભાઈ ઠાકોરભાઈ મોદી અને આંક-૬૫ થી તપાસવામાં આવેલ છે. તકરારી જમીન ખરીદનાર સાહેદો દ્વારા આ રાજેશભાઈ ઠાકોરભાઈનાઓએ સલીમભાઈ ને આ તકરારી જમીન બાબતે વાત કરેલી અને સલીમભાઈએ સબીરભાઈ અને મરિયમબેન ને વાત કરેલી અને આ જમીનનું વેચાણ થયેલું આ સાહેદો દ્વારા જણાવેલ છે ત્યારે આ સાહેદ મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલ ની સાથે ક્રિકેટ રમતા હોય તેઓને ઓળખે છે અને અને મહેશભાઈને જુએ થી ઓળખી શકે તેવું જણાવે છે અને ઉલટ તપાસમાં મહેશભાઈ ને જ ઓળખું છું તેમના કોઈ ભાઈ કંચનભાઈ હોય તો તેઓને ઓળખતો નથી તેમ જણાવે છે. ત્યારે આ દસ્તાવેજ થયો ત્યારે ફરિયાદી કંચનભાઈ હાજર હતા કે કેમ તે આ સાહેદ કહી શકે નહીં તેવું સ્પષ્ટ થાય છે અને વેચાણ સમયે માલિકો હાજર હતા કે કેમ તેવું કહી શકે નહીં તેમજ સબ રજીસ્ટર દ્વારા વેરિફિકેશન કરીને નોંધણી કરેલી કે કેમ તેવું પણ તેઓ કહી શકે નહીં તેવું જણાવે છે ત્યારે આ કામના ફરિયાદી દ્વારા દસ્તાવેજ કરતી વખતે તેઓએ સહી કરેલ હતી તેવું જણાતું નથી.

આ કામે આંક-૭૦ થી વાસુદેવભાઈ ભલાભાઈ ભરવાડ કે જેઓ હેન્ડરાઈટિંગ એક્સપર્ટ છે તેઓને તપાસવામાં આવેલા છે અને તેઓ દ્વારા આ ગુનાના કામે પોલીસ સબ ઇન્સ્પેક્ટર કોસંબા દ્વારા તેઓની કચેરીને ફોરવર્ડિંગ પત્ર સાથે સહીના નમુના મોકલાવેલા તેવું જણાવેલ છે અને તેઓ દ્વારા આ ફોરવર્ડિંગ પત્ર આંક-૭૧ વાળો તેમજ તેઓનો અસલ આંક-૭૩

થી રજૂ કરેલ છે તેમજ જે નમૂના મોકલી આપેલ તે આંક-૭૪ થી રજૂ કરેલ છે તેવું જણાવે છે અને તેઓ દ્વારા અભિપ્રાય આપેલ કે જે વ્યક્તિ દ્વારા પ્રમાણિત લખાણ અને સહીઓમાં એસ ૩૭ થી એસ ૭૨ અને એન બે લખાયેલ છે તે જ વ્યક્તિ દ્વારા લાલ ઘેરાઓ કરેલ તકરારી વન અને ડી ટુ લખાયેલ છે હવે આ કામે આંક-૫૧ થી એસ ૩૭ થી એસ ૭૨ વાળી સહી ના નમૂના જે વ્યક્તિના છે તે વ્યક્તિ દ્વારા એન ટુ જે આ કામે આંક-૪૮ થી રજૂ થયેલ છે અને તે જ વ્યક્તિ દ્વારા આ કામે રજૂ થયેલ આંક-૯૫ વાળો રહેલી ડી વન અને ડી ટુ ની સહી કરેલ હોવાનું અભિપ્રાય આપેલ છે ત્યારે આ એસ-૩૭ થી એસ-૭૨ વાળા આ ગામના આરોપી ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલની છે અને N2 વાળું લખાણ પણ આ કામના આરોપી ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલનું છે દસ્તાવેજમાં આ આરોપી દ્વારા કરવામાં આવેલ હોવાનો સ્પષ્ટ અભિપ્રાય આ નિષ્ણાત દ્વારા આપવામાં આવેલો છે. ત્યારે આ કામે અગાઉ ચર્ચા કર્યા મુજબ આ કામના ફરિયાદી આંક-૫૫ વાળો દસ્તાવેજ બન્યો તે સમયે હાજર ન હતા અને તે હકીકત ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા રજૂ થયેલ આંક-૨૩,૩૫,૨૪,૩૧ વાળા દસ્તાવેજો ઉપરથી સાબિત થાય છે ત્યારે તે હકીકતને નિષ્ણાતના અભિપ્રાય થી સમર્થન મળે છે.

હવે આરોપી દ્વારા બચાવ લેવામાં આવેલ છે કે આ કામે ફરિયાદી દ્વારા રજૂ કરેલ CDC બુક ની એન્ટ્રી ઉભી કરેલી છે અને ફરિયાદી તથા સાહેદ નગીનભાઈ કોઈ જગ્યાએ જહાજ પર ગયેલ નથી. ત્યારે આ દલીલ સંબંધે જોવામાં આવે તો ફરિયાદી દ્વારા આ કામે તેઓની અસલ સીડીસી બુક આંક -૨૩ થી અને સાહેદ નગીનભાઈ ની સીડીસી બુક આંક-૩૫ થી રજૂ કરેલ છે. આ બંને સીડીસી બુકો અસલ સ્વરૂપેની છે અને બંનેમાં માસ્ટરની સહી એક જ વ્યક્તિ દ્વારા કરવામાં આવેલ હોવાનું સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે. તેમજ આંક-૨૪ માં પણ ફરિયાદી તથા માસ્ટરની છે આંક-૨૩ અને ૩૫ વાળા દસ્તાવેજમાં રહેલી માસ્ટરની સહી સરખી જણાય છે. તેમજ આંક-૩૧ વાળો દસ્તાવેજ જોતા પણ તેમાં માસ્ટરની સહી સરખી જણાય છે. તેમજ આંક-૨૯ વાળો દસ્તાવેજ જોતા પણ ફરિયાદી દ્વારા તેઓની પત્નીને તે સમયગાળા દરમિયાન નાણા મોકલાવ્યા ની મેલ ટ્રાન્સફર ની રસીદ છે. આમ ઉપરોક્ત

દસ્તાવેજ ઉપરથી ફરિયાદી તકરારી જમીનનો દસ્તાવેજ થયો ત્યારે તેઓ હાજર ન હતા તેવું પુરવાર થાય છે. ત્યારે આરોપીની દલીલ તેઓ દ્વારા ખોટા દસ્તાવેજ બનાવેલ હોવાની રાખવા પાત્ર જણાતી નથી.

હવે આરોપી પક્ષ દ્વારા બચાવ લેતા જણાવેલ છે કે ફરિયાદી અને આરોપીના સહીના નમુના અને કુદરતી લખાણના પુરાવા જે પંચનામાથી કબજે કરેલા તે પંચ સાહેદો દ્વારા તેને સમર્થન મળતું નથી. ત્યારે નમુના સંબંધને શંકા ઉપસ્થિત થાય છે આ સંબંધે જોવામાં આવે તો ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા પંચ સાહેદોના પુરાવા સંબંધે રજૂ કરેલ ચુકાદો ધ્યાને લેવામાં આવે તો પંચ સાહેદ હોસ્ટાઈલ થવા માત્રથી કાર્યવાહી ખોટી ઠરી જતી નથી તે ધ્યાને રાખતા આરોપી પક્ષની આ દલીલ ગ્રાહ્ય રાખવા પાત્ર જણાતી નથી.

આમ આરોપી પક્ષ દ્વારા ફરિયાદ પક્ષે રજૂ થયેલા પુરાવા ખોટા હોવાની તેઓ દ્વારા જે દલીલ કરવામાં આવેલી છે તે ગ્રાહ્ય રાખવા પાત્ર જણાતી નથી. ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા સ્પષ્ટ રીતે પુરવાર કરેલ છે કે તકરારી દસ્તાવેજ થયો ત્યારે તેઓ દસ્તાવેજના સ્થળ ઉપર હાજર ન હતા અને એફએસએલના પુરાવાથી દસ્તાવેજમાં સહી આરોપી ધીરુભાઈએ કરેલ હોવાનું સ્પષ્ટ અભિપ્રાય આપેલ છે. ત્યારે ફરિયાદ પક્ષ હાલનો કેસ સંપૂર્ણપણે સાબિત કરવામાં સફળ રહેલ છે

હવે આ કામે ફરિયાદી દ્વારા હાલની ફરિયાદ તેઓને ૨૦૦૧ પછી તેઓની સહી ખોટી કરી દસ્તાવેજ થયેલાની જાણ થયા બાદ તેઓએ સને ૨૦૧૦ ની સાલમાં હાલની ફરિયાદ કરેલી અને તેઓએ તે ફરિયાદ મોડી કરવા પાછળ કોઈ યોગ્ય કારણ જણાવેલું નથી. ત્યારે નામદાર સુપ્રીમ કોર્ટ દ્વારા સ્ટેટ ઓફ રાજસ્થાન વિરુદ્ધ ઓમ પ્રકાશ ના ચુકાદામાં ઠરાવેલ સિદ્ધાંત જોવામાં આવે તો ઠરાવેલ છે કે ફરિયાદ મોડી કરવાથી સત્ય ધોવાઈ જતું નથી. જો સાહેદોની જુબાનીથી પુરવાર થતું હોય કે આરોપી દ્વારા ગુનો કરેલ છે ત્યારે ફરિયાદ મોડી થયેલ બાબત ગૌણ છે આ ચુકાદો ધ્યાને રાખતા આ કામે આરોપી દ્વારા ફરિયાદીની ખોટી સહી કરીને તેઓની સંયુક્ત માલિકીની મિલકતનું વેચાણ કરી દીધેલું પુરવાર થાય છે. ત્યારે આરોપી દ્વારા લેવામાં આવેલ બચાવ સંબંધે તેઓ દ્વારા કોઈ ચોક્કસ પુરાવો રજૂ કરવામાં આવેલ

નથી કે તેઓએ રજૂ કરેલ દસ્તાવેજો ને કોઈ આંક પડાવેલ નથી કે તેઓ દ્વારા તપાસેલ સાહેદ ની જુબાનીથી આરોપીએ હાલનો ગુનો કરેલ નથી તેવું તે પુરવાર કરી શકેલ નથી. આમ આ કામે ઉપરોક્ત ચર્ચા કર્યા મુજબ આ કામના આરોપી દ્વારા એકબીજાની મદદગારી માં હાલનો ગુનો કર્યાનું પુરવાર થાય છે. આરોપી મહેશભાઈ ને સાહેદ સારી રીતે ઓળખે છે અને આરોપી ધીરુભાઈ ના હસ્તાક્ષરમાં ફરીયાદીની સહી થયેલાનું સાબિત થયેલ છે ત્યારે આ બે આરોપી દસ્તાવેજ માં ખોટી સહી હોવાનું જાણવા છતાં દસ્તાવેજ કરેલ છે. દસ્તાવેજ કરાવી લેનાર સાહેદો દસ્તાવેજના ખરા માલિક ને સારી રીતે ઓળખતા હતા. ત્યારે માલિક તરીકે હાજર રહેનાર ત્રણ વ્યક્તિ કોણ હતા તે ત.ક. અમલદાર રેકર્ડ ઉપર લાવી શકેલ નથી. તેમજ આ કામે આરોપી પક્ષ દ્વારા લેખીત માં કરેલ દલિલ ધ્યાને રાખતા આ કામે ફરીયાદી દસ્તાવેજ થયો ત્યારે હાજર ન હતા તે પુરવાર થાય છે અને દસ્તાવેજમાં સહી ફરીયાદીની ન હતી તે પણ પુરવાર થાય છે ત્યારે આરોપી દ્વારા રજૂ કરવામાં આવેલ દલિલ ગ્રાહ્ય રાખવા પાત્ર જણાતી નથી. આરોપી દ્વારા રજૂ કરેલ તર્ક ફરીયાદી દ્વારા રજૂ કરેલ દસ્તાવેજ પુરાવા સામે ટકવાપાત્ર નથી. આમ આરોપી દ્વારા ખોટા દસ્તાવેજ બનાવી તેનો ખરા તરીકે ઉપયોગ કરી ફરીયાદી સાથે ખરીદેલ સહીચારી મિલ્કતનું વેચાણ કરેલાનું પુરવાર થાય છે ત્યારે આરોપી ને ઉપરોક્ત ચર્ચા કર્યા મુજબ આઈ.પી.સી. ની કલમ-૪૬૫, ૪૬૮, ૪૭૧ મુજબ કસુરવાર માનવામાં આવે છે અને મુદ્દા નં.૧ નો જબાવ હકારમાં ઠરાવવામાં આવે છે. કામ સજાની સુનવણી માટે મુલતવી રાખવામાં આવે છે.

હુકમ આજ તારીખ- ૧૫ મી, માહે એપ્રિલ, સને ૨૦૨૬ ના રોજ ખુદી અદાલતમાં વાંચી, સંભળાવી જાહેર કર્યો.

(જે.એસ. પરમાર)

એડીશનલ ચીફ જ્યુડીશીયલ મેજી.,

માંગરોળ, જી.સુરત.

(Judge Code: GJ01155)

સજા અંગે સાંભળ્યા બાદ વધુ હુકમ

સજા અંગે સાંભળ્યા, આ કામે બચાવપક્ષે એવી દલીલ કરેલ છે કે, આ કામના આરોપી ઉપર ઘરની તમામ જવાબદારી આવેલ છે તેમજ તેઓ વયોવૃદ્ધ માણસ છે. આરોપીઓને સી.આર.પી.સી.કલમ ૩૬૦ તથા પરવીક્ષા અધિનિયમની કલમ ૪ હેઠળ પ્રોબેશનનો લાભ આપવો જોઈએ. આ કામના આરોપીઓ ઉપર અગાઉનો કોઈ ગુનાહીત ઇતીહાસ નથી જેથી તેઓને પ્રોબેશનનો પુરેપુરો લાભ મળવાપાત્ર હોય તેઓને પ્રોબેશન પર છોડી મુકવા વિકલ્પે ઓછામાં ઓછી સજા કરવા અરજ કરેલ છે.

જ્યારે, પ્રોસીક્યુશન પક્ષે એ.પી.પી.શ્રીએ દલીલ કરતાં જણાવેલ છે કે, હાલના કેસની હકીકત જોતાં આ કામના આરોપીઓ વિરુદ્ધ જે ઈ.પી.કો. કલમ -૪૬૫, ૪૬૮, ૪૭૧ મુજબનો ગુનો પુરવાર થયેલ છે. આરોપીઓ દ્વારા સ્પષ્ટ ઈરાદાથી કૃત્ય કરેલ છે તે કડક વલણ સાથે દંડીત થવાને પાત્ર છે જેથી આ કામના આરોપીઓને પ્રોબેશનનો લાભ ન આપી કઠોરત્તમ સજા કરવી જોઈએ.

ઉપરોક્ત બાબતે બંન્ને પક્ષોની દલીલો સાંભળી. સી.આર.પી.સી. કલમ -૩૬૦ તથા પરવીક્ષા અધિનિયમની કલમ- ૪ ધ્યાને લીધી તથા બચાવપક્ષ તરફે રજુ કરેલ દલીલો ધ્યાને લીધી. કાયદામાં જણાવ્યા પ્રમાણે જો તકસીરવાન ઠરાવેલ આરોપી ૫૦ વર્ષ કરતાં વધારે ઉંમરનો હોય અને આવા આરોપીઓએ માત્ર દંડની શીક્ષાને પાત્ર અથવા ૭ વર્ષની કેદની કે તેનાથી ઓછી કેદની સજાને પાત્ર ગુના કામે તકસીરવાન ઠરાવવામાં આવે તો કોર્ટને તે આરોપીઓની ઉંમર, ચારીત્ર, ગુનાહીત ઇતીહાસ અને અન્ય બીજા કારણો જણાઈ આવે તો તેવા આરોપીઓને સજા કરવાના બદલે

પ્રોબેશનનો લાભ આપી યોગ્ય રકમના જામીન આપ્યેથી પ્રોબેશનનો લાભ આપી છોડી શકશે. પરંતુ, હાલના કેસના કામે આરોપીઓનું કૃત્ય, ટ્રાયલ સમય દરમિયાન આરોપીઓની હાજરી જે રેકર્ડ પર આવેલ છે તે જોતાં આ કામના આરોપીઓને સજા કર્યેથી તેઓનો પરીવાર રખડી પડશે તે કારણોસર પ્રોબેશનનો લાભ આપવો જોઈએ તે યોગ્ય જણાતું નથી. તેમજ આ કામના આરોપીઓ દ્વારા તેઓના ભાઈની ખોટી સહીઓ કરી ખોટો દસ્તાવેજ બનાવેલ અને જમીનનું વેચાણ કરી અવેજની રકમ તેઓના લાભમાં તેઓએ વાપરેલ છે. તે તમામ હકીકતો આરોપીઓનું કૃત્ય તથા ફરીયાદી પર તેના ગંભીર પરિણામોની બાબતને ધ્યાને લઈ તેઓને યોગ્ય સજા કરવી અને ભોગબનનારને જરૂરી વળતર ચૂકવવું ન્યાયી જણાતું હોય આખરી મુદા સંદર્ભે નીચે મુજબનો હુકમ કરવામાં આવે છે.

:: હુકમ ::

(૧) આ કામના આરોપી નં. (૧) ધીરુભાઈ મગનભાઈ પટેલ, રહે. ૩૦, શીવાપાર્ક સોસાયટી, નોવા એપેક્ષ એપાર્ટમેન્ટની સામે, આનંદમહલ રોડ, સુરત તથા આરોપી નં. (૨) મહેશભાઈ મગનભાઈ પટેલ, રહે. ૯, ગોવર્ધન પાર્ક સોસાયટી, જહાંગીરપુરા, સુરત નાઓને ઈ.પી.કો. કલમ-૪૬૫, ૪૬૮, ૪૭૧ ના કામે ત્રણ વર્ષની સાદી કેદની સજા તથા દરેક આરોપીને રૂ.૫૦,૦૦૦/- (અંકે રૂ. પચાસ હજાર પુરા) મળી કુલ રૂ.૧,૦૦,૦૦૦/- (અંકે રૂ. એક લાખ પુરા) નો દંડ ભરવાનો હુકમ કરવામાં આવે છે. સદરહું દંડ આરોપીઓએ દિન-૬૦ (સાઠ) માં ભરવાનો હુકમ કરવામાં આવે છે અને જો આરોપીઓ દંડ ન ભરે તો વધુ એક વર્ષની સાદી કેદની સજા કરવાનો હુકમ કરવામાં આવે છે.

(૨) આ કામે આરોપીઓ દ્વારા ભરવામાં આવેલ દંડની રકમ રૂ.૭૫,૦૦૦/- (અંકે રૂ. પંચોત્તેર હજાર પુરા) ફરીયાદીને વળતર તરીકે ચુકવી આપવાનો હુકમ કરવામાં આવે છે.

(૩) હુકમની એક નકલ આરોપીઓને વિનામુલ્યે પુરી પાડવી.

હુકમ આજ તારીખ- ૧૫ મી, માહે એપ્રિલ, સને ૨૦૨૬ ના રોજ ખુદી અદાલતમાં વાંચી, સંભળાવી જાહેર કર્યો.

(જે.એસ. પરમાર)
એડીશનલ ચીફ જ્યુડીશીયલ મેજ.,
માંગરોળ, જી.સુરત.
(Judge Code: GJ01155)